

Giới thiệu Cuồng Luyện Em

Thể loại: Nguyên sang, hiện đại, sủng, HE, giới giải trí

Editor: Trương Mạn Vi

Ngày đăng: 15/4/2020

Ca sĩ thiếu niên bệnh kiều x Phật hệ siêu cấp đẹp nghệ nhân xăm hình

[1]

Nghe nói, có hai truyền kỳ ở Đại học Bình Xuyên.

Một là Lâm Thanh Dã - thiếu niên đã giành được giải Kim Khúc, mặc dù tính cách ương ngạnh, tác phong có chút phóng túng, bị khá nhiều phê bình, nhưng người hâm mộ nhiều vô số kể.

Hai là hoa khôi giảng đường, là "Ánh sáng của Bình Xuyên" - Hứa Tri Nam, là mối tình đầu quốc dân, ấm áp thiện lương, mọi người còn thường xuyên thấy cô ôm Kinh Phật lắm lắm.

(Có thể các bạn không biết, Nam trong tên chị là 喃, còn gọi là Nôm, đó là từ tượng thanh ám chỉ nói lảm bảm, rầm rì)

Hai người khác nhau như trời với đất, chẳng quen biết gì cả, mãi đến một ngày ngoài ý muốn lần lên giường ——

Sau đó, Lâm Thanh Dã ngồi trên bậc thang, đầu ngón tay vân vê điều thuốc, cười lưu manh mà lại ung dung: "A Nam, em theo tôi đi."

Mọi người cảm khái sau lưng, Hứa Tri Nam cũng chỉ là một mỹ nhân bình hoa, cuối cùng vẫn bị Lâm Thanh Dã hốt đản đùa giỡn trong tay.

[2]

Lâm Thanh Dã comeback tổ chức show đi diễn, anh tỏa ra muôn trùng hào quang, fans bên dưới hò hét tên anh đến tê tâm liệt phế.

Cuối cùng là đến ending pose, anh quay lưng về phía fan hâm mộ, mồ hôi ướt đầm, đằng sau lưng là một hình xăm lớn, đó là một cô gái.

Bức ảnh vừa đăng lên như cơn quét mạng xã hội, mọi người sôi nổi bàn tán người phụ nữ trong hình xăm sau lưng Lâm Thanh Dã rốt cuộc là ai?

Cho đến khi một tổ chương trình nọ phát sóng livestream đột kích nhà Lâm Thanh Dã, chỉ thấy anh trần trụi nửa người trên ra mở cửa.

Khi xoay người đi vào phòng, fans theo dõi livestream cuối cùng cũng nhìn rõ hai chữ nho nhỏ bên dưới hình xăm của anh —— "A Nam"

Ngay sau đó, cửa phòng ngủ mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp xuất chúng nhưng chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi của đàn ông, lìm dìm dụi mắt: "Lâm Thanh Dã, anh lại ném quần áo của em đi đâu rồi?"

Trong màn hình trực tiếp, gương mặt của người phụ nữ và hình xăm trên lưng Lâm Thanh Dã vừa vặn ăn khớp.

[3]

Lâm Thanh Dã 20 tuổi hào hoa phong nhã, không giống người thường, phong nguyệt vô biên.

Nhưng A Nam vừa cười với người khác một chút, anh liền bất tiết nhất có (*) nhưng ghen tị đến phát điên.

(*) Bất tiết nhất có: khinh thường, coi rẻ

Tôi muốn kéo em xuống địa ngục, nhưng lại phụng em như thần minh.

Xin chào, mình là editor mới~~

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyện Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Trương Mạn Vi

Beta-er: Taco☐

Hứa Tri Nam & Lâm Thanh Dã

Tôi muốn kéo em vào địa ngục, nhưng lại cưng chiều em như thiên hạ của mình.

*

Tháng sáu mùa mưa khiến cho cả thành phố như bao trùm thêm vẻ âm trầm, mưa vừa mới dứt, mặt đất thì lại ướt nhẹp.

"Thân thể phát phu, thụ chi thụ mẫu, bất cảm hỷ thương, hiếu chi thủy dã."

(Trích trong bộ Hiếu Kinh của Khổng Tử, ý của câu này là: "Thân thể của người, tứ chi, da thịt đều là cha mẹ ban cho, không dám làm hư hại, tàn phế, đây cũng là bắt đầu hiếu đạo" Nguồn lấy từ baidu, mình dịch lại cũng không chắc chắn lắm, nhưng theo ý mình hiểu là vậy)

Thiếu nữ ngồi trước bàn, giọng nói nhẹ nhàng mà cất lên: "Tôi khuyên bạn nên suy nghĩ thêm chút đi, sau này bạn sẽ hối hận vì hình xăm đó."

Đây là tiệm xăm hình đối diện đại học Bình Xuyên, mỗi ngày đều có rất nhiều sinh viên ghé đến.

Chi là đa số mục đích của mọi người không phải để xăm, mà là vì chủ tiệm xăm này - Hứa Tri Nam.

Bên ngoài cửa tiệm chỉ có biển hiệu đơn giản hai chữ "Xăm", không có tên tiệm, dọc theo gạch tường bên ngoài là vỏ chai rượu, phía trên có chút ký hiệu tiếng Anh.

(Xăm tiếng Trung 刺青, hai chữ)

Trong tiệm lấy gam màu tối làm chủ đạo, ba màu xám trắng đen, trên tường vẽ rất nhiều nét rồng bay phượng múa, một mặt là tường CD, có cái ghế sofa ngổn ngang đồ đạc, bên cạnh bàn làm việc chỉ có chút thuốc xăm màu còn có một cuộn sách đây là các hình vẽ để xăm, ngoài ra còn có mấy quyển sách vừa dày vừa nặng.

Chẳng phải sửa chữa gì thêm, cũng chẳng bày vẽ khoe khoang, trang trí cũng giống như dành cho phái nam vậy.

Chẳng qua chủ tiệm với hoàn cảnh trong tiệm là một sự bất đồng hoàn toàn.

Hứa Tri Nam rất đẹp, mà nét đẹp của cô theo hướng thanh thuần, sự mâu thuẫn giữa diễm lệ và thanh thuần được phác họa trên người cô lại hòa hợp đến lạ.

Tóc cột đuôi ngựa cao cao, bàn tay và gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy có hồn, da thịt trắng nõn, bây giờ cô chỉ mặc một chiếc áo váy đơn giản, nhưng lại vô tình lộ ra đường cong ưu mỹ, bên dưới là đôi chân dài mảnh khảnh.

Trước mặt bàn để một tờ giấy, người nam sinh đối diện muốn cô xăm nội dung trên tờ giấy đó lên bả vai của anh ta.

Nội dung rất đơn giản, chính là tên của cô - Hứa Tri Nam.

Kiểu chữ rất đẹp.

Lại là một khách hàng muốn mượn hình xăm tán gái.

Nam sinh này thường xuyên tập thể dục, cả người đầy bắp thịt, nghe cô nói cái gì mà "Thân thể phát phu thụ chi thụ mẫu" chẳng khác gì nghe thần chú, chỉ cười một tiếng, nghiêng người ngồi đối diện cô, cả lờ phát phờ nói.

"Ây, tôi rất nghiêm túc đó, nào có cửa hàng không muốn làm ăn thể này."

Hứa Tri Nam giương mắt nhìn anh ta, nghiêm túc nhắc nhở: "Đây là tên của tôi."

Giọng cô gái mềm mại lại nhẹ nhàng, đuôi mắt dài hơi cong lên, như vô hình câu hồn người.

Nam sinh kia không khỏi thất thần, nhìn chằm chằm trong chớp lát, mới nghiêng đầu ho nhẹ: "Nhưng đây là thứ tôi muốn xăm lên."

"..."

"Học tử, tôi rất thích chị, hình xăm chính là tâm ý của tôi đối với chị." Anh ta hùng hồn khẳng định, tự cho lời mình nói sẽ khiến cô cảm động.

Thần sắc Hứa Tri Nam không thay đổi, đứng dậy rót ly nước, rồi lại trở về bàn gỗ: "Tôi sẽ không xăm cho bạn đâu, nếu bạn muốn xăm thì hãy tìm tiệm xăm khác."

Ý này là cho dù cậu thích hay không thích, tôi cũng không xăm cho cậu.

Đơn giản là lãnh khốc vô tình.

Còn cố tình làm ra vẻ mặt ngây thơ vô tội, khiến người ta không thể nổi giận được với cô, giống như quả pháo hư vậy.

Nam sinh kia nghẹn lời bỏ đi.

***

Chuông reo ở cửa tiệm xăm lại vang lên, nam sinh kia vừa mới đi, nữ sinh lại đi vào.

Triệu Thiên huyết sáo một cái: "A Nam, người vừa ra không phải học đệ đại khối đầu của chúng ta hay sao, tới tìm cậu làm gì?"

(*) Đại khối đầu: Ý chỉ to con, lực lưỡng

Triệu Thiên và Hứa Tri Nam là bạn cùng phòng, năm nay là năm ba rồi, theo Triệu Thiên biết thì đại khối đầu nhỏ hơn hai người một năm, cũng đã theo đuổi Hứa Tri Nam một năm rồi.

"Xăm"

Triệu Thiên nhướn mày: "Xăm hình gì?"

"Không phải." Hứa Tri Nam cảm thấy vô cùng mệt mỏi: "Cậu ta muốn xăm tên tớ."

Triệu Thiên phì cười một tiếng, giơ ngón cái lên: "Được lắm, nhìn khờ như vậy mà hành động quyết đoán ghê."

Hứa Tri Nam không chịu nổi đánh vào ngón tay cô: "Hành động cũng rất khò."

Triệu Thiên hiếm khi thấy cô nói như vậy, biểu cảm trên gương mặt chẳng phù hợp với lời nói gì cả, lại cười đến mức đau bụng trên sofa.

Hứa Tri Nam trở lại chỗ ngồi, tiếp tục vẽ hình xăm theo yêu cầu của khách hàng, chờ cô ấy cười xong mới hỏi: "Sao tự nhiên đến quán làm gì?"

"Rảnh quá không có gì làm đó."

Triệu Thiên chẳng câu nệ tí gì, vô tư mở tủ lạnh nhỏ lấy lon coca, ừng ực ừng ực uống một hớp hết nửa lon, thoải mái "ợ" một tiếng.

"Đứng rồi, buổi tối cậu đi bar không?"

Tay cầm bút vẽ của Hứa Tri Nam hơi ngừng lại, ngược mắt: "Đi bar làm gì?"

"Nghe nói tối nay Lâm Thanh Dã sẽ đi, dạo này không phải có tin đồn anh ấy muốn giải tán ban nhạc sao, vừa hay anh ấy đang học năm tư chuẩn bị tốt nghiệp rồi, nghe nói có thể vào giới giải trí đó."

Triệu Thiên vỗ bôm bốp lên ghế sofa: "Anh ấy là nhân vật truyền kỳ, sau này vào giới giải trí muốn gặp cũng không được đâu! Đây là cơ hội hiếm có!"

Hứa Tri Nam hơi nhui mày, không biết cô là đang suy nghĩ gì.

Triệu Thiên kéo tay cô làm nũng: "Đi đi đi đi, đi cùng tớ đi mà."

"Khuong Nguyệt đâu?"

"Cậu ấy chuẩn bị thi rồi, Thiên Thiên chỉ thích thư viện thôi, còn lâu mới chịu đi."

Hứa Tri Nam đành đồng ý.

***

Đại học Bình Xuyên có hai nhân vật truyền kì.

Một người là Hứa Tri Nam, dựa vào mặt, chỉ bằng gương mặt này đã đạt được danh hiệu hoa khôi giảng đường "Bình Xuyên chi quang" rồi, chuyên mỹ thuật thiết kế, hơn nữa cô còn mở một tiệm xăm hình bên ngoài trường, càng thêm phần huyền bí.

Một người khác chính là Lâm Thanh Dã.

Có thể nói bọn họ là hai truyền kì không cùng đẳng cấp, Lâm Thanh Dã mới là truyền kì chân chính của đại học Bình Xuyên.

16 tuổi mở ban nhạc, 18 tuổi giành được giải thưởng Kim Khúc, nhưng không đồng ý bước vào giới giải trí, từ đầu tới cuối chỉ đi hát ở quán bar, nhưng người hâm mộ anh vẫn như nước ở thủy triều, không thể ngăn nổi.

Hiện cũng là gần cuối kỳ rồi, xăm tiệm làm ăn không đông lắm.

Vẽ xong hình xăm theo yêu cầu của khách, thấy hài lòng rồi mới hẹn thời gian, cuối cùng Hứa Tri Nam dọn dẹp một chút rồi sửa soạn đi cùng với Triệu Thiên.

Bên ngoài sắc trời đã tối.

Hứa Tri Nam khóa cửa tiệm lại, đi với Triệu Thiên đến "Dã" - quán bar mà Lâm Thanh Dã hát ở đây.

Các cô đến hơi sớm, trong quán bar cũng không đông người lắm, hai người chọn một chỗ xó xỉnh nào đó nhưng có tầm nhìn vô cùng tốt.

Bartender nhìn Hứa Tri Nam đến hai lần, rồi mới đưa menu tới.

Bà hoàng Triệu Thiên với tư lượng kinh người, tự cho mình như quả bom B52 vậy, còn Hứa Tri Nam không thích uống rượu, chỉ lựa chọn loại cocktail có nồng độ cồn thấp nhất.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người trong quán bar dần đông hơn, ánh đèn và âm nhạc cũng dần thay đổi, laser nhấp nháy từ trên cao chiếu xuống, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, nhịp trống cùng với lồng ngực hòa nhịp cùng nhau.

Dần dần tiến vào trạng thái sinh hoạt ban đêm.

"Đi nào đi nào! Chúng ta đi nhảy." Triệu Thiên bật dậy, vừa nghe thấy tiếng nhạc cái, hai tay đã tự động giơ lên trên trời.

Hứa Tri Nam xin hàng: "Không đi, cậu đi một mình đi."

"A Nam à, chúng ta học đại học năm ba rồi đó!" Cô uống một ngụm rượu, híp mắt, "Không đi thật à?"

"Không đi." Cô cười lắc đầu, giữ vững tinh thần.

"Cậu xem cậu đi, lúc xăm hình cho người ta thì rõ đẹp trai, bây giờ lại ngoan ngoãn như vậy."

Triệu Thiên nói xong, hưng phấn nhắc gót hòa vào trong đám người chật chội, chỉ chốc lát Hứa Tri Nam đã không còn nhìn thấy cô đâu.

Laser trong quán bar điên cuồng chớp nhảy, càng khiến cho cảm xúc của mọi người dâng trào hơn.

Hứa Tri Nam vui người ở ghế sofa, giơ tay nhẹ nhàng xoa tai.

Mặc dù không phải lần đầu tiên đến quán bar, nhưng cô vẫn chẳng thấy quen gì cả.

Cô lớn lên rất xinh đẹp, dưới ánh đèn nhấp nháy càng thêm tinh xảo, khí chất cũng chẳng giống mấy cô gái hay đến quán bar, trong chốc lát cô đã phải cự tuyệt lời gọi mời của mấy người đàn ông rồi.

Cũng may ở quán bar này có quy định, không cưỡng ép, bị từ chối rồi thì không được dây dưa.

Đột nhiên, mới vừa nãy còn là âm nhạc nhức óc giờ lại bị thay thế bởi tiếng hét chói tai của các cô gái, mọi người rồi rít liều mạng chuyển động, nhìn về phía sân khấu.

Hứa Tri Nam ngồi ở trong góc, cũng nhìn sang theo tầm mắt của mọi người

Nước đá khô được dùng để làm sương mù trên sân khấu.

Từ phía sau có mấy người bước ra, người đi đầu mặc áo sơ mi trắng, ánh đèn chiếu trên người anh, từ gương mặt cho đến bả vai rộng, đứng ở đằng trước, cầm lấy micro.

Anh ho nhẹ một tiếng, micro phát ra tiếng hơi ồn, sau đó truyền tới giọng nói trong trẻo của người đàn ông.

"... Ban nhạc Thứ Hòe, Lâm Thanh Dã."

Tiếng thét lại vang lên chói tai.

Trong lòng Hứa Tri Nam thâm roi lộp bộp.

Không biết là do tiếng nhạc hay do cái gì.

Tiếng thét kéo dài mười mấy giây mới dừng lại, thiếu niên lại tiếp tục nói thêm ba chữ: "Chào buổi tối."

Vẫn lạnh lùng như cũ, ngược lại chỉ là chào hỏi như thông lệ cũ.

Hứa Tri Nam miễn cưỡng nhìn gương mặt anh thông qua những cánh tay vẫn đang hưng phấn giờ lên.

Mắt một mí, gương mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt thâm thúy, hầu kết chuyển động lên xuống, từ cổ áo sơ mi có lộ ra một chút xương quai xanh.

Làn da trắng, tóc đen, bây giờ chòm ánh sáng màu xanh roi xuống người anh, nhìn lạnh lùng nhưng lại bất cần.

Khúc nhạc dạo vang lên, anh cầm đàn guitar lên, bàn chân găm găm theo tiết tấu, giọng hát dễ nghe phát ra từ cổ họng, trong trẻo lại vô cùng dày dặn.

Hứa Tri Nam nâng ly rượu lên, lẳng lặng nghe anh hát.

So với những cô gái đang đứng đung đưa tay theo nhịp điệu, cô càng không giống, trông như một thánh giả thì đúng hơn.

Bỗng nhiên, thiếu niên trên sân khấu như nhận ra được gì đó, ánh mắt thẳng tắp hướng về phía cô.

Hai ánh mắt xuyên qua đám người, giao nhau giữa không gian.

Hứa Tri Nam gạt mình, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, cố làm ra vẻ bình tĩnh nhấp một hơi rượu, nhưng lại bị sặc, che miệng ho khan.

Anh chàng trên sân khấu hơi cúi đầu, ngón tay thon dài cầm micro dừng hát hơi che miệng, đôi môi cong lên như muốn nói:

Trông thật xấu quá.

***

"Aaaaaaaa! Đẹp trai quá đẹp trai quá!" Triệu Thiển chẳng biết chui lên từ lỗ nào, thét chói tai để cảm thán rồi ngồi cạnh Hứa Tri Nam: "Đúng thật vậy! Chỉ cần nơi này vẫn có Lâm Thanh Dã một ngày, tất cả nam sinh đều chỉ là cặn bã!!!"

Cô nàng kích động thao thao bất tuyệt: "Con mẹ nó, A Nam, của anh ấy đi! Đều là học cùng trường, nước phù sa không chảy ruộng ngoài!"

Hứa Tri Nam giật giật mắt: "Hả?"

"Tính toán một chút đi." Triệu Thiển cũng rất nhanh tự hủy bỏ, "Thôi, chúng ta tự rửa mắt một chút là được rồi, thật ra Lâm Thanh Dã cũng có rất nhiều người để ý, đoán rằng đến xương cũng chẳng còn dư lại."

(Ý là bị ăn đến không còn mẩu xương.)

Cô lại liếc mắt nhìn Hứa Tri Nam, cũng không biết trong đầu lại nghĩ đến gì, chắc chắn nói: "Cậu là một cô gái nhỏ đơn thuần, không phải đối thủ của anh ấy."

"..."

Ca khúc dần đến hồi kết, Lâm Thanh Dã đứng trên sân khấu, giang hai tay, ngẩng cao đầu, ánh đèn chiếu xuống người anh, anh cười đến vô lại như vậy nhưng vẫn có vô vàn tiếng hét dành cho anh.

Hứa Tri Nam kéo áo Triệu Thiển: "Muộn rồi, chúng ta đi về thôi."

"Được, nhưng mà tờ đi vệ sinh đã."

Hứa Tri Nam cầm ví tiền, định trả tiền trước.

"Hai người là số 28 phải không, đã có người thanh toán rồi." Bartender nói.

Hứa Tri Nam bắt ngờ hỏi lại: "Không nhìn nhầm chứ?"

Bartender cười: "Không nhầm được."

"Cái đó... xin hỏi ai trả tiền giúp chúng tôi vậy?"

"Chúng tôi vừa mới đổi ca, tôi cũng không biết." Bartender gấp quyển sổ lại: "Hoan nghênh lần sau lại ghé."

Triệu Thiên đi vệ sinh xong chạy tới: "Sao thế?"

"Không có gì." Hứa Tri Nam khẽ lắc đầu, "Đi thôi."

Đi ra ngoài quán bar rồi vẫn nghe thấy tiếng hét ở bên trong.

Hết một ca khúc, mấy cô gái xinh đẹp lại cùng nhau hô vang...

"Lâm Thanh Dã!"

"Lâm Thanh Dã!"

"Lâm Thanh Dã!"

...

Giờ đã gần 10 giờ, trên bầu trời chỉ lè tè mấy vì sao, sau lưng là thời khắc sinh hoạt ban đêm chính thức bắt đầu, trong quán bar và bên ngoài quán như hai thế giới khác nhau vậy.

Hứa Tri Nam thuộc về thế giới bên ngoài quán bar, bên trong đó là một thế giới khác đối với cô.

Bỗng nhiên, điện thoại trong tay cô rung lên, nhận được một tin nhắn ngắn.

[Anh Thanh Dã: Buổi tối tới chỗ tôi?]

Điện thoại di động chính là lối liên thông giữa hai thế giới này.

Lịch đăng: Thứ 2, Thứ 4, Thứ 6 nha~

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Trương Mạn Vi

Beta-er: Taco☐

Triệu Thiên bước mấy bước rồi mà Hứa Tri Nam vẫn chưa đi theo, cô quay đầu lại nhìn.

Cô gái nhỏ cúi đầu nhìn điện thoại, ánh sáng của màn hình chiếu sáng chiếc mũi cao cao của cô, còn mang theo một chút ánh sáng xanh, sau đó lông mày cô hơi nhíu lại.

"A Nam?" Triệu Thiên hỏi, "Sao thế?"

"Không có gì."

Hứa Tri Nam áp màn hình điện thoại vào ngực, bước vài bước nặng trĩu: "Đột nhiên tớ nhớ ra trong tiệm còn có chuyện tớ chưa làm xong, cậu về phòng trước đi."

Triệu Thiên cau mày, không đồng ý: "Muộn thế này rồi."

Hứa Tri Nam thuận miệng bịa lý do: "Khách hàng buổi sáng thấy không thích hình xăm của tớ lắm, tớ muốn vẽ lại một chút, bản vẽ vẫn ở trong tiệm."

"Không cần tớ đi cùng chứ?"

"Không cần đâu." Hứa Tri Nam cười khẽ, "Đến phòng ngủ rồi thì nhớ nhắn tin cho tớ đấy."

"Được." Triệu Thiên nói tạm biệt với cô, "Cậu trở về sớm nhé, chú ý an toàn."

***

Tết trời tháng 6, mùa mưa, dưới nền đất là những vũng nước nhỏ lóng bống.

Tiệm xăm của Hứa Tri Nam cách quán bar không xa lắm, chỉ khoảng mười mấy mét, cô chạy về quán, mở khóa bước vào rồi mới lấy điện thoại ra nhắn lại cho Lâm Thanh Dã.

[Hứa Tri Nam: Bây giờ sao?]

[Anh Thanh Dã: Ủ.]

[Hứa Tri Nam: Không phải anh vẫn ở quán bar à?]

[Anh Thanh Dã: Ra rồi.]

Hứa Tri Nam ngậy người nhìn tin nhắn một lúc lâu rồi mới hồi thần lại, cuối cùng nhấn một chữ "Được."

Cô vội lấy chiếc túi đeo chéo màu hồng bên cạnh bàn gỗ, cho thêm một quyển sách vào một chai nước vào, sau đó khóa cửa đi về hướng quán bar.

Xa xa, cô đã nhìn thấy Lâm Thanh Dã đứng ở cửa hông quán bar, vóc dáng cao ngất.

Gió đêm bỗng nổi lên, sau lưng là vàng trắng thanh bạc tĩnh lặng.

Lâm Thanh Dã có mang khẩu trang, trên đầu còn có cả mũ nữa, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, trên vai anh khoác một chiếc túi, lưng dựa vào tường.

Hứa Tri Nam hơi ngần ngại, gãi tay lên vuốt mái tóc đang bị gió thổi loạn, bước chân dần chậm lại.

Nhìn Lâm Thanh Dã kéo khẩu trang xuống, lộ ra cổ tay trắng trẻo, trên làn da vẫn hằn lên từng đoạn từng đoạn gân xanh rõ ràng, rồi sau đó anh móc thuốc lá từ trong túi, lấy ra một điếu rồi ngậm trên miệng, hai gò má cao cao hơi cúi xuống, ánh lửa le lói cho đỏ ngón tay anh.

Anh thờ ra làn khói, rồi nhận được tầm mắt cô, nghiêng đầu nhìn cô, dưới vành mũ lộ ra đôi mắt đen nhánh sâu thẳm thăm.

Sau đó ngón tay kẹp điếu thuốc hơi cong lên, gọi cô.

Đúng lúc đó, ông trời như đổi tính, mới nãy trời còn se se lạnh nay đã có hạt mưa trút xuống, rồi từng hạt nặng nề rơi xuống mặt đất, Hứa Tri Nam ngây ngốc, vội chạy tới.

Cửa hông quán bar chỉ có một mái hiên nhỏ, rất hẹp, hai người đứng chung một chỗ.

Vừa nãy tóc thổi loạn để lộ ra vàng trán xinh đẹp của cô, cô lấy tay đè tóc xuống, ngẩng đầu lên tìm đôi mắt anh.

"Anh Thanh Dã." Cô nhẹ giọng hỏi: "Tiền rượu vừa nãy là anh trả giúp em sao?"

"Ừ." Anh búng ngón tay để rơi tàn thuốc, thờ ơ nói: "Tối đây sao không bảo tôi một tiếng?"

"Bỗng dưng được bạn rủ thôi."

Mùa hè mưa nói đến là đến, không có chút báo trước, Hứa Tri Nam đi ra ngoài, quên mang ô để trong tiệm.

"Anh có mang ô không?" Cô hỏi.

Anh cười khẽ một tiếng, miệng ngậm khói: "Không."

"À..." Hứa Tri Nam có chút lo lắng nhìn hạt mưa chảy xuống thành từng chuỗi dưới mái hiên.

"Chạy?" Anh hỏi.

Hứa Tri Nam ngần ngại, mưa lớn như vậy, chạy về sẽ bị ướt hết mất.

Cô gái nhỏ vừa do dự vừa lo lắng, trên vai còn mang theo túi nhỏ, gương mặt của cô cũng không gầy đến mức không có thịt, cô là mặt trái xoan, chỉ là khung xương nhỏ, nên nhìn giống như một cô bé vậy, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Lâm Thanh Dã nhìn cô trong chớp lát, rồi cời áo khoác.

Anh đưa điếu thuốc đang hút dở của mình lên miệng, sau đó nắm bà vai cô kéo qua, choàng áo khoác cho cô, rồi kéo khóa lên tận trên đỉnh.

Sau đó trực tiếp cầm lấy cổ tay Hứa Tri Nam, kéo cô chạy đi trong màn mưa.

Hứa Tri Nam bất ngờ không kịp đề phòng, khẽ kêu một tiếng, chân bước nhanh hơn mới miễn cưỡng theo kịp tốc độ của anh.

Không về nhà của Lâm Thanh Dã mà lại đến phòng làm việc của anh, cách quán bar không xa, đi xuyên con hẻm nhỏ là đến.

Chẳng qua là mặt đường trong hẻm mấp mô, dọc đường đi có rất nhiều vũng nước nhỏ.

Nước đọng bị bắn tung tóe khi giẫm vào, bắn vào bắp chân Hứa Tri Nam, có chút lạnh.

Gió lùa quét qua con hẻm, Hứa Tri Nam mặc áo khoác của anh, dài đến qua mông cô, ngược lại cô chẳng thấy lạnh chút nào.

Lâm Thanh Dã kéo cô chạy đến tận phòng làm việc mới dừng lại, lấy chìa khóa mở cửa rồi đẩy cô vào nhà, sau đó nhấc tay bật công tắc đèn trên đỉnh đầu cô.

Anh đội mũ, trên người ướt đẫm nhưng trên mặt vẫn điển trai vô cùng.

Mà Hứa Tri Nam thì hoàn toàn ngược lại, sau khi cời áo khoác của anh, váy cô không bị ướt, nhưng tóc tai ướt rù rụi hết, tóc mái thấm nước má dính vào cằm cổ trắng nõn, nhưng nó đem lại cảm xúc khác.

Lâm Thanh Dã hơi nhộn nhạo, ôn nhu gỡ tóc cho cô, cười: "Lúc nãy quên đưa mũ cho em."

Phòng làm việc này Hứa Tri Nam đã tới mấy lần, trang trí bên trong rất giống phong cách của một ban nhạc, lấy màu sắc trầm làm tông màu chủ đạo, trên ghế sofa ngôn ngữ gối ôm, bàn phím điện tử, trống jazz đầy đủ.

Giá sách gỗ ở bên cạnh đựng các album bài hát, nước ngoài hay trong nước, mới hay cũ đều có.

Khi nào Lâm Thanh Dã ở quán bar uống nhiều quá, hoặc muốn viết lời bài hát sẽ ngủ ở đây.

Anh đặt áo khoác lên bàn, cầm điều khiển điều hòa bật lên, nghiêng đầu nhìn Hứa Tri Nam: "Đi tắm trước đi."

***

Phòng tắm của anh rất sạch sẽ, không bừa bộn như ở phòng khách bên ngoài.

Hứa Tri Nam tựa vào cửa, nhẹ nhàng thở ra một hơi, điện thoại của cô rung lên, là tin nhắn của Triệu Thiến.

[Triệu Thiến: Tớ về phòng rồi, công việc của cậu sắp xong chưa?]

Cùng lúc đó ngoài cửa vang lên một thanh âm, là tiếng bật lửa kêu tách tách.

[Hứa Tri Nam: Tớ còn một chút, nếu các cậu mệt quá thì tắt đèn trước đi.]

Mới nãy trong lúc chạy cô giẫm lên quá nhiều vũng nước, giờ bấp chân dính rất nhiều bùn bẩn.

Tắm xong, Hứa Tri Nam vẫn mặc lại cái váy ban đầu, sấy khô tóc rồi mới đi ra.

Vừa bước được bước đầu tiên, cô sừng sốt một chút, trừng mắt nhìn.

Lâm Thanh Dã cũng ở phòng ngủ, cởi áo cộc đã ướt đầm nước ra, anh đưa lưng về phía cô, ngồi trước bàn, trong miệng ngậm miếng thuốc lá, tay anh đang cầm bút, thi thoảng lại viết gì gì đó.

Nghe được tiếng động, anh nghiêng đầu nhìn, tầm mắt lướt từ trên xuống dưới người cô: "Sao vẫn còn mặc lại."

"Anh đâu có quần áo của em"

"Mặc đồ của tôi, quần áo của tôi có thể thành váy của em đấy."

Ý ở đây chính là nói cô lùn, Hứa Tri Nam tuy không tính là cao, nhưng cũng đâu phải thấp.

Chẳng qua là do Lâm Thanh Dã cao 188cm nên sẽ thấy ai cũng lùn, cô tính bơ bêu môi: "Đâu có khoa trương như thế."

Anh trầm giọng cười nhẹ, không cãi nhau với cô nữa, tiếp tục cúi đầu viết trên giấy: "Váy không đổi nữa."

Hứa Tri Nam đi đến bên cạnh anh: "Anh đang viết gì vậy?"

"Lời bài hát."

Hứa Tri Nam nhớ lại lúc chiều Triệu Thiến nói với cô —— ban nhạc Lâm Thanh Dã sẽ giải tán, vừa vặn anh sẽ tốt nghiệp đại học, đang có ý định bước vào giới giải trí.

"Anh Thanh Dã, sau khi tốt nghiệp anh định làm gì?" Cô ngồi trên mép giường hỏi.

"Không biết." Lâm Thanh Dã lười biếng lo xa, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi động tác gõ tay nhắc chân của anh cũng đều hấp dẫn người khác cực kỳ: "Gần đây có nhà sản xuất đến tìm tôi, vẫn đang đàm phán."

"Vậy còn ban nhạc?"

"Quan Tri sắp kết hôn rồi, tôi đoán sau này anh ta sẽ thừa kế gia sản, tối nay là buổi biểu diễn cuối cùng của ban nhạc." Anh thờ ơ nói.

Quan Tri là tay trống của ban nhạc Thứ Hòe, Hứa Tri Nam biết.

Cô "ò" một tiếng, không biết nói gì thêm

Nghe mấy lời này, chắc anh cũng có ý muốn vào giới giải trí..

Lâm Thanh Dã thành danh rất sớm, năm 18 tuổi anh đã vinh dự nhận được giải thưởng Kim Khúc nhờ bài hát >, trở thành người đạt giải trẻ nhất, vốn là tiền đồ vô hạn, có không ít nhà đầu tư vấy càng ô-lưu ra với anh, nhưng anh đều từ chối.

Cho dù vậy, anh vẫn có được một nhóm fan hâm mộ.

Hứa Tri Nam không làm phiền đến anh viết lời nữa, vén chăn ngồi lên giường, tầm mắt rơi vào nửa người trên còi trần của anh.

Từng đường nét trên cơ thể được phác họa rõ ràng, cơ bắp không quá to, nhưng rất săn chắc.

Cô bỗng nhiên bật cười.

"Cười cái gì?" Lâm Thanh Dã không quay đầu lại hỏi.

"Bỗng nhiên nhớ đến một câu nói, lưng đẹp như vậy mà không giác hơi thì thật đáng tiếc."

"Không cho người khác chiếm tiện nghi." Anh cười thờ ơ, thuận miệng nói tiếp, "Sau này cho em mượn "lưng đẹp" để luyện xăm."

"... Em không xuống tay được đâu."

"Vậy là em không đủ chuyên nghiệp rồi." Anh cười trêu chọc cô.

Hứa Tri Nam dừng một chút, hỏi: "Anh muốn xăm gì."

"Gì cũng được." Anh cũng không phải là suy nghĩ nghiêm túc, bút viết không ngừng, tiếp tục viết lời bài hát, "Xăm tên em cũng được."

Anh chính là người như vậy, tùy tiện nói một câu cũng khiến người khác tím đấp rợn rợn, còn quay lại nhìn anh vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh đó.

Hứa Tri Nam cũng không biết rốt cuộc anh đã cho cô ăn bùa mê thuốc lú gì nữa.

Buổi sáng cậu trai kia cũng muốn xăm tên cô, cô còn cảm thấy quá ngây thơ, nhưng bây giờ khi Lâm Thanh Dã nói vậy, cô lại nhịn không được mà đỏ mặt.

Biết rõ anh chỉ đùa giỡn mà thôi.

Hứa Tri Nam mỉm môi, không nói gì nữa, trong căn phòng lại yên tĩnh.

Cô rành rồi không có việc gì làm, liền lấy quyển sách trong túi ra.

Rất dày, hẳn đã bị lật đi lật lại xem rất nhiều lần, bìa sách không còn sáng bóng nữa, tuy nhiên giấy bên trong lại chẳng có chút hư tổn nào, có thể thấy nó được bảo quản cực tốt.

Đây là sách kinh Phật, cũng không biết là bản nào, trên bề mặt còn vẽ tượng Phật, bên dưới chỉ có mấy hàng chữ nhỏ.

Hứa Tri Nam bình tĩnh lại, đọc cẩn thận.

***

Quan hệ giữa cô và Lâm Thanh Dã rất kỳ diệu.

Hiển nhiên là bọn họ không phải người cùng thế giới.

Từ nhỏ đến lớn Hứa Tri Nam đều là cô gái ngoan ngoãn, gia đình bình thường, thành tích ưu tú, sau đó sinh ra hứng thú với mỹ thuật, cố gắng nghiên cứu học tập, cứ như vậy thi đậu đại học Bình Xuyên chuyên khoa mỹ thuật thiết kế.

Mà Lâm Thanh Dã hoàn toàn ngược lại với cô, 16 tuổi tổ chức ban nhạc, 18 tuổi đạt giải thưởng, phong quang vô hạn cực tuyệt tất cả lời mời, vô câu vô thúc (*), tiếp tục đi hát ở quán bar, tất cả những cô gái xinh đẹp đều thích anh, anh luôn sống dưới ánh hào quang, khoe khoang tùy tiện, kiêu căng ngạo mạn.

Giống như trời mưa vừa nãy, Hứa Tri Nam sẽ muốn che ô, còn Lâm Thanh Dã sẽ kéo cô chạy như điên trong màn mưa.

Khác nhau một trời một vực.

Chẳng là lúc đó trời xui đất khiến thế nào, cô và Lâm Thanh Dã lại có dính líu đến nhau.

Không tính là chặt chẽ, lại khó có thể hình dung bằng lời.

Cô biết cô không thể đắm chìm vào đó, nhưng lại không thể né tránh được sự hấp dẫn chí mạng của Lâm Thanh Dã.

Cũng chưa bao giờ nói với ai về mối quan hệ của hai người.

Cuối cùng Lâm Thanh Dã cũng viết xong, lời bài hát viết trong một quyển sổ có thể xé được, nét viết ẩn ẩn nhưng đẹp mắt.

Anh gấp tờ giấy vài đường, biến thành một chiếc máy bay, phi vào trong ống đựng bút.

Hứa Tri Nam đọc Kinh Phật đến u mê, không chú ý tới tiếng động của anh bên này.

Lâm Thanh Dã tựa vào bàn nhìn cô một lúc, mới lên tiếng: "A Nam."

Cô ngẩn người mấy giây, ngẩng đầu lên: "Sao vậy?"

Anh cười đầy thô bỉ: "Làm chuyện chính."

Cô chưa kịp phản ứng lại, anh đã nhấc chân đi về phía cô, gấp chân quỳ trên giường, cầm lấy quyển Kinh Phật trong tay cô ném sang một bên, trang sách chuyển động mấy cái.

Hứa Tri Nam khẽ kêu một tiếng, người bị anh đè xuống, thân thể anh nóng bỏng bao phủ lấy cô.

Gương mặt của anh lạnh lùng, đường cong quai hàm đầy vẻ cương nghị, hầu kết lên xuống, theo thói quen trực lại trực vắng, cúi đầu hôn miệng nhỏ của cô.

Trái tim Hứa Tri Nam như đập chậm hơn, cô run rẩy vòng tay lên cổ anh, mười ngón tay đan vào nhau ở gáy, chủ động hôn môi với anh.

Một lúc lâu mới tách ra. Lâm Thanh Dã liếm môi, thẳng lưng ngồi dậy.

Lúc nhắm mắt thì cô còn chủ động được, nhưng vừa mở mắt ra, cô liền bị hơi thở của anh áp chế, không dám nhìn thẳng người anh, chỉ còn cách nhìn xung quanh.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn một cái đã thấy quyển Kinh Phật vẫn còn mở ra, nằm chõng chờ bên đó.

Hình vẽ tượng Phật hướng về phía cô, nụ cười đầy thiện ý, như đang nhìn trong lòng cô.

Tâm Hứa Tri Nam run lên.

Bên dưới là một hàng chữ nhỏ...

Phật viết đòi người có tám cái khổ: Sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt ly, cầu bất đắc, ngũ âm sí thịnh. (**)

Cô ô giầy giữa mấy cái.

Lâm Thanh Dã nhướng mày, giọng nói hơi kinh ngạc: "Sao vậy?"

Hứa Tri Nam vui mặt vào gối, như đang cầu xin sự tha thứ: "Sách, đóng sách lại."

Lâm Thanh Dã nhìn sang bên cạnh, không chút kiêng kỵ mà trêu chọc, còn tranh thủ nói kháy cô: "Đây là Tổng Từ Quan Âm à?"

Cái gì mà Tổng Từ Quan Âm?

Rõ ràng Quan Âm Bồ Tát cũng không dài như vậy.

Giọng nói của anh nghe ghét cực kỳ, không coi ai ra gì mà khinh thường tượng thần, Hứa Tri Nam không quá vui vẻ, hiếm khi cô dùng giọng nói ưu tư như vậy: "Không phải thế."

Chỉ là ba chữ này thốt ra từ miệng cô cũng vô cùng mềm mại, chẳng có chút uy hiếp nào, ngược lại còn như đang làm nũng.

Lâm Thanh Dã đóng sách lại, để xuống góc cuối giường, ánh sáng rực rỡ màu vàng đỏ vẫn hướng về cô như cũ.

Hứa Tri Nam nhắm mắt thật chặt, mặc cho Lâm Thanh Dã chỉ phối, chỉ cảm thấy như có hai luồng công kích, sung sướng lại cảm kỵ.

Bên ngoài trời vẫn còn mưa tí tã tí tách.

Tìm cô đập như sấm, vẫn luôn nhắm mắt, giống như con đà điểu vùi đầu vào cát ở sa mạc, cố coi như quyền Kinh Phật kia không tồn tại.

Đèn trên đỉnh đầu chói lọi chiếu xuống.

Một lát sau, Lâm Thanh Dã dừng động tác lại, vốn định tắt đèn trên đỉnh đầu của cô, nhưng sau đó, anh dùng giọng nói để nghe kia vang vọng bên tai cô.

"Tiểu ni cô, mờ mắt nào."

(*) Vô câu vô thúc: thông dong tự tại, không bị quản lý

(**) Đức Phật nói về 8 cái khổ sau đây:

1. Sinh: chỉ sự khổ của một thai nhi từ lúc trong bụng mẹ cho đến khi lọt lòng.
2. Lão: chỉ sự khổ do thân thể già yếu, trí tuệ bị giảm sút.
3. Bệnh: chỉ sự khổ do bệnh tật gây nên.
4. Tử: chỉ sự khổ do cái chết mang đến, kể cả trước khi chết (tâm lo sợ và thân đau đớn) và sau khi chết (thần thức lạc lõng bị nghiệp dẫn dắt).
5. Ái biệt ly: xa người thân yêu
6. Cầu bất đắc: chỉ sự mong cầu không được toại nguyện.
7. Oán tăng hội: phải gặp và sống chung với người mình căm ghét.
8. Ngũ âm xí thịnh: Ngũ âm hay còn được gọi là ngũ uẩn, có nghĩ là: sắc, thọ, tưởng, hành, thức. Sắc thì thuộc về thân; còn thọ, tưởng, hành, thức thì thuộc về tâm. Chúng ta đã thấy thân thì khổ vì sinh, lão, bệnh, tử, đói, khát, nóng, lạnh, còn tâm thì giận, buồn, trầm điều phiền lụy. Thân thì vô thường, còn tâm thì vô ngã cho nên ngũ âm biến đổi quay cuồng làm cho chúng ta đã đau khổ càng thêm khổ đau.

Bạn đang đọc truyện *Cường Luyến Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Editor: Trương Mạn Vi

Beta-er: Taco☐

Cửa sổ trong phòng ngủ mở ra, cuốn đi một chút mùi vị mập mờ.

Lâm Thanh Dã mới vừa tắm xong, tóc đen ướt nhẹp, nước trượt xuống theo đường cong.

Anh tựa bên cửa sổ hóng gió, khoan tay, dánh vè vô cùng lười biếng, nhìn cô gái nhỏ nằm bất động trên giường, được chăn bọc kín mít, nằm nghiêng người, từ góc của anh nhìn sang chẳng thể nhìn thấy mặt cô, chỉ nhìn thấy làn tóc xoắn ra rồi bù.

Lâm Thanh Dã được ăn no, ngay cả con thèm thuốc lá cũng biết mất, cứ nhìn như vậy, hồi lâu sau anh cười một tiếng: "Một lát sao, cứ như đi chạy marathon vậy."

Anh thì biết cái gì.

Hứa Tri Nam chôn mặt trong gối, trong lòng thầm oán hận nhưng không nói lên lời.

Cô gắng sức chống đỡ hai mí mắt như muốn sập đến nơi, nằm trong chăn mặc quần áo vào, cuối cùng cũng ngồi dậy.

Tóc rối tung lên, giống như một người điên vậy.

Khóe môi Lâm Thanh Dã hơi cong lên: "Đã muộn vậy rồi, buổi tối đến nhà tôi ngủ đi, à nếu muốn ngủ ở đây cũng được."

Nhưng cô nào dám cả đêm không về.

Mặc dù mới vừa làm chuyện quá phận, có thể trong đáy lòng cô làm thấy không đúng đắn, thì sẽ càng sợ mình làm chuyện xấu rồi bị bắt gặp.

Cô hơi xấu hổ sờ sờ tai, nhẹ giọng nói: "Phải về rồi."

Hồi trước Lâm Thanh Dã cũng bảo cô ở lại đừng về, nhưng cũng bị từ chối như hôm nay, đã hiểu tính cách của cô rồi nên cũng không nói thêm gì nữa.

"Vậy lát nữa tôi đưa em về."

"Vâng."

Hứa Tri Nam sửa soạn đơn giản một chút, quyển Kinh Phật kia không biết từ lúc nào đã bị cuộn thành vòng tròn, cô rũ mắt, cầm sách lên cất vào trong túi.

Đi tắt, đi giày, hoàn thành.

Mặc dù quan hệ của hai người đã đến mức này rồi, nhưng hiểu biết của Hứa Tri Nam đối với Lâm Thanh Dã chẳng nhiều nhận là bao.

Anh là tâm phúc của trường, trên diễn đàn trường có rất nhiều lời đồn đại liên quan đến anh, nửa thật nửa giả, trong đó có nói tới cha của Lâm Thanh Dã là nhân vật nổi danh Yến Thành, gia cảnh rất tốt.

Chỉ là khoảng thời gian này Hứa Tri Nam tiếp xúc với anh, có thể thấy Lâm Thanh Dã chẳng có chút tính khí của đại thiếu gia gì cả.

Có lúc còn không thêm về nhà, cứ thế ngủ tạm ở phòng làm việc nhỏ hẹp bừa bộn này luôn.

Anh chỉ mặc đơn giản áo trắng quần đen, đeo khẩu trang vào sau đó cầm lấy túi xách của Hứa Tri Nam "Đi thôi."

"Ở đây không có ô sao?"

"Trời không mưa."

"Lát nữa anh quay về có thể sẽ mưa đấy." Hứa Tri Nam nói, "Đạo này thời tiết thất thường lắm, hờ một tí là trời mưa được ngay."

Lâm Thanh Dã nghe lời đi lấy ô, cán ô màu đen, vẫn còn dính chút bụi, hiển nhiên là lâu rồi chưa sử dụng.

***

Hém nhỏ rất yên tĩnh, không một bóng người.

Đi được nửa đường thì nhìn thấy quán thịt nướng ngoài trời, bên trong vô cùng nhỏ hẹp chỉ bày ra mấy bộ bàn ghế nhựa, trong không khí tràn ngập hương thơm, từng xiên nướng được xếp gọn gàng, chủ tiệm thấy hai người họ, vội hô lên: "Tới ăn xiên nướng đi!"

"Đói không?" Lâm Thanh Dã nghiêng đầu hỏi.

Hứa Tri Nam vừa định lắc đầu, nhưng cái bụng của cô lại kêu lên không đúng lúc chút nào.

Lâm Thanh Dã khẽ cười một tiếng: "Ăn nướng hay ăn cái khác?"

"Em không ăn đâu, phải về ký túc."

"Đề em trở về với cái bụng đói như vậy không thích hợp, ăn một chút rồi về."

Buổi chiều đi đóng tiệm xăm thì nhận được lời rủ rê của Triệu Thiên đến quán bar, sau đó cũng chỉ ăn chút điểm tâm nhỏ, lúc này cô quả thực rất đói, nghe Lâm Thanh Dã nói vậy, cô đành ngồi xuống băng ghế trong quán thịt nướng.

Bởi vì trời mưa nên buôn bán rất ế ẩm, trong quán cũng chỉ có mỗi hai người họ, Lâm Thanh Dã cởi khẩu trang xuống.

Cuộc sống của Hứa Tri Nam vốn rất có quy luật sức khỏe, bây giờ đã qua 12 giờ đêm rồi, cô mệt đến rã rời chân tay.

Một tay cô chống đầu, tay kia xoa xoa mặt.

Lâm Thanh Dã nhìn cô: "Mệt à?"

"Vâng." Cô ngoan ngoãn đáp lại.

"Bất ngờ đó." Giọng nói của anh có chút hài hước, "Hồi trước chưa từng thấy em mệt mỏi đến vậy."

Hứa Tri Nam hơi ngáy ra, ngay sau đó kịp phản ứng với ý trong lời nói của anh, đỏ mặt lên, hơi nóng lan xuống nhuộm đỏ cả lỗ tai và cổ.

"Không phải." Cô cảm thấy hơi mất tự nhiên, cúi đầu xuống nhỏ nhẹ nói, "Không phải một vì chuyện đó."

Nói cho cùng, Lâm Thanh Dã cũng không kiêng kị gì nói mấy chuyện thế này, nhưng Hứa Tri Nam thì không giống vậy.

Thấy phản ứng của cô, Lâm Thanh Dã cười lớn: "Da mặt em cũng thật mỏng."

Bây giờ Hứa Tri Nam mới hiểu được thì ra là anh trêu chọc cô, mím môi không nói gì nữa.

Chủ quán nướng xong thịt, hỏi: "Hai người muốn ăn cay không?"

Lâm Thanh Dã nhớ Hứa Tri Nam không thể ăn cay, vì vậy đáp: "Một nửa cay, một nửa không cay, phiền chú."

"Được!" Chủ quán đáp lại, động tác thông thạo mà rắc ít bột ớt lên, đưa mâm nướng đặt lên bàn cho họ, còn không quên trêu chọc một câu: "Còn nhớ bạn gái không ăn cay cơ đấy, tiểu tử thật có lòng."

Hứa Tri Nam nghe được lời đó, tim đập thình thịch rộn ràng, nâng mắt nhìn Lâm Thanh Dã.

Biểu cảm anh vẫn như cũ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, anh nghe máy, nói "alo".

Hứa Tri Nam lại rũ mắt xuống.

Giọng nói của Lâm Thanh Dã đầy bình thản: "Trễ thế này rồi, có chuyện gì sao?"

"Khi nào?"

"Từ từ rồi tính, chưa chắc đã có thời gian rảnh."

...

Nói vài ba câu xong anh cúp máy, lại đặt điện thoại xuống bàn, cầm một xiên nướng lên cắn lấy.

"Anh còn có việc sao?" Hứa Tri Nam hỏi.

"Không, có một chương trình muốn tôi tham gia."

Hứa Tri Nam tròn mắt nhìn: "Anh sẽ tham gia chương trình đó sao?"

"Không có ý định đó."

"... Ồ."

Nhanh chóng ăn xong, Triệu Thiên lại gửi tin nhắn cho cô hỏi sao không về ký túc, cô không dám dây dưa nữa, đi bộ cùng với Lâm Thanh Dã đến trường học.

Thời gian này trên sân trường chẳng có bóng người nào.

Lâm Thanh Dã vẫn đeo khẩu trang, có thể là do Hứa Tri Nam lo lắng sẽ bị ai đó thấy, không tự chủ được bước nhanh hơn đi trước anh.

Lâm Thanh Dã hiểu ý, cũng không đi theo cô nữa, hai tay để đằng sau lưng.

Đi thẳng đến cửa ký túc xá, cô mới quay đầu nhìn anh, trong miệng chàng trai ngậm thuốc lá, đứng dưới ánh đèn đường.

Hứa Tri Nam phát phát tay, coi như là nói tạm biệt với anh, sau đó cả thê đi vào ký túc xá.

"A, cháu gái này, chờ chút đã!" Di quản lý ký túc chạy đến, "Sao muộn vậy rồi mới về, năm mấy rồi?"

"Năm ba ạ." Hứa Tri Nam nói, "Có một số việc nên về trễ."

Di quản lý nhìn cô một cái, tỏ vẻ đã hiểu: "Một cô gái thì đừng về trễ như vậy."

"Vâng, làm phiền đi rồi ạ."

Hứa Tri Nam liếc ra bên ngoài ký túc xá, Lâm Thanh Dã đã đi rồi.

***

Ngày mai là chủ nhật, không có tiết, trong phòng đám cú mèo vẫn còn chưa ngủ, đèn thì đã tắt nhưng vẫn đang nói chuyện trên trời dưới đất.

Khuong Nguyệt quyết định sẽ đi thi, vẫn bật đèn bàn lên để đọc sách, còn Triệu Thiên thì nằm trên giường vừa nghịch điện thoại vừa nói chuyện, còn một người trong phòng nữa là Nguyễn Viên Viên không ở đây.

Nghe được tiếng mở cửa, Triệu Thiên thò đầu ra từ trên giường, tóc đen rũ xuống.

Cô còn chưa kịp nói gì, nhưng Khuong Nguyệt vừa nhấc mắt đã thấy tóc cô vất vèo giữa không trung, hét lên: "Triệu Thiên! Cậu dọa chết người ta rồi đó!"

Triệu Thiên cũng bị tiếng hét chói tai của cô ấy dọa nhảy dựng lên: "Cậu mới dọa người ta đó!"

Hứa Tri Nam khép cửa lại, khẽ cười: "Sao thế?"

Triệu Thiên: "A Nam, cậu vẫn về à, trễ thế này rồi, tại khách hàng của cậu đó, muội thì để ngày mai thay đổi lại bản vẽ cũng được chứ sao, hết lần này tới lần khác bắt cậu làm đến

đêm, trên đường về không an toàn."

Hứa Tri Nam đặt túi xách xuống: "Viên Viên không ở đây à?"

Triệu Thiển hừ một tiếng: "Cậu ta không về đâu, nếu có về thì cuộc nói chuyện của tớ với Nguyệt Nguyệt sẽ chẳng thoải mái chút nào vì còn phải để ý cậu ta nữa."

Nhà của Nguyễn Viên Viên cách trường học không xa, cuối tuần thường xuyên về nhà, cũng bởi vì cô ta mắc bệnh công chúa, hồi trước hay cãi nhau với Triệu Thiển và Khương Nguyệt mấy lần, động chạm không vui về cho lắm.

Hứa Tri Nam cũng thuộc phe Triệu Thiển, Khương Nguyệt, chỉ là tính tình của cô quá tốt, cho tới bây giờ cũng chưa chính thức cãi nhau lần nào.

Hứa Tri Nam vào phòng vệ sinh rửa mặt qua loa, mới bước ra đã nghe được đề tài chính của hai người bạn - Lâm Thanh Dã.

Lâm Thanh Dã là tâm phúc của cả trường, bây giờ anh học năm tư sắp tốt nghiệp lại càng là đề tài nóng hổi, ngay cả diễn đàn trường học cũng chỉ toàn là tin tức về anh.

Triệu Thiển: "Tớ nghe nói hình như Nguyễn Viên Viên định tỏ tình với Lâm Thanh Dã ở lễ tốt nghiệp đó."

Khương Nguyệt: "Thật hay giả vậy?"

"Tớ chỉ nghe nói vậy thôi, không phải cậu ta thích Lâm Thanh Dã lắm sau, hồi chúng ta học năm nhất cậu ta cũng nói chọn vào đại học Bình Xuyên là vì Lâm Thanh Dã mà."

Cũng đã ba năm trôi qua, Khương Nguyệt nào còn nhớ chuyện này: "Ờ?"

"Ha, đầu óc cậu đúng là, bình thường đi thi thì rõ nhớ kiến thức ra, điểm cao như thế, sao không nhớ được mấy chuyện này vậy."

Khương Nguyệt bất mãn nói: "Không phải, mà chẳng lẽ từ cao trung cậu ta đã biết Lâm Thanh Dã rồi sao?"

"Nói nhảm, cậu không biết độ nổi tiếng của Lâm Thanh Dã thế nào, chắc nữ sinh trong trường mình chỉ có mỗi cậu không biết."

Khương Nguyệt hừ một tiếng: "Chắc chắn A Nam cũng không biết."

Hứa Tri Nam đang sửa soạn đồ đột nhiên bị chỉ đích danh, bàn tay cô hơi nắm chặt lại, sau đó tiếp tục leo lên giường.

Hai người trò chuyện rất hăng say, Triệu Thiển quyết định mở một khóa phổ cập lại kiến thức về Lâm Thanh Dã cho Khương Nguyệt.

***

Lâm Thanh Dã 16 tuổi thành lập ban nhạc Thứ Hòe.

Ban nhạc có tổng cộng bốn người, trừ hát chính Lâm Thanh Dã ra, còn có tay trống Quan Trì, đánh phím Thập Tứ, tay chơi bass Quý Yên, ba nam một nữ.

Bốn người bọn họ cùng học ở thất trung của Yến Thành, thất trung là trường có tỉ lệ học sinh đỗ đại học thấp nhất trong số các trường cấp ba, học sinh nổi danh đua đòi, theo lý thuyết, không thể có ai thi đậu vào đại học Bình Xuyên cả.

Giống như Hứa Tri Nam là nhất trung, tỉ lệ đỗ lên đến 90%.

Năm 18 tuổi, Lâm Thanh Dã bởi vì một bài hát > mà bùng nổ, nhưng lúc đó nó hot cũng chỉ vì bài hát, trong giới giải trí cho tới bây giờ cũng chưa nghe thấy cái tên Lâm Thanh Dã, cũng chưa từng thấy anh.

Ngay cả buổi lễ trao giải Kim Khúc, anh cũng chưa từng xuất hiện.

Hứa Tri Nam thích xem sách, biết trong ngoài nước có những tác phẩm nổi tiếng còn có danh tiếng hơn nhiều so với tên nhà văn đó.

Lúc đó Lâm Thanh Dã cũng giống như vậy.

> bùng nổ, nhưng tên ca sĩ đó cũng chẳng có ai hỏi han.

Cho đến một ngày có một phóng viên giải trí đã đến "Dã" - quán bar mà ban nhạc Thứ Hòe biểu diễn, lúc đó vẫn còn là một quán bar nhỏ, ở thành phố lớn sang trọng như thế, còn so sánh với những quán bar khác, kinh doanh không mấy khả quan.

Sau đó quay được đoạn video Lâm Thanh Dã đứng trên bục hát.

Anh hoàn toàn không giống với hình tượng ca sĩ trong giới giải trí, trên người anh có khí chất rất đặc biệt, dễ dàng thu hút được sự chú ý của mọi người.

Kiểu căng, thông dong lại có chút vô lại.

Nhưng cũng trong trẻo giống như vàng trắng vậy, khó có thể đến gần, mà lại như gần như xa.

Video vừa được đăng lên, trong nháy mắt như bùng nổ trên mạng xã hội, khi đó có thể coi là một hiện tượng.

Lâm Thanh Dã có tài khoản weibo, lúc ấy người đứng ra tổ chức giải thưởng có ý tạo cho anh, còn chứng nhận tài khoản thực, chẳng qua là anh chẳng bao giờ đăng tin tức gì trên đó.

Ngày hôm sau, người theo dõi trên weibo từ chín vạn tăng lên tới hàng triệu người.

Tài khoản weibo vẫn chẳng đăng tin gì như cũ, nhưng nó như một kỳ quan vậy.

Quán bar "Dã" cũng trở thành quán bar nổi tiếng nhất Yến Thành.

Lâm Thanh Dã đột nhiên nổi tiếng, kéo theo đó là rất nhiều nhà đầu tư giờ dành ô liu ra vầy vẩy với anh, hết người sản xuất âm nhạc cho đến sản xuất chương trình, công ty giải trí đều tới tìm anh, nhưng phải thất vọng mà quay về.

Tuy anh không bước vào giới giải trí, nhưng lại vào đại học Bình Xuyên.

Phần thưởng Kim Khúc cũng rất có trọng lượng, cũng bởi vì > là ca khúc do chính tay Lâm Thanh Dã sáng tác và biểu diễn, đại học Bình Xuyên cũng chỉ gửi thư mời đến cho mỗi mình anh.

Trong ban nhạc vẫn còn ba người nữa, sau đó quyết định nghỉ học, cũng may sau khi quán bar được nổi tiếng nên cũng giữ lại mấy vị thần tài này, thù lao của bọn họ cũng vô cùng phong phú.

Anh vẫn ra thêm bài hát, phát miễn phí trên ứng dụng ca nhạc, mỗi bài hát đều vô cùng hot, bình luận lên tới 10 vạn, nhưng cho tới giờ anh cũng chưa luyện tập chuyên nghiệp, cũng không tham gia chương trình nào cả.

Những fan hâm mộ nổi lên tò mò đối với anh, cũng chẳng có thêm tư liệu gì, vì vậy bọn họ quyết định sẽ "stalk" bất cứ thứ gì liên quan đến anh.

Vốn bọn họ nghĩ stalk sẽ ra thông tin đời tư vô cùng sạch sẽ của anh, nhưng nào ngờ, lại lôi kéo về vô số lời phê bình.

Quả thật là bị bôi đen, không thể giặt trắng nổi.

Bởi vì đó là một đoạn video...

Một đoạn video đánh nhau.

Lâm Thanh Dã mặc đồng phục thất trung, vẻ mặt lãnh đạm bình thản, từng cú đấm rơi xuống gương mặt của nam sinh nằm ở dưới đất, anh như mất đi ý thức và lý trí, gương mặt thản nhiên như việc anh đang làm vô cùng bình thường.

Cuối video là hình ảnh nam sinh nằm trên đất ho ra một búng máu, sau đó, đoạn video kết thúc.

Đây là một đoạn video chỉ lưu hành nội bộ trường thất trung.

Trừ cái này ra, còn có rất nhiều lời nói bóng nói gió liên quan tới Lâm Thanh Dã, tổng kết lại là mặc dù anh đẹp trai thật đấy, nhưng cũng vô cùng ngoan độc đáng sợ.

Người nổi tiếng thì nhiều thị phi.

Lâm Thanh Dã trở thành hiện tượng trên mạng xã hội chưa được nửa tháng, lại bắt đầu bị nhiều người phê bình châm chọc, nhưng fan của anh vẫn không tin mấy lời này.

Nói theo lời của người hâm mộ chính là, video hồi trước là tuổi trẻ bồng bột, cũng có thể là do nguyên nhân nào đó mà xích mích, không thể dựa vào mấy như này mà quyết định nhân cách của một người, hơn nữa anh ấy cũng không vào showbiz thì đừng có chửi anh ấy.

Đã 4 năm trôi qua, Lâm Thanh Dã cũng đã là năm tư rồi, nhưng anh vẫn được mấy triệu người hâm mộ, cũng có những lời chỉ trích không ngớt, nhưng đâu bằng được với vạn người ái mộ anh.

Cũng coi như là một cây thường xanh (*) trăm năm khó gặp.

(*) Cây thường xanh: thuật ngữ khoa học dùng để chỉ cây rừng có lá tồn tại liên tục trong thời gian ít nhất là 12 tháng trên thân chính, theo mình ngụ ý ở đây là người ngay thẳng, liêm chính.

Không cần tưới nước bón phân, vẫn thường thường kết trái chông chất.

***

"Vị vậy" Triệu Thiên đưa ra kết luận, "Đó là lúc Lâm Thanh Dã nổi tiếng nhất, Nguyễn Viên Viên chính là điền nguyên vọng vào trường cùng anh ấy."

Khương Nguyệt: "Nhưng nếu cậu ta tỏ tình thì người ta có đồng ý không nhỉ? Dù gì Nguyễn Viên Viên cũng vô cùng xinh đẹp mà."

"Nói nhảm, đương nhiên là không thể rồi!" Triệu Thiên liếc mắt, khinh thường nói: "Xinh đẹp có bằng A Nam của chúng ta không?"

"Vậy tự rước lấy nhục làm gì?"

"Cái này gọi là không dễ bán thân tiếc nuôi, dù sao sau này cũng chưa chắc có cơ hội gặp được." Triệu Thiên nói xong, lại không nhịn được cười rộ lên, "Chỉ là chưa chắc tiền bồi Lâm có được tốt nghiệp hay không đâu."

"Sao lại thế?"

"Chúng ta có tiết sử học cận đại đó, hồi trước hình như Lâm Thanh Dã cúp học hay sao đó, học kỳ này anh ấy học cùng lớp với chúng ta mà."

Khương Nguyệt vẫn rất mờ mịt: "Vậy sao từ trước tới giờ tớ chưa từng nhìn thấy anh ấy."

"Thế nên mới nói chưa chắc đã tốt nghiệp được, căn bản là anh ấy chưa từng học một tiết nào! Nếu vẫn treo nửa có khi phải kéo dài thời gian tốt nghiệp, biết đâu còn vì khóa sử học này mà không thể tốt nghiệp được."

Hứa Tri Nam nằm trên giường, dừng động tác, sau đó kéo chăn trùm qua đỉnh đầu, mở điện thoại di động tìm khung chat với Lâm Thanh Dã.

[Hứa Tri Nam: Anh Thanh Dã, tuần tới có khảo sát cuối kỳ khóa sử học, anh đừng quên đi.]

Cô lại đọc dòng tin nhắn ngắn ngủi đó, rồi gửi đi.

Triệu Thiên tám chuyện với Khương Nguyệt càng thêm hăng say, ngay cả Khương Nguyệt cũng phải cảm khái một câu: "Tớ thấy nữ sinh mà chân thành thích Lâm Thanh Dã thật

thâm quá đi, với cái dáng vẻ đó của anh ấy, không có nữ sinh nào có thể theo đuổi được anh ấy đâu."

Hứa Tri Nam gửi tin nhắn xong, đợi chừng mười phút, anh vẫn chưa nhận lại.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, khóa màn hình điện thoại rồi để dưới gối, nhắm mắt đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Luyện Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Trương Mạn Vi

Beta-er: Taco☐

Sau khi đưa Hứa Tri Nam trở về ký túc xá, Lâm Thanh Dã đi thẳng về phòng làm việc.

Trên đường về lại nhận được cuộc điện thoại, Quý Yên - nữ đánh bass trong nhóm nhạc gọi tới.

"Alo nhóm trưởng, cậu đang ở đâu thế?" Quý Yên hỏi.

Lâm Thanh Dã hỏi: "Sao thế?"

Quý Yên: "Sao hôm nay cậu về sớm vậy, mọi người mua đồ ăn khuya này, bây giờ đang ở phòng làm việc, cậu có tới không?"

"Đang trên đường về."

"Được, chờ cậu."

Vừa về đến phòng làm việc, mới mở cửa ra Lâm Thanh Dã liền bị Thập Tứ ném cái gối ôm suýt đập vào trán anh, anh bắt lấy rồi ném lại: "Làm gì đấy?"

Thập Tứ ayda một tiếng: "Nhóm trưởng, sao giờ cậu mới về, định tìm cậu đi uống rượu mà chả thấy đâu, cậu đi đâu thế, làm gì mà thần bí như vậy?"

Mới nãy ở quán thịt nướng nhìn Hứa Tri Nam vội vã muốn về phòng ngủ, Lâm Thanh Dã cũng chẳng ăn được mấy, anh kéo ghế ngồi xuống, tự rót cho mình một cốc bia, ngửa đầu uống hết nửa cốc, giọng nói lãnh đạm: "Đưa người về ký túc, mà Quan Trì đâu."

"Sắp kết hôn rồi còn gì, chắc phải về nhà chăm vợ." Thập Tứ hơi dừng lại, ngay sau đó kịp phản ứng, lông mày nhướn lên, trêu ghẹo: "Đưa Bình Xuyên* chi quang của cậu à?"

(Taco: theo các nguồn tin đáng tin cậy thì *Bình Xuyên chi quang là ánh sáng trường Bình Xuyên, giống như người nữ thần của trường...)

Lâm Thanh Dã cười như không cười: "Ừ."

"Không hổ là nhóm trưởng của chúng ta." Thập Tứ mở chai rượu rồi cụng cốc với anh: "Chỉ là cái cô Hứa Tri Nam đó thật quá xinh đẹp, quá thuần khiết, không giống với mấy cô gái suốt ngày trang điểm cầu kì."

Anh ta vừa dứt lời, liền bị Quý Yên bên cạnh đập cho một phát: "Cậu mắng ai đấy?"

Thập Tứ ngây người một chút, sau đó cười: "Ai dám châm chọc Quý đại mỹ nữ cậu đâu! Làm vậy có mà cậu lấy luôn cái nôi chụp lên đầu tớ!"

Quý Yên hừ lạnh, đẩy anh ta một cái.

Lâm Thanh Dã lấy điện thoại ra, vừa đứng lúc âm thanh báo có tin nhắn phát lên, anh đứng dậy về phòng ngủ, sặc điện thoại vào, lại mở tin nhắn ra...

[A Nam: Anh Thanh Dã, tuần tới có khảo sát cuối kỳ khóa sử học, anh đừng quên đi.]

Lâm Thanh Dã liếc mắt, nhìn thời gian gửi tin nhắn, cũng không trả lời lại, nhấn khóa màn hình rồi úp máy trên tủ đầu giường, đi ra ngoài.

"Đúng rồi, nhóm trưởng." Thập Tứ cầm chai rượu quay đầu gọi anh một tiếng: "Mới nãy Quan Trì bảo tớ gửi lời xin lỗi đến cậu."

Lâm Thanh Dã cúi mắt, lấy bao thuốc lá trên bàn, dựa lưng vào ghế: "Sao vậy?"

Thập Tứ phẩy phẩy tay: "À, không phải là chuyện kết hôn sao, bây giờ cậu ta cảm giác như mình đang phản bội nhóm vậy."

Quan Trì là tay trống của nhóm, chỉ là trong nhà anh ta luôn phản đối anh ta không làm việc đáng hoàng, đã sắp xếp rất nhiều buổi xem mắt để anh ta trở lại cuộc sống gia đình bình thường.

Sau đó gặp được bạn gái bây giờ thì cha anh ta đột nhiên sinh bệnh nặng, nếu tiếp tục dây dưa mãi thì cũng không thích hợp lắm, vì vậy anh ta phải rời khỏi nhóm.

Mặc dù là nhóm nhạc Thứ Hòe, nhưng trên thực tế chỉ có mình Lâm Thanh Dã là đại diện cho nhóm, tất cả đều là fan hâm mộ của anh.

Gia cảnh ba người bọn họ không bằng Lâm Thanh Dã, cũng đã dần trưởng thành rồi, phải tự quyết định tương lai cuộc sống của mình, không chỉ Quan Trì, mà Thập Tứ và Quý Yên cũng không thể tiếp tục bao lâu nữa, vì vậy mới có ý định tan rã.

Lâm Thanh Dã không phản ứng gì: "Kết hôn là việc tốt."

Quý Yên: "Nhóm trưởng, sau này cậu có việc gì có thể tìm tui tớ."

Thập Tứ phụ họa nói: "Không sai không sai."

Nhóm nhạc bọn họ đã bên cạnh nhau nhiều năm, quan hệ rất tốt, quả thực ba người kia cũng vô cùng cảm kích Lâm Thanh Dã.

Ban đầu Lâm Thanh Dã gạt hái được giải thưởng, đếm không hết cơ hội, chỉ là tất cả mọi người đều hi vọng một mình anh, mà Lâm Thanh Dã vì nhóm nhạc đã từ chối.

Ba người cứ ngồi hàn huyên như vậy.

Chuyện thức đêm là chuyện bình thường như cơm bữa, cũng không cảm thấy mệt mỏi, hai người Thập Tứ Quý Yên còn càng trò chuyện càng có tinh thần, chờ đến lúc rồi đi cũng là hai giờ sáng.

Lâm Thanh Dã lười về nhà, định trực tiếp ngủ trong phòng làm việc, nửa mặt xong ngồi trên mép giường, mở điện thoại di động lên, màn hình vẫn đang hiện thị khung chat với Hứa Tri Nam, mới này tắt điện thoại đi cũng quên không thoát ra.

Anh nhớ tới dáng vẻ ngủ gục ngủ gật của Hứa Tri Nam, bật cười một tiếng, nhưng vẫn không trả lời lại.

***

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tri Nam bị một cuộc gọi điện đánh thức, cô hí hóp nhìn màn hình hiển thị.

Trong phòng vẫn còn Triệu Thiên và Khương Nguyệt đang ngủ, cô rón rén bò dậy, mặc thêm áo khoác nhẹ nhàng đi ra ban công, nhận điện thoại: "Alo, mẹ à."

Mẹ Hứa hơi ngừng lại: "Đánh thức con à? Hôm nay sao dậy muộn thế."

"Hôm qua con thức khuya quá." Hứa Tri Nam tựa vào thành lan can, xoa xoa mắt: "Mẹ, có chuyện gì thế ạ?"

"Cũng không có gì, định hỏi con xem hôm nay có về nhà không." Mẹ Hứa lại nói thêm một câu, "Chỉ là các con sắp thi rồi, nếu bận quá thì con cứ ở ký túc học tập cho tốt là được rồi."

Hứa Tri Nam khẽ cười, giọng nói mềm mại nũng nịu: "Con cũng định về nhà thăm mẹ mà, lát nữa con sẽ về nha mẹ."

Tắt điện thoại, Hứa Tri Nam lại ngáp một cái, nhưng vẫn đánh thắng cơn buồn ngủ, dùng sức mở mắt thật to, mở wechat.

Khung chat với Lâm Thanh Dã vẫn dừng lại ở tin nhắn cô gửi đi rạng sáng hôm nay.

Anh vẫn chưa trả lời cô.

Hứa Tri Nam hơi cúi đầu, mái tóc đen tuyền rũ xuống, dưới ánh mặt trời hiện lên cái bóng mờ dưới nền gạch, sau đó cô chậm rãi thở ra, cất điện thoại.

Kéo cửa sân thượng đi vào, Khương Nguyệt đang leo trên giường xuống, thấy cô thiếu chút nữa dọa cho giật mình, hỏi: "Sao hôm nay cậu dậy sớm thế?"

"Mẹ tớ gọi điện đến." Hứa Tri Nam nhẹ giọng nói, "Cậu phải đi thư viện à?"

Khương Nguyệt thờ dãi, "Đúng vậy, phải học chăm chỉ, nếu không làm sao thi đỗ vào trường nghiên cứu sinh Mỹ Viện chứ."

Triệu Thiên còn đang ngủ, hai người không tiện nói chuyện nhiều, đi vào nhà vệ sinh xong Khương Nguyệt mới lại hỏi: "A Nam, thành tích của cậu tốt vậy, không định đi học lên sao?"

"Không, tớ không thích học mấy cái lý thuyết lắm."

"Cũng đúng." Khương Nguyệt gật đầu một cái, "Vậy sau này cậu vẫn mở tiệm xăm chứ?"

"Có lẽ, tớ rất thích nó."

"Vậy cũng tốt, tớ rất kính trọng mấy học tỷ học trưởng tốt nghiệp xong ra ngoài tự mở phòng làm việc cho mình, cậu cũng không khác lắm đâu." Khương Nguyệt cảm khái, "Thật tốt, sau này cậu chẳng phải đi tìm việc làm, cũng tiết kiệm nữa."

Hứa Tri Nam chuyên về mỹ thuật thiết kế, mỗi ngày ở tiệm xăm cũng cần giúp khách hàng thiết kế, miễn cưỡng cũng được cho là chuyên nghiệp.

***

Hai người đánh răng rửa mặt xong mà Triệu Thiên vẫn còn ngủ không biết trời trăng gì, Khương Nguyệt đến thư viện, còn Hứa Tri Nam đến tàu điện ngầm ở cửa Đông, ở lối rẽ mỗi người một ngã.

Ban đầu khi Hứa Tri Nam học năm nhất, ngay ở bữa tiệc chào đón tân sinh viên đã được mọi người chú ý, gán cho cô cái mác hoa khôi học đường "Bình Xuyên chi quang", không ít hoạt động trong trường đều mời cô làm chủ trì cho khoa mỹ thuật, bởi vì tính tình tốt nên cô có không ít bạn.

Dọc đường đến ga tàu điện cô chào hỏi với không ít người.

Nhà cô cách trường khá xa, đại học Bình Xuyên vốn là đại học ở ngoại ô, mà nhà Hứa Tri Nam ở tận Yên Thành.

Đi nửa đường phải đổi hai chuyến xe, vừa hay lúc về đến nhà cũng đến giờ ăn trưa.

"Mẹ." Hứa Tri Nam vừa đẩy cửa bước vào đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức mũi.

Mẹ Hứa đang đeo tạp dề bước ra từ trong phòng bếp: "A Nam về rồi đấy à, đợi một lúc nữa nhé, cơm sẽ nấu xong ngay đây, gần đây con không bận việc gì à?"

"Khá ổn ạ, không có nhiều việc lắm"

Hứa Tri Nam vốn muốn vào bếp phụ mẹ, kết quả là nữ khách hàng của tiệm xăm đột nhiên gửi tin nhắn cho cô, là hình ảnh của một chú samoyed [1].

Hứa Tri Nam chỉ lưu tên danh bạ mỗi họ của khách hàng.

[Trần: Đây là Lucky nhà tôi, tôi muốn xăm hình nó trên cánh tay, A Nam thiết kế giúp tôi nhé.]

Hứa Tri Nam uống ngụm nước, trả lời: Khoảng bao nhiêu?

[Trần: Không cần lớn lắm, độ dài bằng độ dài cánh tay, khoảng 10cm là được rồi chứ, vẽ đáng yêu chút.]

[Hứa Tri Nam: Có thể, cô nói yêu cầu thiết kế đi, sau đó chúng ta hẹn thời gian để cô ghé tiệm một chuyến.]

[Trần: Có thể nhanh chút được không, tuần tới tôi có hẹn với chụp ảnh, đây cũng là ý muốn nhất thời, muốn xăm Lucky nhà tôi để chụp hình đó.]

[Hứa Tri Nam: Hình xăm khôi phục sẽ mất khoảng một tuần.]

Hứa Tri Nam nhẹ nhàng nhún mày, lại nhấn tiếp.

[Hứa Tri Nam: Nếu được thì tôi sẽ vẽ bản thiết kế cho cô trước, hài lòng rồi thì chiều nay chúng ta xăm luôn, được chứ?]

[Trần: Được được! Yêu cô!]

[Trần: Tặng bạn một trái tim nhỏ.jpg] [2]

Bởi vì tạm thời nhận được đơn hàng, sau khi cơm nước xong cô liền bắt tay vào vẽ luôn.

A Nam có thành tích rất tốt trong khoa, mấy loại thiết kế theo hình ảnh này thì chẳng là gì cả, rất nhanh cô đã vẽ được một bé samoyed rất đáng yêu, chụp lại rồi gửi cho Trần tiểu thư kia.

[Trần: Aaaaaaaaa, Lucky nhà tui đáng yêu quá đi!!]

[Trần: Tôi không chờ được nữa, chỉ muốn tức tốc đến tiệm để xăm lên thôi, A Nam khi nào rảnh vậy! Tôi không nhịn được!!]

Vì vậy quyết định chọn thời gian.

Không thể ở nhà lâu hơn được nữa, Hứa Tri Nam đứng dậy: "Mẹ, con phải về tiệm đây.]

"Sao mà về sớm thế?"

"Có khách muốn xăm bây giờ." Hứa Tri Nam cười một tiếng: "Khi nào thi xong ở trường con sẽ lại về thăm mẹ nha."

"Vậy con còn có làm việc nữa sao" Mẹ Hứa vỗ vỗ vai cô, "Đừng để bản thân mệt mỏi quá."

"Vâng."

Trước khi đi, Hứa Tri Nam vào phòng nhỏ ở cửa hông, trên bàn thờ gỗ có trái cây bánh ngọt, ở giữa là một tấm hình trắng đen.

Mặt cảnh phục, gương mặt vô cùng anh tuấn, chính là cha Hứa của cô, mấy năm trước ông đã hy sinh anh dũng trong lúc làm nhiệm vụ.

Hứa Tri Nam thấp nén hương rồi cắm vào lư hương, nhìn ảnh cha trong khung, cô nhẹ nhàng nói: "Cha, ngày khác con lại về thăm cha."

***

Lúc về tiệm xăm, vị Trần tiểu thư kia đã đến rồi.

Cô ấy mang ô dưới trời nắng chang chang, thất lưng cùng với quần túi hộp [3], cánh tay xinh đẹp trắng nõn, cô ấy là khách quen cũ của tiệm xăm Hứa Tri Nam

"Cô chờ lâu rồi à, xin lỗi tôi về muộn quá." Hứa Tri Nam bước nhanh tới.

Trần tiểu thư phẩy phẩy tay: "Cũng không phải, tôi có thể ngồi trong xe đợi cô cũng được, nhưng mà cho người đi bảo dưỡng xe mất rồi."

Hứa Tri Nam lục lọi túi xách tìm chìa khóa mở cửa, mới phát hiện trong khe có một tờ rơi.

Cô lấy xuống nhìn thử, tờ rơi có hai màu chủ đạo đỏ đen, phía trên có dòng chữ rất to----- Cuộc thi so tài thiết kế hình xăm. Đoán chừng là người tổ chức phát hết cho những tiệm xăm dọc đường.

Cô cuộn tờ rơi lại, mở khóa cửa, "Cô vào luôn đi."

Tờ rơi bị tiện tay vứt trên bàn, Hứa Tri Nam đeo găng tay và khẩu trang: "Trước tiên tôi phải xem kết cấu tay đã."

Trần tiểu thư đưa tay ra: "Cô đừng nói gì cả, tôi phát hiện xăm hình đúng là dễ gây ngứa ngáy, rõ ràng lần đầu tiên tôi xăm còn đau đến phát khóc, bây giờ lại không nhịn được muốn xăm tiếp, chẳng trách mấy tên đàn ông kia cả người đều là hình xăm"

Hứa Tri Nam cười nói: "Tiệm của tôi có rất nhiều khách muốn quay lại xăm tiếp, nhưng mà khách hàng chọn xăm người thì vẫn ít."

Cô nhanh chóng phác họa xong, cầm kim xăm lên khử trùng rồi chuẩn bị mọi thứ, khởi động nguồn điện, máy liền phát ra tiếng ồn.

(Mình không biết quá nhiều về thuật ngữ xăm hình, nếu edit sai mong mọi người góp ý nhẹ nhàng tình cảm T^T)

Trần tiểu thư nhủ này lại: "Ai u, vừa nghe thấy cái tiếng này tôi lại có chút sợ rồi đó."

"Được rồi, cô đừng động đây tay nhé, tôi bắt đầu xăm đây."

Cô gái nhỏ đeo khẩu trang che mắt nửa gương mặt, dưới ánh mặt trời (?) còn có thể thấy được từng lỗ chân lông nhỏ nhỏ, yên tĩnh lại chú tâm, đôi mắt đen tuyền, nhìn cô cầm đầu kim đâm vào da từng chút từng chút, còn chẳng thèm nháy mắt một cái.

(Mình nghĩ chắc ánh nắng rọi vào từ cửa sổ)

Nhìn qua có một loại cảm giác khốc mà không biết diễn tả thế nào.

Đồ chơi này, nếu người xăm có kỹ thuật giỏi sẽ không cảm thấy quá đau, nhưng về sau mới cảm thấy đau đến tê dại.

Vào lúc này Trần tiểu thư cũng không có cảm giác gì lớn, nhìn cô một lúc, sau đó không nhịn được cười nói: "A Nam, sao cô lại làm nghệ nhân xăm vậy, tôi chưa gặp cô chắc cũng chẳng nghĩ cô giống nghệ nhân xăm gì cả."

"Trước kia có đi học thử, sau đó lên đại học mới mở tiệm."

"Vậy cô học khi mới học cao trung thôi sao?"

"Đúng vậy, khi đó cha tôi qua đời, vốn muốn học để kiếm tiền, không ngờ sau này thật sự có hứng thú."

Trần tiểu thư sững sốt một chút, không ngờ mọi chuyện là như vậy, nói xin lỗi sau đó đổi chủ đề: "Chỉ là sao trên người cô chẳng có hình xăm nào vậy, thường thì trên người nghệ nhân xăm hình sẽ có rất nhiều hình xăm mới đúng chứ."

"Tôi không thấy có hình gì đặc biệt để mình xăm cả." Hứa Tri Nam cười một tiếng, giọng nói êm ái: "Không muốn sau này phải hối hận vì hình xăm đó."

"Thì ra là vậy, nghe nói tẩy xăm còn đau hơn phải không?"

"Ừm, còn đau hơn nhiều so với xăm."

Thời gian xăm cũng không lâu lắm, khoảng một giờ là xong, Hứa Tri Nam tháo găng tay ra, kéo khẩu trang xuống cằm, cầm tay của cô gái rồi cuộn lên bằng màng bọc giữ tươi.

"Ba tiếng nữa mới được tháo màng bọc ra nhé."

Vừa dứt câu, điện thoại di động trong tay sáng lên:

[Anh Thanh Dã: Cô giáo Hứa, có thể dạy kèm cho em chứ?]

Là trả lời tin nhắn hôm qua của cô.

Nhưng bây giờ đã là ba giờ chiều rồi.

Trần tiểu thư trêu ghẹo nói: "Tin nhắn của bạn trai à, cười ngọt ngào như vậy."

Hứa Tri Nam hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn cái gương bên cạnh, khóe miệng của cô đang cong lên.

"Tình cảm hai người tốt vậy, nhìn ra được cô rất thích cậu ta đấy." Dáng vẻ của cô ấy như người qua đường hóng chuyện vậy.

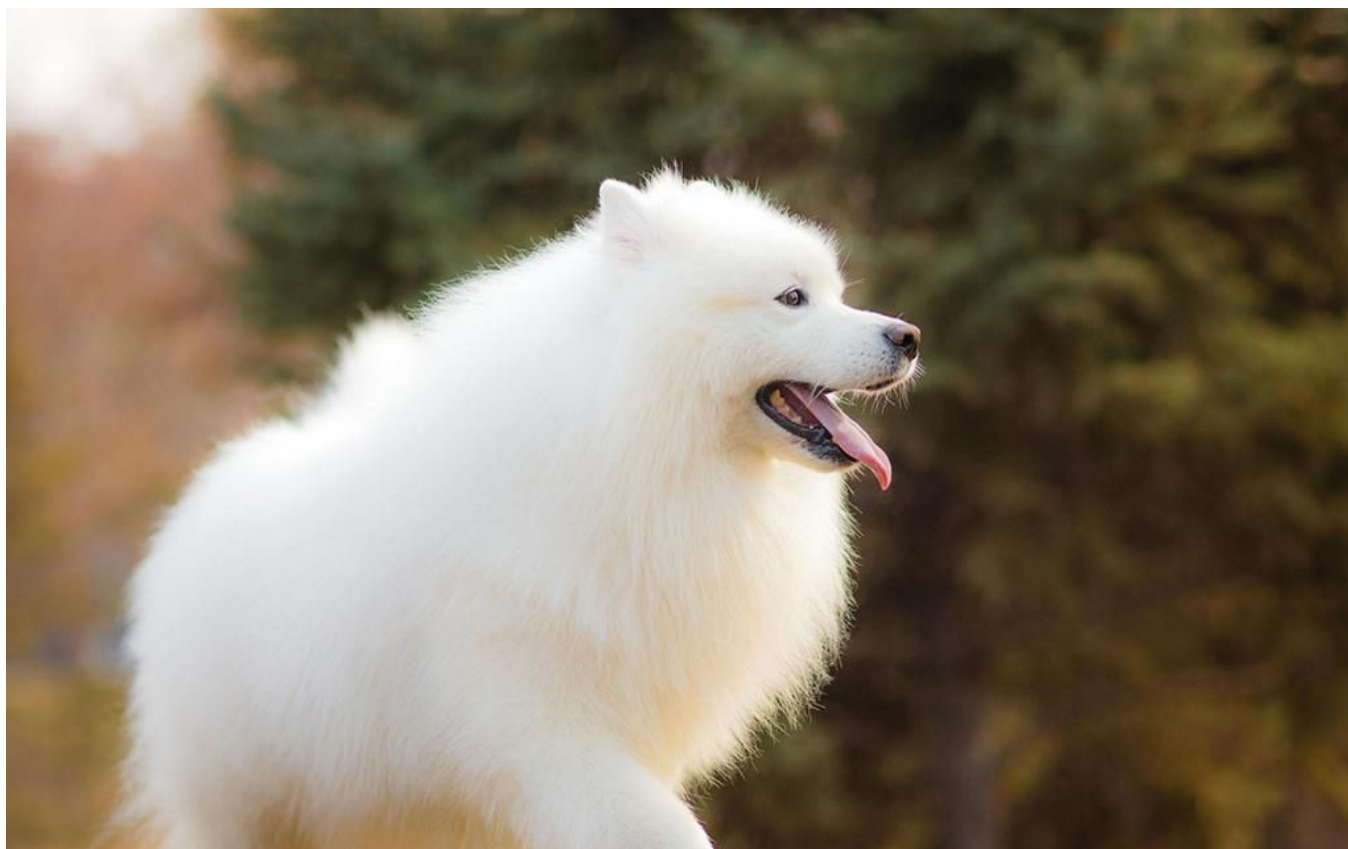
Đúng vậy.

Cô rất thích anh.

Thích đến mức nhận được tin nhắn nhắn lại còn rất lâu mới trả lời, ấy vậy mà cô cũng vô cùng vui vẻ.

Đính kèm hình ảnh cho mọi người dễ tưởng tượng UwU

[1] Chó samoyed

[2] Hình "lặng bạn một trái tim nhỏ"

送你一颗小心心

[3] Quần túi hộp

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

Editor: Vi

Beta: Ann

Tiền Trần tiểu thư rời đi, trong tiệm lại khôi phục an tĩnh như trước.

Bởi vì gần đây thời tiết oi bức ẩm ướt, nếu như phải khôi phục hình vẽ xăm cũng khá phiền phức, hơn nữa bây giờ đang là cuối kỳ, làm ăn không tốt như những mùa khác.

[Hứa Tri Nam: Dạy kèm kiểu gì đây?]

[Anh Thanh Dã: Buổi tối tôi tới trường đón em?]

Chỉ còn mình Hứa Tri Nam lặng lẽ ngồi trong tiệm xăm, hai tay chống cằm, điện thoại di động đang ở trước mặt, sau đó cô nhủ này lại, nhìn dáng vẻ vô cùng khổ não.

Nếu là giờ dạy kèm chuyên nghiệp thì vẫn được, có thể gần như thay cho giờ sư, cô cũng rất nghiêm túc nghe đấy.

Nhưng cứ như vậy đi dạy kèm cho người khác, chắc chắn sẽ bị chê cười.

Cô suy nghĩ một chút, nhấn lại: [Hai ngày nữa đi, em phải điều chỉnh lại kiến thức đã, em cũng chẳng học tập gì đây này.]

Lâm Thanh Dã nhận được tin nhắn lúc anh đang ở công ty giải trí Truyện Khái, anh khẽ cười, cất điện thoại đi động đi, nâng mắt nhìn Vương Khải ở ghế sofa đối diện một lần nữa.

Vương Khải rất mong đợi video chương trình chế tạo người, đang tìm một ca sĩ tham gia chương trình tranh tài, vừa phải là ca sĩ nổi tiếng, còn vừa phải là gương mặt mới.

Vì vậy Lâm Thanh Dã là đối tượng hân hạnh nhất, đối với chương trình mà nói thì đúng là gương mặt mới, nhưng với danh tiếng và fan hâm mộ của anh, còn có giải thưởng Kim Khúc mà vận người mê kia nữa, trên người anh rất có giá trị lợi dụng.

"Con gái à?" Vương Khải nhìn biểu cảm của anh rồi hỏi.

"Chú Vương." Lâm Thanh Dã lười biếng, "Đừng khách sáo quá."

Lâm Thanh Dã và Vương Khải còn có một tầng sâu xa, cũng coi như là thâm giao trong gia tộc, bình thường có thể gọi nhau là chú cháu.

Vương Khải cười lớn, ngón trỏ đưa qua lại, lắc đầu: "Cháu đó! Đúng là không ai quản lý được cháu, chỉ là sau này nếu cháu thực sự muốn vào giới giải trí, những chuyện này nên xử lý thế nào cháu phải nghĩ chắc chắn trước thời hạn."

Lâm Thanh Dã nhàn nhạt "ừ" một tiếng, cũng không biết anh có để trong lòng không.

"Chương trình cũng thông báo đã tiến vào giai đoạn chuẩn bị rồi, nếu cháu không có việc gì thì trước cứ đi cùng chú ghi demo đã, trước thời hạn phải tung ra âm tần (*) làm nóng đã."

(*) Âm tần: tần suất âm thanh

Lâm Thanh Dã ký tên lên hợp đồng rồi đứng dậy: "Được."

***

Vào phòng thu âm, tổ chương trình lựa chọn bài hát thành danh của anh "Thứ Hòe".

Vương Khải đeo tai nghe ngồi cạnh nhân viên, nói với Lâm Thanh Dã cách lỏp kính trong phòng thu âm: "Chuẩn bị xong chưa?"

Anh giờ tay làm động tác OK, vẫn giống như trước, không nhìn ra được sự khẩn trương chỉ vì lần đầu tham gia chương trình chính thức.

Nhân viên làm việc đẩy một phím lên, nhịp điệu nhạc dạo trong phòng thu âm khép kín truyền tới.

Lâm Thanh Dã hơi nâng cằm, đến gần micro, mắt khép hờ:

"Ở giữa thế giới của ta

Em là Hồng Cầu (**), là ao hồ

(**) Tên cũ của sông đào của Trung Quốc, còn được lấy ý chỉ là vạch rõ ranh giới.

Là đang vui lấp vục sâu.

Em là hàng rào, là bức tường

Là hình vẽ trên lá chắn vĩnh cửu

Em là thiếu nữ

Tôi là quái vật năm chân bò lồm ngồm

Bóng tối lần lượt thay cho xuân quang

Em cầm súng biến tôi thành hiến tể của em

..."

(Xin lỗi vì mình dịch lời bài hát không hay T^T)

Giọng nói của thiếu niên trầm thấp trong trẻo, hát rất đơn giản nhưng không hiểu sao lại như câu hồn người.

Vương Khải đứng bên ngoài nhìn vào, cũng hiểu ra tại sao mấy năm nay Lâm Thanh Dã chỉ cần dựa vào video ngồi ở quán bar hát thôi mà cũng có nhiều fan lâu dài như vậy.

Có một số người cũng giống như mặt trời vậy, không cần đèn pha cũng đủ tỏa sáng rồi.

***

Hứa Tri Nam rời khỏi tiệm xăm thì trời cũng chạng vạng tối, sau khi đến căn tin ăn rồi cô sẽ về thẳng phòng ngủ.

Lúc trước học giờ sư đã đánh dấu những kiến thức quan trọng rồi, cũng đã có thông báo về vấn đề thi nặng rồi, nhưng không nói rõ câu trả lời.

Trong phòng không có ai, Hứa Tri Nam mở máy tính ra, xem lại bài thi thử sử học một lần nữa, tìm mấy câu trả lời của ai rồi ghi vào file word.

"Bảo bối A Nam!"

Bỗng có giọng nói vang lên ngoài cửa, Nguyễn Viên Viên giẫm giày cao gót cùng theo một cái vail màu bạc bước vào.

Nguyễn Viên Viên thường hay thứ sáu về nhà và chủ nhật trở về ký túc.

Hứa Tri Nam nghiêng đầu: "Cậu về rồi à."

Nguyễn Viên Viên đi tới cạnh cô, thò đầu liếc nhìn màn hình máy tính: "Cậu đang làm gì vậy?"

"À." Hứa Tri Nam khó hiểu lại có chút chột dạ: "Không phải sắp thi sử rồi à, tớ đang học chút thôi."

"Cậu chăm chỉ quá đi! Mấy khóa học thế này mà cậu cũng tự mình làm tài liệu học!"

"Cũng không hẳn, dù sao cũng không có chuyện gì lắm, ghi chút chút ra cũng nhanh mà."

Nguyễn Viên Viên: "Cậu làm xong thì có in ra không?"

"Có."

"Vậy cũng in cho tớ một bản đi."

Hứa Tri Nam gạt đầu một cái, tiếp tục bổ sung kiến thức: "Được."

Bốn người một phòng trong ký túc, Triệu Thiên và Khương Nguyệt đều không thích Nguyễn Viên Viên, cũng may bây giờ hai người họ không có ở đây, nếu không đoán rằng cuộc trò chuyện này sẽ biến thành cãi vã gây gỗ.

Nguyễn Viên Viên ngồi xổm dưới đất mở vali ra, bỗng nhiên lại hỏi: "Đúng rồi A Nam, một thời gian nữa sinh viên năm tư sẽ tốt nghiệp rồi, lễ tốt nghiệp đó cậu là chủ trì à?"

"Đúng vậy, chỉ là còn có mấy người nữa, cũng có cả MC chuyên nghiệp."

"Cậu có lịch trình buổi lễ không?"

"Vẫn chưa có đâu."

Nguyễn Viên Viên cười híp mắt, nhẹ giọng nói: "Nếu cậu có thì cho tớ xem với nhé."

Đây cũng không phải chuyện bí mật gì, Hứa Tri Nam nhanh chóng gạt đầu đồng ý, chỉ là bỗng nhớ tới chuyện hôm qua Triệu Thiên đề cập tới.

Cô dừng một chút, hỏi: "Cậu định kết thúc buổi lễ rồi tỏ tình sao?"

"Hừm." Nguyễn Viên Viên kinh ngạc nhưn mày: "Không ngờ cậu cũng nắm bắt tin tức nhanh thật đấy."

"..."

Hứa Tri Nam vốn định khuyên cô ta, nhưng há miệng ra lại không biết nên nói từ đâu, chẳng thể làm gì ngoài nuốt vào bụng.

***

Nói lại, quá trình cô quen biết Lâm Thanh Dã rất cầu huyết.

Khi đó mới là đại học năm nhất, chỉ là Hứa Tri Nam mới nhập học đã được rất nhiều người chú ý, cô còn tham gia khoa nghệ thuật nữa.

Hoạt động cuối tuần của các hội đoàn, mọi người rủ nhau đi quán bar chơi.

Quán bar có không ít nước ngọt trái cây, trông rất đẹp, nhưng thực tế thì hàm lượng cồn cao vô cùng, A Nam bắt tri bắt giác uống một chút.

Cô cảm thấy mặt mình nóng bừng, định đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Chỉ là không nghĩ tới sau khi đi vệ sinh xong bước ra liền bị một người đàn ông chặn đường, trong miệng nói trên trời dưới biển.

Còn tác dụng chậm, từng con dâng lên, trên mặt Hứa Tri Nam càng ngày càng đỏ, đi đường còn không vững, cô vịn vào tường, tìm đập rộn ràng.

Đúng lúc này...

"Này." Một giọng nam vang lên ngay sau lưng.

Đó là lần đầu tiên Hứa Tri Nam thấy Lâm Thanh Dã.

Góc cạnh rõ ràng, có chút khoe khoang phách lối nhưng thật ra lại vẫn đậm phong khinh, dựa vào bên tường, trong miệng là điều thuốc phì phèo.

Người đàn ông kia hiển nhiên cũng biết Lâm Thanh Dã, biểu cảm trên mặt cứng đờ, căng thẳng đứng đó: "Làm sao?"

Lâm Thanh Dã búng vào điều thuốc lá, cười như không cười: "Cô ấy là người của tôi."

Hứa Tri Nam biết anh nói vậy để giúp cô đuổi người đàn ông kia, ấy thế mà cô lại ngại ngần ra.

A Nam không biết bọn họ gặp nhau có đúng thời điểm không.

Nói đúng hơn, bởi vì quan hệ lần đầu gặp của bọn họ càng về sau càng khó đoán.

Nhưng nói vậy cũng không đúng, có lẽ bọn họ còn chẳng có cơ hội biết nhau.

Ở quán bar này lời nói của Lâm Thanh Dã rất có trọng lượng, người đàn ông mặt dày kia cũng rời đi.

Bà vai cô bị một bàn tay lạnh lạnh nắm lấy, trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói: "Có thể đi được không?"

Hứa Tri Nam ngẩng đầu nhìn anh, đầu càng ngày càng choáng váng, đập một cái thật đau, cô nói không nên lời.

Sau đó giọng nói trên đỉnh đầu lại vang lên: "Có muốn về cùng tôi không?"

Ngày hôm sau thì chuyện gì làm thì cũng đã làm rồi, nhưng cô tỉnh lại chẳng nhớ rõ gì cả, chỉ nhớ một vài ký ức mơ hồ, đúng là một đêm hoang đường, mờ ảo nhìn Lâm Thanh Dã mấy phút.

Anh đang khỏa thân, nhìn cô nhàn nhạt hỏi: "Em tính thế nào?"

Là hỏi cô cục diện trước mắt này.

Hứa Tri Nam kiềm nén sự luống cuống, nức nở nói với anh: "Xin lỗi anh, em sẽ chịu trách nhiệm với anh."

Lâm Thanh Dã kinh ngạc, ngay sau đó cười lớn dựa vào thành giường, gật đầu một cái: "Được, nhớ phụ trách với tôi."=))))

Thế nên cứ dây dưa như vậy, quan hệ của hai người cũng chẳng nói rõ được.

***

Hứa Tri Nam cũng gần chỉnh sửa tài liệu học tập sử xong, Triệu Thiến và Khương Nguyệt mới về ký túc.

Bởi vì Nguyễn Viên Viên cũng ở đây, cắt đứt luôn cuộc trò chuyện vui vẻ của hai người, cho nên đêm nay không mở "dạ đàm hội" nữa, mười một giờ là tắt đèn đi ngủ.

Hôm sau phải học đến tận trưa.

Sau khi tan học, Hứa Tri Nam đi cùng Triệu Thiến đến một cửa hàng photo in tài liệu.

Một người cố gắng bốn người hưởng hoa hồng, Hứa Tri Nam in luôn thành 5 phần.

"A Nam, cậu có muốn uống trà sữa không?" Triệu Thiến hỏi.

"Không uống, tớ đi mua chai nước suối, đi uống cùng cậu cũng được."

Dưới tiệm in là siêu thị trong trường, còn có một quán trà sữa nữa, bên trong là mấy loại trà sữa rất nổi tiếng, cũng có thể coi là chiêu bài của đại học Bình Xuyên, có rất nhiều người ngoài trường thích uống trà sữa ở đây nữa.

Mới vừa xuống tầng, Hứa Tri Nam bị ai đó gọi lại.

Triệu Thiến nhìn sang, há hê cười một tiếng, nói nhỏ bên tai cô: "Là học đệ muốn xăm tên cậu đây mà."

Học đệ đó là Phạm Lịch, mới chơi bóng rổ xong, việc cậu ta theo đuổi Hứa Tri Nam mọi người đều biết, mấy người bạn xung quanh vừa thấy cô liền ồn ào chọc ghẹo.

Phạm Lịch chạy đến trước mặt Hứa Tri Nam: "Học tỷ, sao chị lại ở đây?"

Hứa Tri Nam giờ tập tài liệu đang ôm trong tay: "Tôi đi in tài liệu."

"Cái đó, học tỷ có thích uống trà sữa không, em mời chị."

"Tôi không thích uống đồ ngọt."

Triệu Thiến bên cạnh xen ngang vào, nháy mắt mấy cái, nói: "Vị học tỷ bên này cũng muốn uống."

Phạm Lịch nở nụ cười: "Được, vậy em mời chị uống."

Hứa Tri Nam đập Triệu Thiến một cái, thấp giọng nói: "Cậu làm gì thế?"

"Tớ đưa bậc thang cho học đệ đi xuống mà, nếu không cậu xem đám bạn của cậu ta thấy ngay cả ly trà sữa cũng không tặng được sẽ rất xấu hổ đấy."

"..."

Hai người lặng lẽ trao đổi, thầm nghĩ Phạm Lịch cũng coi như là vì cô mà mời Triệu Thiến uống trà sữa, vì vậy cũng cười cười mà nói cảm ơn với cậu ta.

***

"A, nhóm trưởng, đó không phải là Bình Xuyên Chi Quang của chúng ta sao?"

Quan Tri ngồi trong xe với Lâm Thanh Dã, cảm hơi hắt về phía bên kia.

Lâm Thanh Dã cũng nhìn theo, liền thấy trước mặt Hứa Tri Nam là một nam sinh, cô gái nhỏ cười nhu hòa điềm đạm, cũng không biết đang nói chuyện gì với người đối diện.

Anh nhìn chăm chăm một lúc lâu, mi mắt hơi rũ xuống như ngưng đọng một loại cảm xúc khó tả, sau đó trực tiếp mở cửa xuống xe.

"Ê...?" Quan Trì bị dọa nhảy dựng lên: "Nhóm trưởng!"

Mà nhóm trưởng nhà anh ta chẳng thèm quay đầu lại, đi một mạch về phía đó.

Quan Trì sờ mũi, lầm bầm: "Đi nhanh thế, còn chẳng thèm đội mũ đeo khẩu trang, cẩn thận bị người ta đè chết."

***

Bên cạnh là quầy đồ uống trong siêu thị, cách một vách tường, Hứa Tri Nam vừa đi vào liền đi thẳng đến khu đồ uống, mà Triệu Thiên với Phạm Lịch đang đứng trước cửa quán trà sữa.

Bây giờ vẫn là lúc đang có tiết học, lại bởi vì mùa hè nóng bức nên trong siêu thị không có nhiều người, mà quầy đồ uống không lạnh này thì lại càng chẳng có ai.

Chỉ là phần lớn nước suối đều được cho vào tủ lạnh, chỉ có kệ hàng trên cùng là còn mấy chai.

A Nam nhón chân lên, cánh tay dài vươn ra.

Trong lòng tức giận chửi thầm kẻ kệ hàng trong siêu thị quá vô lý, sao mà cao thế không biết, rõ ràng cô cũng đâu có lùn lấm.

Cánh tay dài cũng chưa đủ, còn phải có ngón tay dài, mắt thấy sắp lấy được rồi, nào ngờ có cánh tay khác vươn ra từ trên đỉnh đầu cô, ngón tay thon dài nắm được thân chai.

Hứa Tri Nam trừng mắt nhìn: "Câm..."

Sau đó liền thấy bàn tay kia đẩy chai nước suối vào sâu bên trong hơn.

"..."

... Ai vậy trời?

Bây giờ với góc nhìn của Hứa Tri Nam còn chẳng thấy chai nước đâu cả.

Người này làm cái gì vậy?

Hứa Tri Nam hơi cau mày, cứ tưởng có ai đùa dai, kết quả vừa quay đầu lại liền thấy gương mặt của Lâm Thanh Dã đối mặt với cô.

Cô mờ to mắt, hoàn toàn sững sốt, phản ứng đầu tiên là lấm lét nhìn trái nhìn phải, may mắn là không có ai thấy.

Lâm Thanh Dã nhìn phản ứng của cô, cười nhẹ: "Sao mà cứ như kẻ gian vậy."

Đúng vậy mà.

Người hâm mộ thích anh nhiều vô số, nếu bị người khác phát hiện, không biết phải giải thích thế nào.

Hứa Tri Nam có tật giật mình, lại nhớ đến mối quan hệ của mình với Lâm Thanh Dã, càng cảm thấy chột dạ.

"Không có ai nhìn thấy tôi đi vào." Anh còn nói thêm.

Hứa Tri Nam nhỏ giọng nói: "Sao hôm nay anh lại tới trường?"

"Giáo viên phụ đạo tìm tôi."

"Ồ." Cô gật đầu một cái, không quen với việc nói chuyện cùng Lâm Thanh Dã trong hoàn cảnh như vậy, rất sợ người khác nhìn thấy: "Em đi trước đây."

Lâm Thanh Dã chắc một tiếng, cảm cổ áo cô kéo lại, tay nắm cổ tay cô ép vào kệ hàng: "Chạy cái gì."

"..."

Hứa Tri Nam ít khi cảm nhận được bị áp bách khi ở trên người anh, thậm chí cô có thể ngửi mùi thuốc lá thoang thoảng của anh.

"Bạn học em vẫn ở bên ngoài chờ."

Anh nhướn mày: "Không cần nước nữa à."

Hứa Tri Nam không nhịn được oán giận: "Chính anh không cho em mà."

"Gọi anh đi rồi anh cho em."

Từ góc độ của Hứa Tri Nam, ngẩng đầu lên là thấy yết hầu lẩn qua lẩn lại của anh, cùng với một đoạn xương quai xanh bị lộ ra khỏi cổ áo, cô ngoan ngoãn thò thẻ nói: "Anh Thanh Dã."

Cánh tay dài của Lâm Thanh Dã nhấc lên, rất dễ dàng lấy được chai nước đưa cho cô.

Hai người lén lút lút núp ở kệ hàng, Hứa Tri Nam cảm thấy mặt cô nóng bừng lên, cầm lấy chai nước anh đưa cho rồi nói cảm ơn.

Dáng vẻ hoàn toàn mới lạ.

Lâm Thanh Dã cảm thấy buồn cười, lại cảm bàn tay đang nắm chai nước của cô.

Đúng như dự đoán, Hứa Tri Nam giống như con mèo xù lông lên, dùng sức rút tay về, đáng tiếc sức cô không nhiều bằng Lâm Thanh Dã, tránh không được.

Lâm Thanh Dã nắm tay cô, nhàn nhạt hỏi: "Người vừa nãy là ai."

Tạm thời trong tuần này sẽ chỉ có 1 chương thôi vì lý do sức khỏe của editor và cũng bắt đầu vào học nữa:((

Đừng quên mình nha T^T

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6-1

Editor: Trương Mạn Vi

Beta: Heo □

Chương này hơn 4k chữ Trung nên sẽ chia ra thành 2 chương nha ^^

Hứa Tri Nam bị động tác của anh khiến tim đập rộn lên, đối diện chính là tấm thủy tinh trong suốt, chỉ cần có người đi ngang qua liếc mắt nhìn thôi là sẽ phát hiện được bọn họ, không có tâm trạng phân tích ý trong lời nói của anh.

"Gi cơ?"

Lâm Thanh Dã nhú mày, một lát sau: "Không có gì."

Không nói nữa.

"À Nam!" Trong siêu thị vang lên tiếng gọi của Triệu Thiến: "Cậu ở đâu vậy! Mua xong hết chưa?"

"Đây!" Cô nhanh chóng đáp lại, rồi chờ không nổi nữa mà đẩy Lâm Thanh Dã ra, gấp gấp chạy tới.

Lâm Thanh Dã bị cô đẩy mà lùi về sau hai bước, lòng bàn tay vẫn còn giữ nhiệt độ của cô, anh cong môi, cầm chai nước rồi đi ra ngoài.

Hứa Tri Nam trả tiền xong liền lập tức ra ngoài cùng Triệu Thiến.

Ký túc xá cách không xa, trong tay Phạm Lịch cũng có một ly trà sữa, đi cùng hai người các cô về phòng.

Triệu Thiến như đã thân quen, cũng không biết cô ấy làm cách nào mà kết bạn với Phạm Lịch, trên đường trở về hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ còn một mình Hứa Tri Nam ở chính giữa như mọc gai trên lưng.

Biết rõ Lâm Thanh Dã vẫn đứng sau lưng cô, cô cũng chẳng dám quay đầu lại nhìn, chỉ có thể vui mừng vì buổi trưa hè này vắng tanh không có bóng người trên đường.

Quan Tri thò đầu ra khỏi xe, nhìn sang theo tầm mắt của Lâm Thanh Dã, nhướn mi: "Người đàn ông bên cạnh Bình Xuyên chi quang kia hình như là thích cô ấy."

Lâm Thanh Dã không thèm liếc mắt, hừ ra một tiếng từ lỗ mũi, vừa khinh thường vừa giễu cợt.

Quan Tri sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh Dã, trêu ghẹo: "Làm gì có ai có thể so được với đội trưởng nhà chúng ta, cậu tán đổ Bình Xuyên chi quang cũng chỉ là chuyện còn con."

Lâm Thanh Dã vẫn chẳng thèm phản ứng như cũ, ngồi lên xe, mở nắp chai nước uống một hớp.

Quan Tri hiểu tính tình của anh, thò ờ cười cười: "Cũng đã lâu rồi, cậu không thấy chán sao?"

Lâm Thanh Dã liếm giọt nước tràn ra khỏi khóe môi anh: "Ngoan lắm."

****

Sau khi chào tạm biệt Phạm Lịch trước cửa ký túc xá, Hứa Tri Nam lên tầng cùng Triệu Thiến.

Mấy ngày nay càng ngày càng nóng, đi ra ngoài đường cũng như trong lò than vậy, trên người lấm tấm mồ hôi, Triệu Thiến vừa đập cửa phòng ngủ ra liền vội vàng bật ngay máy lạnh: "Không được, tớ phải đi tắm đây, khó chịu chết mất."

Cô cầm quần áo cùng khăn tắm lên, lại hỏi: "À Nam, cậu có tắm không?"

"Chưa đâu, lát nữa tớ còn phải ra tiệm một lúc."

Triệu Thiến nhìn cô, gương mặt cô gái vô cùng diễm đạm, không hề trang điểm cũng xinh đẹp vô ngần, nhìn chẳng giống như một người vừa mới đi trong trời nắng như thiêu đốt.

... Thì ra đây chính là sự khác nhau giữa người phạm và tiên nữ.

Triệu Thiến so sánh trong xấu hổ, cam chịu đi vào phòng tắm.

Hứa Tri Nam phân ra thành từng tập tài liệu rồi để ngay ngắn trên bàn học của từng người, còn cô giữ lại hai tập cho bản thân, trong đó có một phần để cho Lâm Thanh Dã.

A, anh Thanh Dã...

Hứa Tri Nam ngẩn người, hồi hận sao không nhân lúc đó mà đưa tập tài liệu này cho anh.

Cô lại nghĩ tới câu hỏi vừa nảy của Lâm Thanh Dã, lúc ấy cô đang hoảng loạn nên không suy nghĩ gì nhiều, bây giờ mới kịp phản ứng, khi đó anh hỏi "à" hình như là nói Phạm Lịch.

Nhưng mà, anh hỏi Phạm Lịch làm gì nhỉ.

Tay Hứa Tri Nam chống cằm, nhìn quyển sách kinh Phật trên giá sách trước mắt cô.

Màu vàng lấp lánh, bóng loáng.

Hơi đơ người, cô lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Lâm Thanh Dã.

Sau khi vang lên nhạc chờ, là một giọng nữ xuất hiện: "Xin chào, số điện thoại bạn gọi hiện đang bận..."

Triệu Thiển đã nhanh nhẹn quần khăn tắm bước ra: "Bà nó chứ, sao lạnh thế không biết."

Hứa Tri Nam quay đầu nhìn cô: "Cậu phải lau khô rồi hẵng vào chứ, còn mở máy lạnh nữa, coi chừng bị cảm lạnh."

Triệu Thiển hít vài hơi khí lạnh, Hứa Tri Nam đứng dậy giúp cô lấy áo choàng tắm treo bên ngoài vào, cô cho hai cánh tay, rồi cột dây hông, rồi kéo khăn tắm ở từ bên dưới.

Cuối cùng cảm thán một câu: "A, thoải mái quá."

"Đúng rồi, Thiển Thiển, hỏi cậu chuyện này."

"Sao thế?" Trên mặt Triệu Thiển ẩm ướt những giọt nước.

Hứa Tri Nam do dự một chút, nói: "Nếu như gọi điện thoại rồi nghe thấy tiếng nhạc chờ, sau đó thì đường dây bận có phải là bị tắt máy không?"

"Hình như là vậy." Hai tay Triệu Thiển nâng má nhìn cô: "Sao à, có người không nghe máy của cậu?"

Hứa Tri Nam sờ sờ tai: "Có lẽ vậy."

"Có người dám không nghe máy của tiên nữ nhà chúng ta à? Tên không có mắt nào thế?" Triệu Thiển gạt mình hỏi.

Hứa Tri Nam không lên tiếng, trở về giường của mình, ngả đầu lên mặt bàn.

Triệu Thiển cũng không để ý, nói tiếp: "Cũng không chắc nữa, hoặc là đang có chuyện gì bận đó, lát nữa cậu gọi lại là được."

"Ừm."

***

Tận hưởng điều hòa mát lạnh trong phòng ngủ, cuối cùng Hứa Tri Nam đành lấy ô che nắng đến tiệm xăm.

Công việc của cô không chỉ là đi xăm, mà còn có người mời cô thiết kế hình, dù sao cũng là học hành chuyên nghiệp, mà thành tích học tập của cô cũng rất xuất chúng, thiết kế hình xăm của cô cũng khiến rất nhiều người thích thú.

Bây giờ đang có một đơn hàng thiết kế hình xăm toàn lưng, sau khi chỉnh sửa trau chuốt xong thì cũng đã chạng vạng tối rồi.

Trên trời không có là màu xanh trong nữa, Hứa Tri Nam đặt bút xuống, vươn vai vặn eo cho đỡ mỏi, rồi cầm điện thoại lên mở ra, gọi điện thoại cho Lâm Thanh Dã.

Nhưng ngược lại cuộc gọi này rất nhanh đã có người bắt máy.

Giọng nói của anh vẫn tràn ngập lời biếng: "Còn nghĩ em sẽ không thèm gọi điện thoại cho tôi nữa."

Hứa Tri Nam vô thức vịn vào góc giấy vẽ, nói: "Vừa nãy em gọi cho anh, anh bận lắm sao?"

"Không bận."

"..."

Anh cười hừ, giọng nói trầm thấp xuyên qua điện thoại: "Tôi nổi giận, không muốn nghe, được chứ?"

Nhưng nghe giọng anh đâu có vẻ gì là tức giận, Hứa Tri Nam liếm môi dưới: "Sao anh lại giận?"

"Thế lúc trong siêu thị sao em lại chạy?"

Thì ra không phải vì Phạm Lịch, Hứa Tri Nam rũ mắt: "Bạn em gọi mà."

"Vậy nên em đẩy tôi?" Đầu dây của anh truyền đến tiếng kim loại của bật lửa rất nhỏ, giọng nói mang ý cười: "Anh bị đụng vào, đau lắm."

Hứa Tri Nam như đi guốc trong cách nói chuyện của anh rồi, lúc này anh đang trêu chọc cô, vì vậy khóe miệng cũng cong lên: "Em cũng không đẩy mạnh anh nhé."

"Còn chối."

Đề tài này của anh không giống với lẽ thường lắm khiến Hứa Tri Nam không biết nên nói cái gì, Lâm Thanh Dã lại hỏi: "Giờ em đang ở đâu?"

"Trong tiệm."

"Có khách?"

"Không, em mới thiết kế xong hình xăm, gần đây không có nhiều khách lắm, lát nữa mới đến nhà ăn ăn cơm."

Anh hỏi: "Anh đến đón em, đưa em đi ăn tối, được chứ?"

Mặc dù quan hệ của cô với Lâm Thanh Dã cũng được một khoảng thời gian khá dài, nhưng số lượng cùng nhau đi ăn tối là rất ít.

Hứa Tri Nam đồng ý, cúp máy rồi ngồi trong tiệm chờ một lát thì Lâm Thanh Dã cũng đến nơi.

Bên ngoài tiệm vang lên tiếng còi xe hai lần, chiếc xe thể thao màu đen bắt mắt của anh đang đậu ở ngoài, cũng may cửa kính xe dán một chiều, không nhìn vào trong được.

Hứa Tri Nam khóa cửa tiệm, lên xe.

"Muốn ăn gì?" Lâm Thanh Dã hỏi.

"Ăn gì cũng được." Hứa Tri Nam dừng một chút, lại nói thêm: "Đừng đến nơi đông người quá."

"Sợ bị người ta thấy vậy thì mua đồ ăn về nhà, không phải em còn định dạy kèm maoism (*) gì đó sao?"

(*) Maoism: Hán việt là mao khái (毛概- mao gài) đây là tư tưởng Mao Trạch Đông. Tư tưởng Mao Trạch Đông là kết quả của sự kết hợp lý luận cơ bản của chủ nghĩa Marx-Lenin với thực tiễn cụ thể của cách mạng Trung Quốc.

"... Đó là môn lịch sử, không phải mao khái."

Anh cười: "Cũng không khác nhau lắm."

Thật ra thành tích Lâm Thanh Dã không tồi chút nào, trước kia Hứa Tri Nam có từng nghe qua, anh được đặc cách đậu thẳng vào đại học Bình Xuyên khoa Âm nhạc, những loại nhạc cụ đều vô cùng thành thạo, kiến thức về nhạc lý cũng rất tinh thông, thành tích ở khoa chuyên đều đứng thứ nhất thứ nhì, chỉ là thành tích những môn học khác thì toàn thứ nhất từ dưới đếm lên.

"Đúng rồi." Hứa Tri Nam chợt nhớ đến gì đó, lấy tập tài liệu mới in lúc trưa từ trong túi xách: "Cái này cho anh."

Lâm Thanh Dã liếc nhìn: "Nghiêm túc thế."

"Giảng giáo của giáo sư đều ở đây, anh học hết thì có thể qua môn."

Anh thờ ơ cười: "Được, cảm ơn cô giáo Hứa."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6-2

Editor: Trương Mạn Vi

Beta: Moè □

Lần này không về phòng làm việc hỗn loạn đó nữa, thay vào đó là đến nhà của Lâm Thanh Dã.

Nhà rất lớn, vừa mở cửa đập vào mắt là cửa sổ sát sàn, đây là nơi tác đất tác vàng, duy nhất có hồ thiên nhiên trong Yến Thành, đồ dùng trong nhà đơn giản sạch sẽ nhưng giá trị không hề nhỏ chút nào, trên một mặt tường còn treo rất nhiều các loại nhạc cụ.

Hứa Tri Nam thay dép, còn cố tình âm thầm chú ý tú dép của anh, đều cùng màu sắc kích cỡ, không có dép của phụ nữ.

Cô đi dép vào, size khá lớn khiến cô khó nhấc chân, đi từng bước phát ra tiếng loẹt quẹt.

Lúc đi đường Lâm Thanh Dã cũng đã đặt đồ ăn xong rồi, ship đến nhà trọ.

Một lát sau đồ ăn được đưa tới, đựng trong cái hộp với hoa văn tinh xảo, bên trong là từng khay đựng thức ăn khác nhau, còn có một hộp kem socola.

Trước khi đón cô Lâm Thanh Dã cũng đã ăn rồi, anh cũng vô cùng chú trọng chuyện ăn uống, chung quy đồ ăn đựng hộp cũng không ngon bằng ăn ngay trong quán.

Ăn vài miếng rồi buông đũa, tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cô ăn.

Hứa Tri Nam ăn cơm rất yên tĩnh, nhai kỹ nuốt chậm.

Đây đúng là cảnh đẹp ý vui mà.

Lâm Thanh Dã chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp cô.

Cô đứng dưới ánh đèn đường, cả người thuần khiết không vương bụi trần, có chút kiều ngạo cao quý không thể với tới.

Thấy Lâm Thanh Dã nhìn mình chằm chằm, Hứa Tri Nam ngẩng đầu: "Sao vậy?"

"Không sao, em ăn đi." Anh châm thuốc, đi đến cách vách hít mây nhà khói (*).

(*) Thôn vãn thổ tục: hít mây nhà khói, ý chỉ hút thuốc lá.

Hứa Tri Nam cảm thấy cứ ăn hoài trong nhà người ta vậy chẳng ổn chút nào, cô ăn vài miếng rồi đặt đĩa xuống, cùng lúc đó Triệu Thiên nhắn tin cho cô, lại còn nhắn liên tục, tiếng di động kêu tít tít vang lên không ngừng.

Cô vội vàng tắt âm lượng, mở Wechat.

Triệu Thiên nhắn cho cô liên tục mấy tin nhắn...

Đường link: Khách mời thần bí chưa được công khai của > là Lâm Thanh Dã thì phải??? Con bà nó con bà nó con bà nó con bà nó, lần đầu thấy đấy!!! Lâm Thanh Dã muốn tham gia chương trình sao?!?!]

[Triệu Thiên: Aaaaaaaaaa tuyệt quá! Thật sự giống như Lâm Thanh Dã!]

[Triệu Thiên: Mình thấy tài khoản weibo của chương trình đăng một video demo, thật sự giống với giọng hát của anh ấy đó!]

[Triệu Thiên: Lần trước chúng ta đến quán bar nghe hát, bây giờ chắc có lẽ đó là lần cuối bọn họ biểu diễn cùng nhau rồi!!!]

Đầu ngón tay Hứa Tri Nam hơi ngập ngừng, rồi nhấn vào đường link Triệu Thiên gửi, màn hình chuyển qua weibo.

Hashtag #Lâm Thanh Dã - Khách mời ># đã nhảy lên top 1 hot search.

Những năm gần đây, Lâm Thanh Dã vẫn luôn hát ở quán bar, cho tới bây giờ cũng không xuất hiện trong tầm mắt đại chúng, nhưng dù vậy thì nhất cử nhất động của anh cũng gây xôn xao.

Nhấn vào hot search, ở bên dưới bài đăng có mấy chục ngàn bình luận.

[Sống lâu rồi mới thấy!!! Tui âm thầm đập đầu trước nhan sắc của Lâm Thanh Dã đã lâu, đáng tiếc là không ở Yến Thành, không đến quán bar để nghe anh hát được, nhưng bây giờ anh tham gia show âm nhạc rồi!! Lúc nào phát sóng để còn lót dép hóng!!!]

[Cái tên Lâm Thanh Dã nghe quen tai nhỉ.]

[Không rõ lắm, nhưng giọng hát hay quá đi!!]

[Đây, cho mọi người hiểu thêm về nhóm trưởng Lâm của chúng tôi, tôi thiết tốt bụng!!! (kèm hình ảnh)]

[Bài hát Thứ Hòe là ca khúc thành danh của Lâm Thanh Dã, thông tin đã được xác thực!!]

[Tui ra lệnh chương trình lập tức phát sóng! Mau! Tui có thể góp vốn!]

Dĩ nhiên, cũng có không ít bình luận mắng chửi khó nghe.

[Bây giờ cư dân mạng như mắc bệnh alzheimer (*) ý nhỉ, mọi người đều quên vụ phốt anh ta rồi à?]

(*) Alzheimer: Bệnh mất trí nhớ ở tuổi già.

[Đường về của nãi những fan hâm mộ: Anh nhà tui đẹp trai là được, bị bóc phốt video đánh nhau thì làm sao, biết đâu đôi bên có ân oán gì đó!]

[Lầu trên nsdd (**)]

(**) Nsdd là viết tắt của 你说得对 (nĩ thuô dé duì) Ý chỉ là lầu trên nói chuẩn không cần chỉnh.

...

Bình luận của cư dân mạng về Lâm Thanh Dã luôn được chia thành hai phe, chỉ là lực lượng fan hâm mộ của anh vô cùng mạnh mẽ, những bình luận phê bình giễu cợt kia đều chẳng để vào mắt.

Hứa Tri Nam lẳng lặng xem một chút.

Trước kia cô cũng thấy Lâm Thanh Dã nói chuyện điện thoại với nhà sản xuất chương trình, cũng đoán được Lâm Thanh Dã muốn tham gia chương trình này.

Nhưng từ trước tới giờ anh chưa từng kể chuyện gì với cô.

Hứa Tri Nam không biết trong mắt Lâm Thanh Dã cô được coi là gì.

Cho tới nay, đối với Lâm Thanh Dã mà nói, muốn có được sự ái mộ của người khác ầu cũng là chuyện dễ dàng, không tốn quá nhiều sức, mỗi lần biểu diễn của quán bar, không đếm hết được những tiếng con gái kêu tên anh, vì anh mà hoan hô gào thét đến khản cả giọng.

Có lúc Hứa Tri Nam cảm thấy cô thích anh, thì đối với anh, điều đó có phải chỉ là thứ tình cảm nhỏ nhặt không đáng nói không.

Cô không cùng thuộc một thế giới của Lâm Thanh Dã, còn một đêm kia là cô vào nhầm thế giới của anh.

Mà bây giờ anh chuẩn bị tham gia chương trình, cô biết, với bản lĩnh của anh, sẽ càng có nhiều cô gái thích anh hơn, thế giới của hai người họ sẽ càng ngày càng xa.

Cô đã từng ích kỷ hi vọng, nếu Lâm Thanh Dã không được nhiều người chú ý có phải tốt hơn không.

Như vậy, có phải anh sẽ thực sự để ý đến cô.

Cho đến khi cô nhờ tin nhắn Triệu Thiên mới biết được anh muốn tham gia chương trình.

Hồ hấp của Hứa Tri Nam có chút nặng nề, nhìn bình luận liên tiếp được đổi mới, điều chỉnh âm lượng rồi mở video thu âm đó.

Màn hình chỉ là một màu đen, chỉ có giọng hát của Lâm Thanh Dã vang lên...

Video chỉ khoảng mười mấy giây, sau đó thì hết.

Có thể mới 18 tuổi đã dành được giải thưởng Kim Khúc, anh thực sự có thiên phú, cũng có một giọng hát trời ban.

Hứa Tri Nam nhún nhảy, sau lưng bỗng vang lên một tiếng cười.

Không biết từ lúc nào mà Lâm Thanh Dã đã đứng sau lưng cô.

Hứa Tri Nam khóa máy, quay đầu: "Cái này là anh à?"

"Ngay cả giọng của tôi cũng không nhận ra?" Anh cúi người xuống, hỏi ngược lại.

"Nhận ra." Ngón tay Hứa Tri Nam vô thức bấu vào tay vịn ghế sofa: "Em chỉ hỏi lại thôi."

Lâm Thanh Dã ngồi dậy, ném tàn thuốc vào thùng rác: "Ăn xong rồi?"

"Ừm."

Anh thu dọn qua hộp đĩa trên bàn, đặt qua một bên, sau đó lại cầm túi xách của cô: "Không phải em muốn dạy tôi đại sử sao?"

Hứa Tri Nam tạm thời bỏ qua những trăn trở trong lòng, lấy hai tập tài liệu đại sử trong túi, rồi lấy một bút nhớ màu xanh huỳnh quang.

"Anh có sách tài liệu đại sử ở đây không?"

Lâm Thanh Dã mặc áo ni màu trắng, rộng thùng thình đứng ở đó nhìn, cả người đầy hơi thở tươi trẻ, biểu tình có chút cứng ngắc.

Ý tứ rất rõ ràng, sao anh có thể có sách tài liệu được.

Hứa Tri Nam: "Không có cũng không sao, mấy thứ này là đủ rồi, dù sao qua thi thử là được."

Lâm Thanh Dã ngồi xuống bên cạnh cô.

Hứa Tri Nam ngồi một mình trên ghế sofa, anh liền ngồi trên tay vịn ghế, lưng hơi cong xuống, nhiệt độ cơ thể còn hơi cao và thoang thoang mùi thuốc lá.

Hứa Tri Nam khó hiểu cảm nhận lỗi tai của mình hơi nóng lên, có chút ngứa ngáy.

Cô nắm chặt bút nhớ, đánh dấu vào những nội dung quan trọng, nhẹ giọng nói: "Nếu anh lười học tất cả thì học từ mấy nội dung này đi."

Một tay anh khoắc lên vai Hứa Tri Nam, nhìn cô đánh dấu từng chữ, đồng dạng đọc: "Vận động dương cụ, sáng lập xí nghiệp cận đại, xây dựng quân đội kiểu mới, tạo dựng trường học kiểu mới."

Từng chữ từng chữ một được phát ra từ miệng của anh, còn đọc rất nghiêm túc, nhưng nghe lại chẳng ra gì cả.

Hứa Tri Nam khẽ cười, cô gái nhỏ cười lên khiến đôi mắt cong cong, khóe mắt hơi nhếch lên, trong mắt tràn ngập ánh sáng, vừa tinh xảo vừa đẹp đẽ, giống như một con búp bê vậy.

Lâm Thanh Dã rũ mắt, tầm mắt rơi xuống gương mặt cô, thất thần trong chốc lát.

"Ừ đúng vậy." Cô cong mắt: "Nhớ mấy đoạn mẩu chốt này là được, sau đó có thể thầy sẽ đưa ra một số vấn đề nặng hơn..."

Giọng nói ngừng lại.

Cô giống như bị giật điện vậy, bút nhớ bị trượt một đường trên giấy.

Lâm Thanh Dã cúi đầu hôn lên cổ cô.

Cổ họng cô khô nóng, hơi run lên: "Anh Thanh Dã."

"Tiếp tục dạy." Nói một câu đó mà hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô.

"Vấn đề thứ hai... Là ý nghĩa của cuộc vận động duy tân Mậu Tuất." Giọng nói cô run lên, một lát sau vẫn không có cách nào để nói tiếp những kiến thức kia, cô vẫn luôn cảm thấy xấu hổ.

Hứa Tri Nam nắm chặt tay anh, nhẹ giọng nói: "Lâm Thanh Dã."

Anh cười khê: "Văn học sao?"

Ai mới là người học chứ?

Hứa Tri Nam nói thầm trong lòng.

"Không học nữa."

Anh ôm eo cô lên, đi về phía phòng ngủ, tập tài liệu cũng rơi khỏi đùi cô, nằm trên mặt đất.

***

Phòng ngủ của anh không sáng bằng phòng khách.

Tổng màu xám tro, rèm cửa vừa dày vừa nặng che kín, không có một tia sáng từ bên ngoài chiếu vào, chỉ có ngọn đèn ngủ le lói, phát ra chút ánh sáng mờ ảo.

Hứa Tri Nam bị đặt trên giường.

Lúc Lâm Thanh Dã nghiêng người đè lên cô, bỗng nhiên cô nhẹ giọng hỏi: "Anh Thanh Dã, quan hệ của chúng ta là gì?"

Anh cười mập mờ, ném câu hỏi về phía cô: "Em nói xem mối quan hệ của chúng ta là gì?"

Bóng tối trong phòng như ngưng đọng.

Con người của Lâm Thanh Dã đen ngòm, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Mà trái tim của Hứa Tri Nam dưới cái nhìn chăm chú đó lẳng lặng trầm xuống, lại nghĩ đến những bình luận trên weibo của fan hâm mộ anh, lúc Lâm Thanh Dã cúi đầu muốn hôn cô, cô hơi nghiêng mặt tránh đi.

"Sao vậy?" Anh trầm giọng hỏi.

"Em chưa từng nghĩ."

"Được rồi, A Nam." Lâm Thanh Dã nhẫn nhịn tình tình của cô, vuốt ve cằm cô, dụ dỗ nói: "Không phải bạn gái sao?"

Điện thoại của Hứa Tri Nam reo lên, có người gọi điện tới.

Bình thường bạn của cô đều gọi điện qua Wechat, có rất ít người gọi đến số của cô.

Hứa Tri Nam đẩy anh ra, ngồi dậy bên mép giường: "Em nhận điện thoại."

Cô liếc nhìn màn hình, hiện thị ba chữ... Cố Từ Vọng (***).

(***) Hán Việt là Cố Tòng/Thung/Tung Vọng, nhưng nghe không hay nên mình để là Từ giống với Quick Translator.

Lịch đăng hiện tại là 1 tuần 1 chap.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Editor: Vi

Beta: Vi

"Alo?" Cô nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia nói: "Hứa Tri Nam, em đang ở đâu vậy?"

Hứa Tri Nam không kịp phản ứng, tròng mắt: "Cái gì?"

"Không phải anh đã nói với em rằng anh bay về sao, em cũng không tới đón anh à, con mẹ nó bây giờ anh đang lẻ loi trợ trợ ở sân bay Yến Thành đây này!"

"Em biết hôm nay anh trở về mà." Hứa Tri Nam quay đầu liếc Lâm Thanh Dã một cái, nhỏ giọng: "Nhưng anh cũng không bảo em tới đón."

"Anh phục em rồi đó bà cô à, không có lương tâm như vậy mà được ư, trước kia lúc ở trong nước là đại ca đây dắt em đi khắp nơi cùng chôn chôn đấy!"

Hứa Tri Nam không muốn cãi nhau với vị Cố thiếu gia kia: "Vậy bây giờ anh tính sao, không có ai đến sân bay đón anh à?"

"Tự anh đi về!" Cố thiếu gia giận đùng đùng, bỏ lại một câu "Đến tiệm xăm tìm em" rồi thẳng thừng cúp máy.

Hứa Tri Nam bỏ điện thoại đi động vào túi, quay lại đứng trước mặt Lâm Thanh Dã: "Anh Thanh Dã."

Về mặt của anh vẫn chẳng thay đổi gì như trước, chỉ là lúc này hơi thờ có chút áp bức, mí mắt hơi nhấc lên lại có chút lạnh lẽo thấu xương, nhân nhật nói: "Ừ."

Vừa nãy cô làm náo loạn một trận, mặc dù Lâm Thanh Dã nói là bạn gái, nhưng cái thái độ qua loa lấy lệ của anh, Hứa Tri Nam bị điều đó khiến gương mặt đầy ngượng ngùng, không muốn ở lại thêm nữa.

"Em về trước đây." Hứa Tri Nam nhẹ giọng nói.

Cố Từ Vọng là thanh mai trúc mã của cô, hai người lớn lên cùng nhau ngay từ khi còn bé xíu.

Chỉ là gia cảnh hai nhà chênh lệch quá nhiều, cha Hứa Tri Nam là cảnh sát, mẹ là giáo viên, gia đình bình thường, mà Cố gia là danh môn vọng tộc ở Yến Thành, Cố Từ Vọng được coi là thiên chi kiêu tử, ngậm thìa vàng lớn lên, tiểu thái tử Cố gia, được muôn vàn sủng ái.

Cô do dự nên làm gì để Lâm Thanh Dã không hỏi về Cố Từ Vọng.

Rồi nghe thấy anh nói: "Được."

Hứa Tri Nam hơi há miệng, lại mím lại, trầm mặc đi ra khỏi phòng ngủ, một lần nữa cầm túi xách lên, thay giày rồi rời đi.

***

Cửa phòng làm việc vang lên một tiếng "rầm" thật lớn.

Lâm Thanh Dã trầm mặt đi vào, những người trong nhóm đều ở đây.

"Nhóm trưởng." Quan Trì lưỡng lự, gọi: "Không có chuyện gì chứ?"

Anh không lên tiếng, cầm đàn ghi-ta lên, đi thẳng vào phòng mình.

Chỉ còn lại ba người đứng ngoài phòng khách trở mặt nhìn nhau, chuyện gì đây?

Quan Trì: "Gi thế này, lâu lắm rồi không thấy cái biểu cảm đó của nhóm trưởng."

Quý Yên cau mày nói: "Có phải đội trưởng về nhà rồi lại cãi nhau với mẹ anh ấy không?"

"Không giống lắm, dạo này không thấy anh ấy về."

Thập Tứ: "Demo > được đăng hôm nay cũng rất hot mà, hay là vì mấy bình luận chửi mắng kia?"

Cậu nói xong cũng suy đoán chuyện này là không thể nào: "Đâu phải, nhóm trưởng có bao giờ để ý đến chuyện này đâu."

***

Sau khi rời khỏi nhà của Lâm Thanh Dã, Hứa Tri Nam đi bộ về trạm xe điện ngầm trở về tiệm xăm.

Nhà anh ở trung tâm thành phố, lúc này đang là giờ cao điểm, người đến người đi trong trạm xe, chật chội không chịu nổi.

Cố Từ Vọng bắt xe đi thẳng về tiệm xăm từ sân bay, Hứa Tri Nam mới bước ra khỏi trạm dừng đại học Bình Xuyên đã nhận được điện thoại của anh nói là đã đến.

"Em lập tức tới ngay." Hứa Tri Nam nói: "Năm phút, mới ra khỏi trạm xe điện ngầm."

"Anh cứ tưởng em vẫn còn trong tiệm, gần đây bận bịu lắm à?"

"Bình thường thôi." Hứa Tri Nam bước nhanh hơn, nâng mắt nhìn sang làn đường đối diện: "Thấy anh rồi."

Cố Từ Vọng đứng ở cửa tiệm, áo tay ngắn quần jean, rất thoải mái.

Anh là kiểu mẫu của học sinh học đại học 2 + 2, năm thứ ba đi sang Anh du học, bây giờ vừa kết thúc chương trình học kỳ đã về nước.

[1] Kiểu mẫu đại học 2 + 2: 4 năm đại học sẽ chia thành 2 phần, 2 năm học ở trong nước và 2 năm học nước ngoài.

Cố Từ Vọng vừa nhìn thấy Hứa Tri Nam đang đi trên làn đường dành cho người đi bộ, bật cười, nâng tay lên dùng sức vẫy vẫy, gọi một tiếng: "A Nam!"

Hứa Tri Nam mềm mại, trời sinh giọng nhỏ, lúc nói chuyện cũng không lớn tiếng, chỉ cười phất tay với anh.

Cô đi hết làn đường dành cho người đi bộ, hỏi: "Anh thi thế nào?"

Cố thiếu gia phẩy phẩy tay: "Em vừa mở miệng đã muốn tôi không nói chuyện rồi à?"

Hứa Tri Nam cười cười, lấy chìa khóa từ trong túi xách: "Bên ngoài nóng lắm, anh vào đi."

"Em vừa đi đâu vậy, còn phải đi tàu điện ngầm tới nữa."

Động tác mở cửa của Hứa Tri Nam hơi ngưng lại, cũng chưa trả lời, Cố Từ Vọng lại hỏi: "Em ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi." Cô chỉ trả lời câu hỏi sau.

"Má nó, con người em đó, thật không hiểu ý gì cả, đã không đến đón anh thì thôi bây giờ còn không cho anh ăn nữa?"

Hứa Tri Nam lấy điện thoại ra: "Vậy mua đồ ăn bên ngoài."

"Muốn đồ đắt tiền."

"Được." Hứa Tri Nam đổi bộ lọc chọn đồ thành "Giá từ cao đến thấp".

"Được rồi, để anh tự chọn, dạo này em làm ăn thế nào?"

"Vẫn ổn, ở đây gần trường đại học, khá nhiều người trẻ tuổi tò mò về hình xăm, nhưng mà vẫn quyết định muốn xăm thì không nhiều người lắm, chủ yếu vẫn là khách cũ."

Cố Từ Vọng ngã người nằm xuống ghế sofa, chọn một hộp gimzap: "Vậy bình thường em kiếm được đủ tiền ăn không?"

"Vẫn đủ mà." Hứa Tri Nam khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: "Em thu lệ phí cũng không phải là rẻ đâu."

Chủ tiệm xăm được chia làm ba loại.

Cửa hàng lớn có danh tiếng, nhân viên và khách hàng đều không ít, độ tuyên truyền lớn, cũng có rất nhiều nghệ nhân xăm hình hành nghề bảy tám năm trở lên, kỹ thuật cao siêu kéo theo khách hàng nhiều, lệ phí là hai ba ngàn một giờ.

Mà cửa hàng nhỏ cũng có kỹ thuật như vậy, nhưng cảm xúc của thiết kế không mạnh mẽ, chỉ có nghệ nhân bình thường, lệ phí thấp, khách hàng mục tiêu phần lớn là người có điều kiện kinh tế không tốt nhưng lại muốn xăm hình.

Còn tiệm của Hứa Tri Nam đứng ở giữa.

Lúc mới mở tiệm cũng là giai đoạn khó khăn nhất, danh tiếng kém hơn cửa hàng lớn, nhưng lại không đụng nổi đến lệ phí của cửa hàng nhỏ.

Cũng may ngay từ năm nhất cô đã được hoan nghênh trên diễn đàn trường Bình Xuyên, dần dần bắt đầu có người hỏi thăm cô, mới biết tin cô mở tiệm xăm bên ngoài trường học.

Khu vực này lại là khu vực của trường đại học, Hứa Tri Nam còn được khen là "Bình Xuyên chi quang", kéo theo không ít người tò mò về danh tiếng của cô, đây cũng coi như là góp phần tuyên truyền.

Mà phong cách hình xăm chủ yếu được phân thành bốn kiểu: truyền thống, school, tả thực, tô-tem.

Trong đó kiểu xăm tả thực rất chú trọng và nhiều chi tiết, nghệ nhân cần có căn cơ hội họa tốt mới được.

Nghệ nhân có thể làm tốt hình xăm kiểu này cũng không nhiều gì trong Yến Thành, Hứa Tri Nam cũng là một trong số đó, hơn nữa kỹ thuật của cô rất tốt, có thể giữ chân khách hàng, thiết kế nguyên bản độc nhất vô nhị mà lệ phí cũng chỉ khoảng năm trăm một tiếng.

"Lợi hại đấy." Cố Từ Vọng giơ ngón cái ra với cô, "Vốn còn định tài trợ cho em một chút, ôm đùi tiểu gia đây thì việc làm ăn của em chỉ có đi lên."

Hứa Tri Nam ngồi xuống: "Nếu anh muốn xăm, em sẽ xăm miễn phí cho anh."

Cố Từ Vọng: "No, đau lắm"

Vào lúc này là giờ cao điểm tan làm, cũng khiến cho chậm trễ thời gian ship đồ của shipper, đợi một lúc lâu đồ ăn của Cố Từ Vọng mới đến nơi, ngoài hộp gimzap ra còn có một bình rượu.

Cắn đây Hứa Tri Nam đang luyện xăm thủy mặc, đang vẽ mấy bản thảo, chụp lại rồi đăng lên vòng bạn bè.

Cô cũng không hay đăng vòng bạn bè nhiều lắm, nhưng vì mở tiệm xăm nên cũng thường hay đăng mấy tác phẩm mới.

Rất nhanh đã có khách cũ tới hỏi, so với những phong cách xăm thường gặp mà nói, xăm thủy mặc rất hiếm, mà vẫn phải có nhiều yếu tố Trung Quốc, nên cũng rất đặc biệt.

Cô vừa trả lời, vừa quay ra nhìn Cố Từ Vọng một cái: "Sao anh mới về nước đã ăn gimzap rồi, không phải mọi người hay nói du học sinh về nước đều muốn ăn đồ ăn Trung Quốc sao?"

Làm gì có chuyện Cố thiếu gia để bản thân thua thiệt: "Ở nước ngoài anh cũng hay đến nhà hàng Trung, ông chủ là người Trung Quốc, mùi vị không kém hơn so với trong nước đâu."

Cố Từ Vọng lấy từ trong ngăn kéo của cô hai cốc thủy tinh, lắc lắc chai rượu: "Uống chút không?"

Hứa Tri Nam không thích uống rượu, từ sau cái vụ hoang đường nhờ rượu đó thì càng uống ít hơn, chỉ là nghĩ tới mấy chuyện diễn ra ở nhà Lâm Thanh Dã thì có chút bức bối khó hiểu.

Vì vậy cô gật đầu: "Uống chút xíu cũng được."

Cố Từ Vọng chỉ rót cho cô nửa ly: "Hôm nay sao em lại uống rượu, tâm trạng không tốt à."

"Không nói được."

Hứa Tri Nam nhàn nhạt nhấp miếng rượu, cả người dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn về phía quầy kinh phạt trên giá sách, chậm chạp nói: "Chỉ là cảm thấy mình đã làm một chuyện sai lầm."

Cố Từ Vọng hơi sững sốt: "Chuyện sai lầm gì?"

Hứa Tri Nam đứng là có quan hệ tốt với anh, nhưng chính vì quá tốt, Cố Từ Vọng còn biết cả mẹ cô, cô cũng chẳng dám nói nửa chữ về Lâm Thanh Dã với anh.

Lắc đầu một cái, chậm chạp nói: "Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh, như lộ diệt như điện, ứng tác như thị quan" [2]

[2] Trích trong Kinh Kiêm Cương. Dịch nghĩa là:

Tất cả các pháp hữu vi

Như là mộng huyễn, như là điện sương,

Như bóng nước, như ảnh tượng,

Xét suy như thế cho tường chớ quên.

Cổ Từ Vọng vừa nghe thấy cô nói mấy thứ này là đau hết cả đầu: "Em lại hót cái gì vậy?"

"..."

Hứa Tri Nam bực mình trừng mắt nhìn anh, nghiêm túc chỉnh sửa lại: "Không phải hót."

Cổ Từ Vọng cười rộ lên: "Được, vậy em phiên dịch đi."

"Nhân duyên hòa hợp mà sinh sự vậ đều không chân thật, không thể trường tồn."

Dùng mấy lời nói vô căn cứ phiên dịch lại, có thể Cổ Từ Vọng vẫn cảm thấy cô đang hót, nghe chả hiểu gì, một lát sau hỏi: "Không phải em đang thất tình đó chứ?"

"..."

Cổ hòng cô hơi động đây, một hóp rượu trượt xuống cổ hòng khiến cô sặc một lúc lâu: "Không phải!"

"Vậy thì là gì?" Cổ Từ Vọng híп mắt một cái, nhìn cô từ trên xuống dưới: "Anh thật không đoán ra chuyện em làm sai là gì đấy."

Đúng vậy, với dáng vẻ của cô thế này, cho dù thế nào cũng không giống người có quan hệ với Lâm Thanh Dã.

Hứa Tri Nam không nói chuyện nữa, lại có mấy khách hàng hỏi cô về xăm thủy mặc, cô cúi đầu chăm chú trả lời.

***

Từ sau hôm đó, Hứa Tri Nam không còn liên lạc với Lâm Thanh Dã nữa.

Hai ngày sau, tài khoản chính chủ weibo của > đã đăng tải danh sách khách mời tham gia chương trình, Lâm Thanh Dã cũng ở trong đó, những fan hâm mộ vốn ập ù đã lâu cũng đồng loạt náo loạn lên.

Diễn đàn đại học Bình Xuyên cũng vô cùng náo nhiệt, bài viết trên trang chủ đều liên quan đến Lâm Thanh Dã.

Trong đó có một bài viết đăng ảnh Lâm Thanh Dã suốt bốn năm qua. Hát ở quán bar, đi học ở trường hay trên sân bóng rổ, đều có cả.

[Đại giáo thảo Bình [3] của chúng ta thật sự sẽ rời khỏi đại học sao, tiến quân vào giới giải trí?]

[3] Bình ở đây là Bình Xuyên.

[Hahahahahaha thật à, mấy bài viết trên diễn đàn của chúng ta có không ít fan hâm mộ đến super topic nhi.]

[Mấy fan cũ như tôi cũng phục rồi, weibo chính chủ vừa đăng super topic đã đứng trong top mười hot search!]

[y1s1 [4] mặc dù kia chuyện Lâm Thanh Dã đánh nhau là thực, nhưng với gương mặt này thì mọi chuyện sẽ được tha thứ.]

[4] Y1s1: Có sao nói vậy.

[Bàn về nhan sắc, không chừng chẳng có đại học nào có thể vượt mặt đại học Bình, nam có Lâm Thanh Dã, nữ có Hứa Tri Nam, hai bên hòa hợp.]

[Nếu Lâm Thanh Dã đứng cùng khung hình với Hứa Tri Nam thì sao? Cái này có khi thành người mẫu chụp hình tạp chí được ý! Để cho tôi liếm màn hình!]

[Tôi cũng muốn liếm, nhưng đáng tiếc chưa từng có ai thấy hai người họ đứng chung một khung hình, tiếc quá.]

[Một học tỷ năm tư có nói với tôi, hình như là lúc Hứa Tri Nam mới vào trường đã rất nổi tiếng, còn có người đánh cược hoa khôi học đường với đại giáo thảo Bình đang qua lại với nhau cơ!]

...

Triệu Thiên tựa lưng vào ghế, cầm điện thoại di động lướt nhìn diễn đàn, cười không ngừng được.

Hôm nay chính là ngày thi đại sử, tối qua Hứa Tri Nam đã thức cả đêm, học thuộc toàn bộ chỗ tài liệu kia, vừa sắp xếp lại đồ dùng vừa hỏi: "Cậu cười cái gì đấy, cẩn thận đến trễ giờ thi đó."

Triệu Thiên vẫn cười không ngớt: "Diễn đàn đang suy đoán về cậu và Lâm Thanh Dã đó."

Hứa Tri Nam nghiêng đầu: "Gì cơ?"

Triệu Thiên đưa điện thoại di động cho cô xem

"..." Hứa Tri Nam nhìn xong, trả điện thoại cho cô, không phát biểu ý kiến gì về chuyện này: "Đi thôi đi thôi, nơi thi ở nhĩ giáo đó, xa lắm."

***

Môn đại sử không đánh số báo danh khi thi, chỉ yêu cầu hai người ngồi cách nhau một chỗ.

Mọi người đối với chuyện thi môn phụ này cũng rất tùy ý, châu đầu ghé tai âm mưu "anh em tương trợ".

Lúc hai cô đến thì mấy hàng trên cùng đã đủ hết, chỉ có thể chọn chỗ hàng trước trong góc.

Triệu Thiển ngồi ở dãy đầu cạnh cửa sổ, ghé tai Hứa Tri Nam nhỏ giọng nói: "A Nam, lát nữa nếu cậu xong sớm, nhớ dịch chuyển bài thi cho dễ nhìn một chút, chỉ cần chọn đề là được."

"Được." Hứa Tri Nam liếc nhìn thầy giám thị, dặn dò: "Nhớ cẩn thận đấy."

Triệu Thiển gơ tay ra giấu ok: "Tớ chuyên nghiệp rồi."

"Được rồi! Tất cả yên lặng!" Thầy giám thị khẽ hô: "Mọi người nhìn xem bạn học cùng phòng đã đến đủ chưa, chúng ta chuẩn bị phát bài rồi."

Hứa Tri Nam hơi dừng động tác, quay đầu đưa mắt nhìn phòng thi, không thấy Lâm Thanh Dã.

Không biết là hôm nay anh có quên thi không..

Cô đang do dự định gửi tin nhắn nhắc Lâm Thanh Dã, nhưng cửa phòng được mở ra, Lâm Thanh Dã đứng trước cửa.

Chàng trai với đôi chân dài, hình như anh vẫn còn buồn ngủ, mi tâm nhũn nhặn, trông có chút không kiên nhẫn.

Bên dưới lập tức phát ra tiếng nghị luận.

Một học kỳ rồi Lâm Thanh Dã chưa từng đến giờ học, nếu thầy đại sử không điểm danh theo thói quen, có lẽ rất nhiều người cũng không biết trong lớp mình có Lâm Thanh Dã.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, chỉ có Hứa Tri Nam cúi đầu, rất dễ dàng phát hiện.

Lâm Thanh Dã đưa mắt nhìn một vòng, đi thẳng đến.

Trong tầm mắt Hứa Tri Nam xuất hiện một đôi giày, cô ngưng thở, tim đập có chút mạnh.

Lần trước rời khỏi nhà của anh với sự kỳ lạ, cô cũng không rõ giữa hai người họ có phải đang chiến tranh lạnh hay không, nhưng đúng là những ngày qua hai người không còn liên lạc với nhau.

Lâm Thanh Dã chẳng mang gì cả, chỉ mang theo một cái bút đen, đặt trên bàn, phát ra tiếng động rất nhỏ, ngay sau đó về mặt vô cảm ngồi xuống bên cạnh Hứa Tri Nam.

Mà Triệu Thiển ngồi ở bên kia, nghiêng cả người sang, dùng cùi chỏ chạm vào cùi chỏ cô.

Đầu Hứa Tri Nam càng cúi thấp hơn.

Cô chỉ nghe được bên cạnh Triệu Thiển đè nén tâm trạng kích động thốt lên: "Mẹ nó, thật sao! Cùng một khung hình kìa!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Editor: Trương Mạn Vi

Beta: Trương Mạn Vi

"Trật tự! Trật tự!" Thầy giám thị quát lớn khiến mọi người ngừng mọi âm thanh rôm rả bàn tán: "Chuẩn bị phát bài thi! Mọi người hãy xác nhận lần cuối cùng xem điện thoại đã tắt máy hết chưa, tất cả tài liệu liên quan để ở trong người thi mang lên nộp!"

Hứa Tri Nam xác nhận một lần nữa điện thoại di động đã tắt máy, cho vào túi xách.

Dưới trường hợp ngồi bên cạnh Lâm Thanh Dã thế này khiến cô thấy không được tự nhiên, cũng may rất nhanh thầy giám thị đã phát bài thi, mọi người yên tĩnh lại, tạm thời rời sự chú ý từ hai người họ đi.

Giáo viên đại sử biết mọi người nghe giảng học bài ra sao, đề thi cũng coi như là đã hạ thủ lưu tình.

40 điểm trắc nghiệm và 60 điểm tự luận.

Hứa Tri Nam đọc lướt qua đề, phần lớn các câu hỏi đều không tính là quá khó, còn có rất nhiều câu hỏi học thuộc thông thường.

Đề trắc nghiệm cô làm rất nhanh, sau khi Hứa Tri Nam làm xong thì ngẩng đầu nhìn thầy giám thị một cái, lặng lẽ dịch thẻ đáp án qua chút chút về phía Triệu Thiển.

Lúc thu tầm mắt lại không tự chủ được liếc nhìn Lâm Thanh Dã bên kia.

Tay anh rất đẹp, thon dài có lực, một tay chống đầu, cả người lười biếng rũ mắt, nhìn câu hỏi một lượt rồi khoanh chữ A thật mạnh.

Cũng không biết anh đoán mò hay làm được.

Nếu lúc này cứ làm bài như vậy thì không thể không kéo dài tốt nghiệp.

Hứa Tri Nam là một trong những người chủ trì trong dạ tiệc buổi lễ tốt nghiệp năm tư, đại học Bình Xuyên rất mạnh trong khoản nghệ thuật, vì vậy trong dạ tiệc có rất nhiều người sẽ biểu diễn một vài tiết mục.

Vốn Viện Phuong muốn cho Lâm Thanh Dã một tiết mục, dù sao anh cũng là học sinh đại biểu lớn nhất, chỉ là thành tích tuy không được tốt cho lắm, có khi còn không đúng hạn được tốt nghiệp.

Hứa Tri Nam lấy được danh sách tiết mục cho buổi dạ tiệc, nhìn thấy tên Lâm Thanh Dã, bên cạnh còn đặc biệt đánh dấu hai chữ "tạm thời".

Nhớ tới danh sách tiết mục, Hứa Tri Nam lại sực nhớ ra chuyện cô quên bống đi mất.

Lúc trước Nguyễn Viên Viên hỏi cô về danh sách, cô còn chưa nói cho cậu ta.

Khi cô thất thần suy nghĩ về chuyện này, thì Lâm Thanh Dã đã đưa mắt nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cả phòng yên tĩnh.

Hứa Tri Nam ngậy ngẩn trong chốc lát, cũng quên mất phải rời mắt đi.

Ngược lại Lâm Thanh Dã vô cùng nhàn nhã, trên mặt là sự nghiền ngẫm, hài hước, sắc mặt không đổi vừng vàng đón nhận ánh nhìn của cô.

Cho đến khi thầy giám thị dùng sức đập mạnh lên bàn một cái: "Làm gì đấy! Hiểu quy tắc khi thi là gì không hả! Bình thường thì không nghe giảng bài, đến lúc thi thì trao đổi như được mùa!"

Hứa Tri Nam nhòr đó mà hồi thần lại, cúi đầu xuống không nhúc nhích.

Thật ra thì bên dưới có khá nhiều người gian lận trong phòng thi, thầy giám thị cũng chẳng nói bọn họ.

Bên cạnh vang lên một tiếng cười, không nặng không nhẹ.

Giọng nói trầm thấp vang lên, chỉ một chữ "à", lại có chút khiêu khích lòng người kì lạ.

Hứa Tri Nam chỉ cảm thấy tiếng cười kia như đang đánh mạnh lên người cô, như cái gai ở lưng vậy, mặt cũng đỏ ửng lên, cầm tóc che đi gò má của mình, một lần nữa kiểm nén tâm trạng bất tay làm đề tiếp theo.

***

Truyện đăng tại wattpad và wordpress Chatterie Home 33.

***

Trước khi hết giờ được nửa tiếng đã có rất nhiều người lục tục nộp bài.

Giờ đại sử, có người nghiêm túc học hành đang viết thoăn thoắt để đạt điểm cao, ngược lại cũng có người ôm chân phật tùy tiện viết đáp án rồi nộp bài từ rất sớm.

Hứa Tri Nam thuộc về loại trước, còn Triệu Thiển và Lâm Thanh Dã thuộc về loại sau.

Trước đó cô cũng chỉ vì Lâm Thanh Dã mà lơ đãng mất một lúc, cho đến khi chỗ ngồi chỉ còn lại mình cô chân chính chú tâm làm đề.

"Còn năm phút cuối cùng, bạn nào vẫn chưa xong thi hãy nắm bắt thời gian nhé." Thầy giám thị nhắc nhở.

Hứa Tri Nam kiểm tra xong xuôi bài, thu dọn đồ đạc rồi nộp bài, sau đó rời khỏi trường thi.

Điện thoại di động vừa được mở ra thì thấy có một cuộc gọi nhờ.

Là của Cố Từ Vọng.

Hứa Tri Nam một tay cầm túi xách, một tay cầm ly nước, hai ngón tay thì kẹp điện thoại.

Cô vịn chặt ly nước rồi cho vào túi xách, định gọi điện lại cho Cố Từ Vọng thì đúng lúc anh cũng gọi điện tới.

Cô quẹt ngang, còn chưa có tiếng tút, cổ tay đã bị một lực níu lại, bất ngờ không kịp đề phòng đã bị kéo thẳng vào phòng học trống không.

Thực ra cũng không phải phòng học trống.

Có người.

Lâm Thanh Dã.

Chính anh đã kéo cô vào.

Rèm cửa sổ của phòng học bị kéo vào, có màu lam nhạt, ánh mặt trời chiếu vào phòng, thông qua rèm cửa cũng hiện lên màu lam.

Hứa Tri Nam há miệng một cái, vừa muốn lên tiếng lại nghĩ tới cuộc gọi tới của Cố Từ Vọng mà cô vừa nhận, đầu dây bên kia anh kêu lên: "Alo alo? A Nam nghe thấy không?"

Lâm Thanh Dã cười nhạo, ung dung bỏ tay cô ra, lại cướp mất điện thoại trên tay cô.

"Anh trả cho em." Hứa Tri Nam hạ thấp giọng, đưa tay muốn cướp lại.

Lâm Thanh Dã giờ tay thật cao, đến qua đỉnh đầu.

Hứa Tri Nam nhướn mày lần cũng không với tới, ngược lại còn ngã trên người anh, anh cũng rất biết tranh thủ, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua eo thon của cô.

Người cũng thuận thế ngồi lên ghế, Hứa Tri Nam theo đà ngồi trên đùi anh.

Đây là trong phòng học mà, sống lưng Hứa Tri Nam trong nháy mắt cứng đờ.

Tư thế kia cũng rất kỳ quái, cánh tay dài của Lâm Thanh Dã vòng qua, hai cánh tay giam cầm cô ở trong ngực, rồi sau đó anh ném điện thoại của cô lên bàn.

Thấp giọng nói khẽ bên tai cô: "Hứa Tri Nam."

Rất ít khi Lâm Thanh Dã gọi cả tên họ của cô như vậy.

Anh tùy tiện lại cuồng vọng, cũng thờ ơ với những người hâm mộ, nhưng cũng có thể dễ như trở bàn tay biến thành thân mật lại vô cùng thích hợp, tỷ như anh vẫn luôn gọi cô là "A Nam."

"Bây giờ tôi mới phát hiện em đúng là càng ngày càng giỏi đấy." Anh khoan thai nói.

Mặt Hứa Tri Nam đỏ bừng, ngay cả cổ cô cũng nóng lên, dùng sức giãy giụa mấy cái cũng không thoát ra được.

Điện thoại di động vẫn đang thông, để ở trên mặt bàn, giọng nói của Cố Từ Vọng mơ hồ truyền tới: "Hứa Tri Nam! Em làm gì đấy! Ở chỗ em sao có tiếng gì kì vậy?"

Đầu Hứa Tri Nam cũng ơ ơ cả lên, cố gắng đè giọng nói xuống: "Lâm Thanh Dã, anh buông em ra trước."

"Ồ." Anh khẽ cười, khoe miệng cong lên, giọng nói như những tên lưu manh vô lại: "Bây giờ ngay cả tiếng 'anh' cũng không có."

"..."

Hứa Tri Nam không chịu nổi nữa: "Anh có thể nói đạo lý đi được không."

Một tay anh giam cầm cô, ngón trỏ tay kia gõ gõ mặt bàn, hỏi thẳng với giọng điệu đầy tự tin: "Anh ta là ai?"

"Bạn em."

Không nề mặt anh chút nào, Hứa Tri Nam vừa dứt lời, anh liền cười khê, đầy khinh thường.

Cả trường vang lên tiếng chuông vào học, Hứa Tri Nam theo điều kiện phản xạ đứng dậy, lại lần nữa bị kéo về, cô đưa lưng về phía anh, ngồi lên đùi anh.

Ngay sau đó, trên bả vai như bị cái gì đó đè nặng, cảm của Lâm Thanh Dã đặt trên vai cô.

"Phòng này không có tiết, vừa nãy tôi cũng khóa cửa vào rồi."

Nhưng đi ở ngoài mà nhìn vào cửa sổ vẫn sẽ thấy.

Hứa Tri Nam càng nghĩ càng nôn nóng.

Nhắc tới cũng thấy kỳ, quan hệ của bọn họ rõ ràng là Lâm Thanh Dã chiếm chủ đạo, nhưng người sợ bị nhìn đến kinh hồn bạt vía lại là cô.

Chắc là người càng trên đỉnh cao thì càng tự do.

Hiển nhiên là Cố Từ Vọng cũng nhận ra có chuyện gì đó không đúng, cũng không cúp điện thoại, vẫn kêu gào ở đầu dây bên kia: "Em làm cái trò gì đấy, người bên cạnh em đang nói gì vậy, không phải em bị quấy rầy đó chứ, bây giờ em đang ở đâu?"

Hứa Tri Nam gắng sức muốn rút tay ra: "Anh để em nói với anh ấy một câu đi."

Lâm Thanh Dã lười biếng dựa lưng, nghiêng đầu xuống: "Nói nhỏ như thế, tôi không nghe thấy."

"..."

Hứa Tri Nam không có cách nào, chỉ có thể thuận theo dựa vào anh, nghiêng đầu lặp lại lời nói bên tai.

Lâm Thanh Dã cười một tiếng, cuối cùng cũng chịu buông tay.

Hứa Tri Nam lập tức cầm điện thoại di động lên, áp bên tai: "Alo?"

Cố Từ Vọng không kịp phản ứng, sững sốt mấy giây mới mắng cô: "Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao anh nghe thấy tiếng của đàn ông?"

"... Không có gì, đi trên đường tình cờ gặp một bạn học nam."

Hứa Tri Nam lo lắng nếu anh nghe được cái gì đó sẽ nói cho mẹ cô, không thể làm gì khác ngoài nói dối.

Lâm Thanh Dã "ha" một tiếng, giờ tay lên ngang cổ cô, khẽ nắn.

Vừa nãy cô vui đầu vào làm bài thi, Hứa Tri Nam còn có bệnh nghề nghiệp, anh vừa nấn một cái vào cái cô đau nhức khiến cô hít sâu một hơi "à" một tiếng.

(Làm nghề xăm sẽ phải cúi đầu để xăm cho khách, vì vậy cúi đầu nhiều sẽ mỏi, đó là bệnh nghề nghiệp).

Cố Từ Vọng nghe được: "Sao vậy?"

Lại hỏi lại, chứng tỏ anh rõ ràng không tin lời cô nói.

Lâm Thanh Dã đuổi tay ra, lần nữa cầm lấy tay cô, trực tiếp tắt điện thoại.

Lúc này Hứa Tri Nam bị những hành động của anh chọc giận, hàng mi nhú lại, nghiêng đầu định chất vấn, rồi sau đó cảm cô bị nắm lấy...

Anh cúi đầu, trực tiếp hôn cô.

Trong nháy mắt cô quên luôn chuyện mình định nói cái gì.

Một người chính là kỳ lạ như vậy đấy.

Rõ ràng lúc ở nhà của anh, hai người chia tay trong không vui, rõ ràng nhiều ngày như vậy cũng không liên lạc gì, rõ ràng vừa nãy bị anh đùa giỡn đến phát cáu, nhưng bây giờ, Hứa Tri Nam chẳng nổi giận được nữa.

Khổ sở là anh ban, nhưng vui vẻ cũng là anh ban.

"Phòng học nào vậy! Máy phút nữa là vào tiết rồi!"

"Khu C khu C! Đi nhầm khu rồi."

Bên ngoài hành lang bỗng vang lên giọng nói.

Hứa Tri Nam như hoàn hồn, tránh đi, nhưng đôi chân dài của Lâm Thanh Dã lại cong lên vòng qua, đổi thành ngồi trên đùi anh, ngay sau đó cảm cô lại được nâng lên.

Tiếng bước chân bên ngoài như gần lại như xa.

Lâm Thanh Dã dán vào môi cô, buồn bực cười một tiếng, rồi sau đó mới ngồi dậy, đôi mắt cười nhìn mặt cô đỏ bừng.

Điện thoại di động vang lên lần nữa, vẫn là Cố Từ Vọng.

Không cần phải nói, Cố thiếu gia bị cúp điện thoại, chắc chắn đang nổi đóa lên rồi.

Tầm mắt của anh chuyển từ mặt cô sang trên điện thoại, Hứa Tri Nam sợ anh lại làm gì linh tính, vội vàng cầm điện thoại lên, vội vàng giấu sau lưng.

Mà theo động tác này, cô không tự chủ được ưỡn ngực.

Mặt của Hứa Tri Nam đúng là thuần khiết, vẻ đẹp tinh thảo, không vương bụi trần, lại dịu dàng mềm mại, nhưng vóc dáng của cô cũng chẳng thua kém, chỉ là bình thường cô không mặc quần áo tôn dáng, ngược lại trông chẳng có gì nổi bật.

Nhưng Lâm Thanh Dã biết quá rõ rồi.

Anh nhìn động tác của cô, ngón trỏ đụng đụng cảm cô, thờ ơ nói: "Đào hoa ngày nào cũng có nhỉ?"

Raw truyện đã hoàn 72 chương nha mọi người =)))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Thư Thư

Beta: Vi

Ra khỏi khu phòng học Hứa Tri Nam mới nhận điện thoại của Cố Từ Vọng.

Vừa rồi bị Lâm Thanh Dã treo điện thoại, cô có dự cảm không tốt nên không lập tức đưa điện thoại lên tai mà chờ anh mắng xong mới trả lời:

"Anh tìm em có việc gì?"

Cố Từ Vọng: "Hứa Tri Nam! Em đừng có nói sang chuyện khác!"

Cô rũ xuống mi mắt, theo bản năng giơ tay xoa lên gáy, vừa rồi bị Lâm Thanh Dã nhéo vài cái, lúc này đã có chút nóng lên.

Sau đó hoàn toàn giả ngu đối với chất vấn của Cố Từ Vọng: "Cái gì cơ?"

"Người đàn ông vừa rồi đứng nói chuyện bên cạnh em là ai?"

"Không ai cả, chỉ là vừa rồi có chút việc thôi."

Cố Từ Vọng dừng một chút, không khỏi nhăn mi, lại nghĩ tới ngày đầu tiên về nước, ở trong cửa tiệm cô đã nói mình làm một chuyện sai lầm, lúc này liên tưởng một chút càng thấy không thích hợp.

Chẳng qua thái độ của Hứa Tri Nam rõ ràng là không muốn nói nên anh cũng không muốn truy hỏi tới cùng.

Sau một lúc lâu mới kìm nén nói một câu: "Có chuyện gì không giải quyết được nhất định phải nói cho anh biết."

Hứa Tri Nam khẽ cười: "Không có việc gì thật mà."

***

Làm xong bài thi, Triệu Thiên cùng Khương Nguyệt đều quay về ký túc xá, Hứa Tri Nam mới vừa đẩy cửa đi vào thì Triệu Thiên đã thét một tiếng chói tai.

"A Nam!" Triệu Thiên nhảy khỏi ghế: "Trên diễn đàn đều nói về cậu và Lâm Thanh Dã!"

Hứa Tri Nam tìm đập thịch một cái: "Nói gì?"

"Chính là lúc thi vừa nãy đó, không phải có người nói muốn hai người đứng cùng một khung hình, đúng thật là có người ở trường thi chụp trộm hai người rồi đăng lên diễn đàn."

Hứa Tri Nam vừa mới thả lỏng tinh thần lại lần nữa căng thẳng.

Cô đề cặp sách xuống, cầm trên bình giữ ấm khe khẽ gõ.

Triệu Thiên mở bài đăng trên diễn đàn cho nàng xem

[Sự kiện mang tính chất lịch sử!!! Giáo thảo sắp tốt nghiệp cùng hoa khôi giảng đường đứng chung khung hình.]

Phía dưới là ảnh chụp Lâm Thanh Dã đi vào phòng học, đến chỗ Hứa Tri Nam.

Chủ top chụp được là lúc đang ngồi ghế đằng sau trước khi thi, bức ảnh kia cũng là chụp từ phía sau, cũng vì vậy nên chụp được rõ ràng chính mặt của Lâm Thanh Dã.

[Aaaaaa!!!! Đẹp đôi quá!! Đây là chính là cái gì mà tiên nữ với ác ma, kích thích thị giác!!!!]

[Sao lại thế này? Sao ta lại có cảm giác Lâm Thanh Dã đang theo đuổi Bình Xuyên chỉ quang của chúng ta nhĩ???]

[Con b* nó, nghe mấy người nói như vậy, đúng thật là có chút giống!!]

[Có thể chứng minh "Soái ca đẹp trai đến mấy cũng sẽ thích nhìn mỹ nữ", mà cũng chẳng theo đuổi nổi đâu, không phải Lâm Thanh Dã sắp tham gia chương trình sao, sao vào lúc này rồi còn gây scandal được.]

[Chắc do tính cách của Lâm Thanh Dã đấy, thật sự không giống vì tham gia tiết mục mà cố tình làm vậy đâu.]

[Đừng nói nữa, tôi cùng bạn chung phòng đều đang thất tình đây, vốn đang muốn thừa dịp trước khi người ta tốt nghiệp thì tỏ tình đó, kết quả bây giờ nửa đường lại xuất hiện một Hứa Tri Nam.]

[Nói cứ như không có Hứa Tri Nam thì mấy người có thể tỏ tình thành công vậy đó 233333, trên mặt Lâm Thanh Dã thường có tổng cộng năm chữ, ngoại trừ "soái" ra thì còn "người sống chớ gần".]

[ylsl, lúc trước tôi từng nói chuyện với hoa khôi giảng đường, vừa mềm mại vừa đáng yêu, chuẩn hình mẫu mối tình đầu, cho dù là Lâm Thanh Dã tôi cũng phải bảo vệ tiểu tiên nữ!!!!]

[Lầu trên nsdd, có cảm giác Hứa Tri Nam chỉ đang chơi đùa Lâm Thanh Dã mà thôi.]

"Mọi người cũng tương tượng nhiều quá đi!" Triệu Thiên cảm khái nói, cười đến run bả vai, "Lại0 đều bắt đầu thảo luận chuyện hai người ở bên nhau."

"....."

"Phía dưới còn một đồng bình luận bắt bình thay cậu, nói tiểu tiên nữ ở bên ác ma, kiểu này một miếng cắn của ác ma cũng đủ ăn tươi nuốt sống tiểu thiên nữ."

Triệu Thiên càng nói càng hăng say, lại nhìn Hứa Tri Nam trong chốc lát, tám tác lác đầu: "Tớ thấy cũng rất hợp lý."

"....."

Thấy Hứa Tri Nam không muốn nói về đề tài này, Triệu Thiên lại đẩy náo nhiệt mà thảo luận với Khương Nguyệt,

Vì muốn chuẩn bị cho kì thi, những hình xăm thủy mặc mà hai ngày trước có vị khách đến hỏi cô cũng bị hoãn lại sau, đến giờ mới có thời gian rảnh, Hứa Tri Nam gửi tin nhắn cho khách hàng để xác định lại thời gian.

Cô lấy một chồng sách nặng ra khỏi kệ và đặt vào giá sách. Cùng lúc đó, một tờ rơi với hai màu đỏ đen làm chủ đạo rơi ra, rớt xuống đất.

Hứa Tri Nam cầm lên xem, là tờ rơi quảng cáo về cuộc thi thiết kế hình xăm.

Không biết tại sao lại ở đây.

Cô đặt nó vào lại trong kệ và rời phòng ngủ đến tiệm xăm.

***

Lúc này, trong tiệm là một người đàn ông béo và khỏe, trên người xăm Thanh Long Bạch Hổ.

Tuy nhiên Thanh Long Bạch Hổ này không phải do cô xăm, Từ Chấn Phàm cũng là do có người giới thiệu mới đến cửa hàng của cô. Ngay khi bước vào cửa hàng và thấy một cô gái nhỏ tính xảo mềm mại đang ngồi trước bàn mà ngắm người.

Từ Chấn Phàm gõ gõ cửa, giọng nói thô lỗ cũng đổi thành lịch sự: "Xin chào, cho hỏi chủ tiệm là ai?"

"Chính là tôi."

Từ Chấn Phàm càng ngạc nhiên, a a một lúc, nhất thời có cảm giác chính mình dường như lạc vào cửa hàng có phải đã làm bẩn sàn nhà hay không, rồi lại nhớ tới lời giới thiệu của người bạn: "A Nam?"

"Vâng." Hứa Tri Nam cười cười: "Là tôi, ngài chính là Từ tiên sinh?"

"Đúng đúng đúng." Từ Chấn Nam vuốt tóc tiến vào, "Lần trước xem được những hình xăm thủy mặc cô đăng trên vòng bạn bè rất đẹp, tôi tính xăm một cái ở cánh tay."

Bắt tay Từ Chấn Phàm khá lớn, khiến cho hai hình xăm Thanh Long Bạch Hổ căng lên trông sống động như thật, chẳng qua không quá hợp để xăm thủy mặc.

Hứa Tri Nam hỏi: "Ngài muốn làm loại nào?"

"Hạ tiên." Từ Chấn Nam sang sảng cười nói: "Đại sư nói năm nay tôi gặp nhiều tai nạn, đây không phải kéo dài tuổi thọ sao!"

"....."

Từ Chấn Phàm liếc nhìn tấm poster Cuộc thi thiết kế hình xăm trên bàn của cô: "Ồ, em gái A Nam, cô cũng muốn tham gia cuộc thi này sao?"

Hứa Tri Nam bị hấn gọi một tiếng "em gái A Nam", có chút bất đắc dĩ nói: "Vẫn chưa quyết định nữa."

"Nghe nói có rất nhiều nghệ nhân xăm cũng tham gia, cô xem, người xăm Thanh Long Bạch Hổ cho ta cũng tham gia đó."

Hứa Tri Nam rũ mắt, một lần nữa nhìn tấm poster, ánh mắt trầm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

***

Hôm nay là hôn lễ của Quan Tri, phụng tử lập gia đình, hôn lễ cũng diễn ra vội vàng.

Mấy người Lâm Thanh Dã vừa tiến vào đã thu hút sự chú ý, mấy ngày trước bọn họ bằng cầu hữu [1] tụ lại với nhau, đều nghe nói anh sẽ tham gia chương trình, náo nhiệt trên chợ.

Lâm Thanh Dã cũng không chen vào, trước sau như một, lười biếng dựa vào một bên hút thuốc, nghe bọn họ nói.

Sau cùng không biết ai nói một câu: "Sao hôm nay cậu lại đến một mình, lần trước trong quán bar, tôi thấy cậu đi cùng một người phụ nữ xinh đẹp mà."

Lời này vừa dứt, không khí căng thêm náo nhiệt.

Lâm Thanh Dã kẹp một điếu thuốc trên tay, cười: "Mắt cậu cũng tinh đấy."

"Ai, ai vậy?" Có người tò mò hỏi.

"Hoa khôi giảng đường của trường cậu ta, tên là Hứa Tri Nam."

Mới được một nửa, Quan Tri ở bên kia gọi anh, Lâm Thanh Dã ném điếu thuốc trong tay, chào bọn họ rồi đi qua.

Anh đi rồi, bọn họ lại trò chuyện càng thêm không kiêng nể gì.

"Hoa hậu giảng đường của Đại học Bình Xuyên?"

"Đúng vậy, siêu xinh đẹp, cấp bậc thần tiên nha."

"Đó không phải người mà Tần Đường dành một thời gian dài để theo đuổi sao, hoa khôi người ta còn không để cậu ta vào mắt."

Lại có người bất mãn nói: "Nói thật nhé, nếu anh Dã không chuyển đến đại học Bình Xuyên, không phải cũng là lưu manh sao?"

"Thôi đi, nhà cậu ấy nhiều tiền như vậy, không học đại học cũng không đến mức lưu lạc thành lưu manh."

"Sao hoa hậu giảng đường lại cùng quen được anh Dã nhỉ?"

Người đàn ông đứng đầu đám tắc ra tiếng, rung đùi đắc ý: "Đánh cược đi, các cậu nghĩ Lâm Thanh Dã thật sự nghiêm túc à?"

.....

Hôn lễ bắt đầu, ban nhạc cùng ngồi một chỗ.

Mặc dù dàn nhạc của bọn họ đi từ không có tên tuổi cho đến bùng nổ và âm thầm tan rã, quá trình này rất dễ xảy ra hiểu lầm, nhưng quan hệ của bọn họ chưa bao giờ thay đổi.

Quan Tri luôn cảm thấy bất khoan đối với chuyện mình là người đầu tiên rời khỏi ban nhạc.

Kính rượu xong một vòng lại đi đến bàn của bọn họ, lôi kéo Lâm Thanh Dã: "Đội trưởng, về sau tái hợp lại phải thông báo với tôi, tôi nhất định sẽ đến."

Quý Yên cười khuyên nhủ: "Được rồi, đừng uống nữa, uống tới bất tỉnh nhân sự, vợ cậu lại tức giận."

Quan Tri hốc mắt hơi ửng đỏ, thờ dài vài tiếng. Lâm Thanh Dã vỗ vai anh ta, cười nhẹ: "Được rồi, cậu lại chuẩn bị khóc một lúc đấy à."

Quan Tri phát tay, cầm lấy chén rượu: "Đến! Uống rượu!"

Kết quả cuối cùng vẫn là uống quá nhiều.

Quan Tri nôn mửa một trận, dựa vào vợ mà cố tiễn khách mời.

Lâm Thanh Dã từ lượng tốt, cơ bản không ai có thể làm anh say, lúc này uống một chút rượu cũng chẳng làm anh say được, chỉ là anh cảm thấy mệt mỏi, giọng nói cũng trở nên lười nhác.

Anh cầm điều thuốc, đi sang một góc, bấm một chuỗi số điện thoại.

Bên kia Quý Yên cùng Thập Tứ cũng uống nhiều như vậy.

Cánh tay Thập Tứ choàng lên bả vai của Quý Yên, chu môi nhìn về phía Lâm Thanh Dã: "Aida, Quan Tri phải kết hôn sớm, sao ngay cả tỏ tình cậu cũng không có động tĩnh gì?"

Sau lớp trang điểm dày, Quý Yên rũ xuống hàng mi.

Bình thường cũng là người ngay thẳng, nhưng lại bị câu hỏi này làm cho cứng họng, giả ngu nói: "Tò, tò tình cái gì?"

Thập Tứ cười nhạo một tiếng: "Cậu thôi đi, cậu nghĩ chúng tôi là người mù à."

Quý Yên liếc cậu ta một cái: "Cậu có đoán được đội trưởng đang gọi cho ai không?"

"Bình Xuyên chi quang?"

"Nói nhảm."

"Cậu đoán xem rốt cuộc đội trưởng đang nghĩ gì?"

Thập Tứ thật sự không thể đoán được. Nghiêm túc mà nói cũng không thấy anh nhiệt tình đối đãi, nhưng nói vậy cũng không đúng, hai người này qua lại cũng trong một thời gian khá dài.

"Vậy cậu không có cơ hội?" Nói về giao tình, Thập Tứ vẫn hi vọng Quý Yên có thể được như ước nguyện.

Bị ép hỏi liên tục, Quý Yên cảm thấy bối rối, trực tiếp đánh một cái lên ót của Thập Tứ: "Mẹ nó ai nói tôi muốn tỏ tình với đội trưởng."

Dừng một chút, cô nhìn Lâm Thanh Dã đang đứng cách đó không xa dưới ánh đèn đường.

Mùa này có rất nhiều bướm đêm, bay xung quanh ánh đèn. Ngọn đèn mờ nhạt chiếu xuống đỉnh đầu anh, ánh lên một tầng mờ nhạt.

Quý Yên thờ dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Tôi cũng không dám trêu chọc cậu ấy, thích cậu ấy... tổn thọ lắm."

Cô khẽ cong môi, cười cảm thán: "Tôi vẫn muốn sống thêm mấy năm nữa."

Di động reo một lúc lâu mới được kết nối, Lâm Thanh Dã thấp giọng hỏi: "Làm gì vậy?"

Anh trông rất lười biếng. Sau khi uống rượu, cả người đầy phong lưu, không biết đầu dây bên kia nói cái gì mà anh lại cười, nói một câu không rõ: "Nhớ em."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Trương Mạn Vi

Theo sau hai chữ "Nhớ em" là một khoảng thời gian tĩnh lặng mập mờ mấy giây, Lâm Thanh Dã lập tức nghe được tiếng hét như heo bị chọc tiết vang lên từ đầu dây bên kia, "à" một tiếng.

Run rẩy lại có chút nức nở, là giọng của một người đàn ông.

Anh lập tức nhíu mày: "A Nam?"

Đáng tiếc Hứa Tri Nam không rảnh để trả lời anh.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Hứa Tri Nam vội vàng nói không ngừng, lập tức cúi đầu kiểm tra xem nét vẽ có bị lỗi không.

Mới này cô bị câu nói của Lâm Thanh Dã làm hết hồn, tay cũng trĩu trĩu khựng lại, vì vậy hạ xuống hai kim cùng một chỗ, cũng may đầu tiên hạc là màu đỏ, nhấn đậm chút lại càng thêm sống động.

Còn tiếng hét của Từ Chấn Phàm kia cũng chẳng phải vì một vết kim sai.

Đối với chuyện xăm hình, mỗi người sẽ có cảm giác khác nhau về con đau, có người mặt không đổi sắc, cũng có người khóc lóc chảy nước mắt nước mũi.

Hứa Tri Nam chẳng ngờ Từ Chấn Phàm lại thuộc về sau, hơn nữa đây mới chỉ là cảm giác không quá đau khi xăm ở cánh tay.

Mới xăm được năm phút hán đã bắt đầu yếu đuối rơi lệ, sau đó thì thét lên.

Khó có thể tưởng tượng được những hình xăm còn lại trên người hán là tình huống thảm thiết thế nào.

"Tôi nói này em gái A Nam! Em hãy nhẹ tay chút đi! Anh trai đây tuy da dày thịt béo nhưng không chịu nổi cái mũi kim đấy đâu!" Từ Chấn Phàm vừa khóc vừa nói.

Làn da hán mang màu lúa khỏe mạnh, nhưng lúc này bị Hứa Tri Nam xăm lên khiến hai mắt hán đỏ bừng, xung quanh hốc mắt đều là nước, hoàn toàn khác biệt với mặt mũi và vóc dáng của hán.

Hứa Tri Nam nhìn hán một cái, rút tờ khăn giấy đưa cho hán, lại nói tiếp: "Xin lỗi anh."

Từ Chấn Phàm phát phát tay: "Không sao không sao, em cứ nghe điện thoại trước đi, để tôi bớt đau đã."

"Được."

Hứa Tri Nam tháo găng tay xuống, đi ra chỗ khác nghe điện thoại: "Anh Thanh Dã, bên này em đang có khách, vừa này xăm cho anh ấy."

"Sắp xong chưa?"

"Sắp rồi."

"Tôi tới đón em?"

"Á? Trong tiệm còn có khách, anh ở quán bar sao, xong việc em sẽ tìm anh." Lời nói của cô đầy hiểu chuyện.

"Không, đang ở cửa nhà hàng Châu Ngộ đường Khánh Phong."

Hứa Tri Nam ngừng một lát: "Nhà hàng Châu Ngộ?"

Anh cười: "Quan Tri kết hôn, hôn lễ ở đó, em đang nghĩ gì thế?"

Mặt cô nóng lên, cắn môi, vội đổi đề tài: "Hôm nay anh làm được bài không?"

"Em mà hỏi muộn chút nữa có khi còn biết điểm luôn rồi đấy." Lâm Thanh Dã cười nhạo: "Cũng tạm được, cảm ơn cô giáo Hứa."

"... Vậy em đi làm đây."

Cúp điện thoại, Từ Chấn Phàm còn chưa kịp phản ứng mà Hứa Tri Nam đã đeo găng tay lên lần nữa, kéo cánh tay hán, đáng tiếc Từ Chấn Phàm không phối hợp, vẫn rút tay về.

Hứa Tri Nam ngược mắt nhìn hán: "Anh đừng sợ."

Từ Chấn Phàm: "..."

Mặc dù tôi sợ thật, nhưng em không cần nói thẳng ra vậy đâu!

Dù gì tôi cũng là đàn ông mà!!

Từ Chấn Phàm nghĩ thầm trong lòng, nhận mệnh không gãy dựa nữa.

Hứa Tri Nam lại mở máy xăm, thực hiện bước cuối cùng khi xăm, đầu kim cùng chích thuốc màu chạm vào da.

Từ Chấn Phàm á một tiếng, cả người run lên: "Em gái! Độc ác quá đi!! Có thể vì tôi mà ôn nhu chút được không!!!"

Mười phút sau, hoàn thành.

Hứa Tri Nam vừa dọn đồ hán cần chú ý những gì, vừa vứt khăn giấy lau mặt bàn đầy nước mắt của hán vào thùng rác.

"Lúc này thật xin lỗi." Hứa Tri Nam vẫn luôn cảm thấy áy náy: "Nếu không tôi giảm tiền cho anh."

"Không cần! Không cần!!!"

Hán nói không cần rồi vỗ bàn một cái, nhìn thành quả mà thấy vô cùng hài lòng, giơ ngón cái ra với cô: "Khó trách bạn tôi vẫn luôn đề cử em, xăm đẹp quá, tôi nói thật, mấy người xăm thanh long bạch hổ này cho tôi làm không tốt gì cả, lần tới xăm sẽ tìm em!"

Xăm rất dễ gây nghiện.

Vừa này còn nước mắt nước mũi ròng ròng, tay cũng không dám đưa ra, bây giờ đã tính đến chuyện xăm lần sau rồi.

Hứa Tri Nam nhận tiền: "Cảm ơn."

"Được, vậy em tan việc đi." Từ Chấn Phàm cũng nghe được chút chút nội dung lúc cô nói chuyện điện thoại: "Nếu không bạn trai lại chờ lâu."

Hứa Tri Nam ngậy người ra đó, Từ Chấn Phàm đã phát tay một cái rồi đi.

***

Sắp tới mình sẽ set pass trên wordpress, những bạn không đọc ở Wattpad hoặc Wordpress xin đừng hỏi pass!

***

Đường Khánh Phong ngay tại phố Lân, đi chỉ mất mấy phút.

Từ xa cô đã nhìn thấy Lâm Thanh Dã đứng đó.

Mặc dù anh chưa chính thức tiến vào giới giải trí, nhưng tiết mục pr cũng đã đăng, hưởng chi ở đây cũng cách quán bar không xa, để phòng trừ có người nhận ra mà anh phải đeo khẩu trang kín mít.

Hứa Tri Nam đến lần đường dành cho người đi bộ chờ đèn xanh.

Nhưng lại nhìn thấy một cô gái tiến tới gần Lâm Thanh Dã, cô nhận ra, đó là tay keybroad của ban nhạc Thứ Hòe - Quý Yên.

Giày cao cổ, sheath dress, áo ngắn tay được cấm thùng trong váy, càng thêm phác họa eo thon.

Cách xa nên cô chỉ có thể thấy Quý Yên mở miệng nói gì đó với Lâm Thanh Dã.

Có lẽ do không nghe rõ, Lâm Thanh Dã hơi cúi người, nghiêng đầu về trước.

Hứa Tri Nam rũ mắt, đứng đó nhìn đăm đăm.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, xe cũng dừng lại trước vạch trắng. Cô đi qua làn dành cho người đi bộ.

Lâm Thanh Dã đang nghe Quý Yên nói, dư quang liếc nhìn thấy cô, dần đứng thẳng người lên.

Quý Yên: "Nhóm trưởng, cậu uống rượu vậy thì về kiểu gì, nếu không thì đi cùng với tôi và Thập Tử đi."

Lâm Thanh Dã hạ mắt, nhìn cô: "Em đến rồi."

Quý Yên nhìn theo tầm mắt của anh, vừa đứng lúc đối mắt với Hứa Tri Nam, cô ta hơi khựng lại, nhẹ nhàng cúi đầu coi như chào hỏi, cũng không quấy rầy nữa, xoay người đi cùng với Thập Tử.

Hứa Tri Nam đi tới cạnh anh: "Anh Thanh Dã."

Anh nhàn nhạt đáp lại, giờ tay lên muốn xoa đầu cô lại bị cô nghiêng đầu né đi, anh thu tay, xoa xoa cảm cô: "Sao vậy, không vui à."

"Không phải." Hứa Tri Nam cảm vài sợi tóc: "Toát mồ hôi, không gội đầu, anh uống rượu à?"

Giọng nói cô chứa sự buồn bã, lời phủ nhận chẳng có chút thuyết phục nào.

Lâm Thanh Dã dựa vào tường, nửa người không còn bị ánh sáng bao phủ, vừa tối vừa sáng, hai tay anh khoanh lại, tầm mắt ung dung rơi xuống cô.

Nhìn một lúc, bỗng nhiên anh cúi người, tiến lại gần.

Tin Hứa Tri Nam chọt căng thẳng, thiếu niên gần trong gang tấc, vầng trán hơi cúi xuống, đôi mắt trong veo, nhưng trong đó lại chứa sự trêu chọc, đùa giỡn, như gần như xa.

Sau đó anh kéo khẩu trang xuống, hôn cô.

Miệng lưỡi bị nút đầy dịu dàng, mùi rượu còn truyền tới.

Một lát sau, cuối cùng anh cũng chịu lùi ra, giọng nói trầm thấp không rõ: "Ném được chứ?"

Mà lúc này thần trí Hứa Tri Nam đã lên chín tầng mây, khẽ liếm bờ môi ướt át: "Cái gì cơ?"

"Rượu."

Giờ cô mới nhớ ra cô đã hỏi anh, anh uống rượu à.

Còn nụ hôn đó là trả lời câu hỏi của cô.

Lỗ tai ẩn dưới mái tóc Hứa Tri Nam nóng lên, còn rượu trong miệng lại như lửa cháy khiến cổ họng cô khô nóng, cô nuốt nước bọt, ngoan ngoãn trả lời: "Ném được."

Anh lại kéo khẩu trang lên, néo mặt cô: "Cười một cái."

"Hả?"

Cô không hiểu tại sao, nhưng lời nói thoát khỏi miệng lại không tự chủ cong lên theo lời anh, đuôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, đầy ý cười.

Lâm Thanh Dã nhìn cô hai giây: "Cười vẫn rất xinh."

***

Bởi vì uống rượu nên không thể lái xe, Lâm Thanh Dã gọi lái xe hộ [1].

[1] Một dịch vụ ở Trung khi những người uống rượu bia xong sẽ gọi lái xe hộ đến để chở về nhà.

Lái xe hộ là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, hơi vền vài sợi tóc trên trán, để mũ xuống rồi ném chìa khóa cho tài xế.

"Ồi, Posche à, đây là lần đầu tôi được lái Porsche đấy." Tài xế cầm chìa khóa rồi nhìn, cười hỏi: "Hai người đi đâu?"

"Khu nhà Minh Tê."

Xe sang cùng với tiểu khu hạng sang.

Lái xe hộ liếc mắt nhìn hai người, tuấn nam mỹ nữ, thăm chặc chặc cảm khái một phen trong lòng.

Lên xe, Hứa Tri Nam ngồi ở ghế sau với Lâm Thanh Dã.

Cả đường đi A Nam chẳng dám nói lời nào, mặc dù đã đội nón đeo khẩu trang, nhưng cô vẫn sợ Lâm Thanh Dã vừa mở miệng đã bị người ta nhận ra.

Ngược lại thì Lâm Thanh Dã rất chi là tự tại, lại gần chỗ cô, khép hờ mắt nắm tay cô đặt trên đùi mình mà nghịch.

Những người biết anh đều là nữ sinh trẻ, còn người giống như lái xe hộ sẽ không sợ bị nhận ra, huống chi bây giờ mà nói, anh cũng chỉ là một trưởng nhóm ban nhạc được khen ngợi mà thôi.

"Mệt à?" Lâm Thanh Dã hỏi.

"Cái gì?"

Anh nắn vai cô: "Không phải lúc này trong tiệm có khách sao."

"Đúng vậy, hình xăm của anh ta khá tinh tế, nên có chút lâu."

"Cái tiếng heo bị chọc tiết trong điện thoại là anh ta?"

Hứa Tri Nam nhớ lại tình cảnh lúc đó, cũng không nhịn được muốn cười, môi cong lên: "Ừm, có lẽ là sợ đau."

"Một người đàn ông đi xăm mà kêu thành như vậy." Giọng nói anh có chút khinh thường.

"Tùy người mà, có người sẽ nhạy cảm với con dao." Tay Hứa Tri Nam bị anh nắm, thuận thế nhéo vào lòng bàn tay anh, nói đùa: "Nói không chừng anh cũng rất nhạy cảm với con dao này đây, chưa thử thì chưa biết được."

Cô từng thấy đôi tình thân cùng nhau xăm, nhưng cả quá trình cô gái đều vô cảm, còn chàng trai thì đau đến nhe răng méo miệng.

Lâm Thanh Dã xì một tiếng, thuận miệng nói: "Vậy lần sau thử xem "

Đến khu nhà Minh Tê, đi vào thang máy.

Lâm Thanh Dã lấy mũ và khẩu trang xuống, tùy ý vò vò tóc, nâng mắt nhìn số tầng dần chuyển lên.

Xương hàm khi ngửa đầu đầy sắc nét, yết hầu ở cổ họng khẽ chuyển động, giống như được điều khiển đầy tinh xảo.

Lúc này đây Hứa Tri Nam mới có chút khấn trương.

Trước kia cô đã từng mấy lần đến khu nhà của Lâm Thanh Dã, biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Mặc dù đã nãy lần, nhưng nói về chuyện như vậy cô vẫn đỏ mặt tim đập như trước, không tài nào quen được.

Thang máy "đỉnh" một tiếng, Hứa Tri Nam theo anh ra ngoài.

Có vẻ như đèn cảm ứng âm thanh trên hành lang bị hư, không sáng lên, Hứa Tri Nam mở điện thoại di động bật đèn pin chiếu đường, Lâm Thanh Dã mở khóa vào cửa.

Anh không mở đèn lên.

Hứa Tri Nam liền dùng ánh sáng từ điện thoại mà thay giày.

Hôm nay cô đi giày xăng đan, ngón chân đẹp mượt mà, thon dài, móng tay màu hồng phấn, cắt sửa rất ngay ngắn.

Ánh mắt Lâm Thanh Dã quét qua, lại không dấu vết chuyển lên mặt cô, đưa tay nắm cổ tay.

Cô mới "ơ?" một tiếng đã bị anh ép trên tường, cổ tay cũng bị ấn lên, ngay sau đó môi anh ôm trọn bờ môi cô.

Trên đường đi về thì chỉ là nụ hôn hơi hột, nụ hôn này mang theo sự cuồng bách bẩm sinh của anh.

"A Nam." Anh ngậm môi cô, thấp giọng nói lại ẩn chứa hờn dỗi: "Lần trước em chiến tranh lạnh với tôi, hại tôi nhớ như vậy."

Trong lòng Hứa Tri Nam thâm hoảng hốt, lại nhớ về lời anh nói trong điện thoại lúc này, "Nhớ em."

Rốt cuộc là muốn [2] cô, hay muốn như bây giờ?

[2] Từ 想 (tưởng) có ba nghĩa là nghĩ, muốn, và nhớ. Sẽ sử dụng tùy theo hoàn cảnh.

***

Tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, gió cuốn bay rèm cửa sổ trong phòng ngủ.

Lâm Thanh Dã mặc áo ngủ màu trắng đi ra, Hứa Tri Nam đã tắm xong, lúc này đang nằm ngủ trên giường anh, nửa mặt núp trong chăn, mi tâm còn hơi nhúu lại, tướng ngủ thể hiện sự bất an.

Lâm Thanh Dã đi qua, đóng cửa sổ, điện thoại gần tivi vang lên, hiển thị là Lâm Quan Thừa.

Là cha anh.

Lâm Thanh Dã cầm điện thoại di động, đi ra ngoài phòng khách mới nghe máy.

Anh không lên tiếng, ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy bao thuốc trên bàn trà nhỏ, rút ra một điếu rồi cho vào miệng, đốt lên, hai gò má ánh lửa lập lòe, lại nhả một ngum khói.

Lâm Quan Thừa nghe được, giọng không vui lắm: "Lại đang hút thuốc?"

"Có chuyện gì?"

"Ta nghe Vương Khải nói con muốn tham gia chương trình của cậu ta?"

Vương Khải là nhà sản xuất >, cũng là hảo hữu của Lâm gia.

"Ừm."

"Sao bây giờ con mới nói cho ta?" Lâm Quan Thừa bắt mắt.

Lâm Thanh Dã cảm thấy buồn cười, thuốc lá trên miệng hơi run: "Ông quản được à?"

Yên lặng mất hai giây, Lâm Quan Thừa vẫn đang kiểm chế con giận, đáng tiếc là không thể.

"Lâm Thanh Dã!" Ông đẩy lửa giận: "Mày đừng dùng cái giọng giống mẹ mày mà nói chuyện với lão tử, mày xem nhờ cái tính xấu của mày đã khiến cả cái nhà này thành ra cái gì!"

Anh vẫn là đáng về đùa giỡn giễu cợt: "VẬY, Lâm tổng có gì cần chỉ giáo?"

"Mày cứ như vậy đi, sau này gặp chuyện gì thì đừng xin tao tới cứu mày."

Lâm Thanh Dã bật cười, thẳng thừng cúp điện thoại, vút xuống ghế sofa, rít một hơi.

Đáng tiếc là không ai để anh yên tĩnh, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, nhưng không phải của anh, mà là điện thoại của Hứa Tri Nam trong phòng ngủ.

Anh không vào ngay, có lẽ Hứa Tri Nam đã rất mệt mỏi rồi, không bị tiếng chuông đánh thức, cuộc gọi vừa mới tắt, lại vang lên trong chốc lát.

Vì vậy anh dập điếu thuốc, đi vào phòng.

Hứa Tri Nam vẫn duy trì tư thế ngủ, nhìn ngủ rất say.

Lâm Thanh Dã cầm điện thoại của cô, hiển thị "Thiên Thiên" - tên của một cô gái.

Cuộc gọi thứ hai vừa hết, ngay sau đó là cuộc gọi thứ ba.

Lâm Thanh Dã quẹt một tiếng nhận máy, đề bên tai: "Alo?"

(*) Sheath dress

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Editor: Thư Thư

Beta: Vi + Heo ☐

Triệu Thiến bất ngờ, không kịp phòng bị bỗng nghe được một giọng nam, phản ứng đầu tiên chính là xem có phải gọi sai số hay không, nhưng đây đúng là số của A Nam mà.

Cô đưa điện thoại đến bên tai một lần nữa: "Xin chào, xin hỏi đây có phải là điện thoại của Hứa Tri Nam không?"

"Đúng vậy."

Triệu Thiến: "..."

Người này có cái tật xấu gì vậy?

Kẻ hủy diệt cuộc nói chuyện sao???

"Cô ấy đang ở chỗ anh à?" Cô lại hỏi.

Khương Nguyệt bên cạnh nghe tiếng cũng nhìn qua, nói bằng khẩu hình: "Làm sao vậy?"

Lâm Thanh Dã ngồi trên quầy bar nhỏ trong phòng ngủ, anh ngồi ghế cao, nhìn về phía Hứa Tri Nam đang say giấc trên giường, không có ý định đánh thức cô.

"Cô ấy đang ngủ."

Triệu Thiến: "!!!"

Cô ghen hòng không nói được lời nào, thiếu chút nữa là xiu tại chỗ.

Giọng nói Lâm Thanh Dã đầy lạnh nhạt, giống như không còn kiên nhẫn nói: "Còn chuyện gì khác sao?"

"Xin hỏi anh là?" Triệu Thiến hỏi.

Trong phòng ngủ tối om chỉ có một chiếc đèn, ánh sáng thực nhỏ bé, khiến khuôn mặt góc cạnh của anh trở nên mơ hồ, Lâm Thanh Dã gõ gõ gạt tàn thuốc, lạnh nhạt nói: "Anh trai cô ấy, hôm nay A Nam sẽ không về kí túc xá."

Cúp điện thoại.

Khương Nguyệt: "Không có chuyện gì chứ?"

"Không có gì."

Triệu Thiển lắc đầu, nghe nam nhân trong điện thoại xưng hô A Nam mới cảm thấy yên lòng, chỉ là....

"A Nam có anh trai sao?"

"Không biết, hình như chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới, sao vậy, anh trai cậu ấy nghe điện thoại sao?"

"Đúng vậy, nói là tối nay A Nam không về ký túc xá."

Ngày mai không cần lên lớp, Hứa Tri Nam ở lại Yên Thành không về ký túc xá cũng rất bình thường.

Khương Nguyệt nhăn mày: "Sẽ không gặp chuyện gì chứ, cậu chắc chắn đó là anh trai cậu ấy sao?"

"Không thể nào, lúc này tớ có gửi tin nhắn cậu ấy nói có việc bận, anh trai cậu ấy cũng biết nhũ danh của cậu ấy là A Nam, hơn nữa..." Triệu Thiển dừng một chút, "Giọng nói của anh ấy có chút quen tai, có khả năng chúng ta đã từng gặp, nhưng bây giờ không nhớ ra nổi."

Nghe vậy Khương Nguyệt cũng yên tâm: "Có thể lúc nhập học, khi chuyển hành lý đến trường học có gặp, không phải cha cậu ấy không ở đây sao, mà trí nhớ cậu tốt thật đấy, chỉ một giọng nói cũng nhớ lâu như vậy."

Triệu Thiển không nghĩ nhiều nữa, cười nói: "Nào có, giọng nói của anh trai A Nam siêu cấp dễ nghe, đúng là phúc lợi cho thanh khổng!"

Cô chặc chặc hai tiếng: "Quá không công bằng, mẹ của A Nam thật hạnh phúc, con trai con gái đều ưa nhìn như vậy."

Khương Nguyệt: "Sao cậu biết anh trai cậu ấy dễ nhìn."

Triệu Thiển vỗ bàn: "Chắc chắn là đẹp! Nghe giọng nói thì biết chính là soái ca!"

Sau khi cúp điện thoại, những tin nhắn Hứa Tri Nam chưa đọc đều nhảy ra, là tin nhắn của Triệu Thiển gửi, hỏi cô lúc nào về phòng ngủ.

Lâm Thanh Dã quết mắt, ấn tắt di động để trên bàn, leo lên giường.

Ban đêm, Hứa Tri Nam gặp ác mộng.

Cô mơ thấy một đám cháy dày đặc khói, mắt ngập ánh lửa, bên tai là âm thanh bùm bụp của gỗ bị đốt cháy.

Trong ánh lửa, một bóng người cao lớn, cổ họng bị khói đặc ngấm vào, khăn khăn hô "A Nam".

Cô đột nhiên tỉnh dậy, chân đạp một cái, thoát khỏi cảnh trong mơ.

Lâm Thanh Dã bị động tĩnh của cô đánh thức, cánh tay vòng qua ôm eo cô, mắt nhắm nhèm hỏi: "Gặp ác mộng?"

Bởi vì cái ác mộng kia, lồng ngực cô phập phồng, mi run run, lát sau mới trả lời: "Vâng."

"Mơ thấy gì?"

"Cha của em." Hứa Tri Nam nhẹ giọng nói.

Lâm Thanh Dã đưa cánh tay qua, đặt trước ngực cô, cảm nhận nhịp tim đập: "Đập nhanh như vậy."

"..."

Hứa Tri nam nhìn xuống tay anh, sùng sốt.

Anh dựa lưng cô vào người, cười khê: "Sao càng đập càng nhanh vậy?"

"..."

Hứa Tri Nam hoàn toàn tỉnh táo, kéo tay anh ra nhanh chóng ngồi dậy, mắt nhìn xung quanh phòng, nhận ra đây chính là phòng ngủ của Lâm Thanh Dã.

Đêm qua...

Sau khi tắm xong cô vốn định nghỉ ngơi một lát, sau đó lại ngủ quên mất.

Lâm Thanh Dã biết cô đang nghĩ gì, nâng cằm: "Điện thoại ở bên kia."

Cô xuống giường đi lấy, kiểm tra những tin nhắn chưa đọc trong điện thoại.

Lâm Thanh Dã cũng xuống giường, tiện tay lấy một cái áo thun mặc vào: "Ngày hôm qua bạn học của em gọi điện thoại cho em, anh nhận, nói với cô ấy em không về ký túc xá."

Hứa Tri Nam cũng thấy trong nhật ký trò chuyện có cuộc gọi của Triệu Thiển, cô hỏi: "Còn nói những gì nữa?"

Lâm Thanh Dã cố ý đùa cô, giọng điệu ngạo mạn, không đứng đắn: "Nói em ngủ trên giường của anh."

Hứa Tri Nam biết anh không có hứng thú nói với người lạ như vậy, nhưng trong lòng có quý, vẫn bị anh dọa, một lát sau mới hơi nín thở: "Anh lại gạt em."

"Em gọi anh là anh Thanh Dã, vậy nói anh là anh trai em cũng không sai." Thương thức đủ về mặt thẹn thùng của cô, Lâm Thanh Dã mới không nhanh không chậm nói sự thật.

Hôm nay là thứ năm, đúng ra là chỉ có một tiết nhưng giảng viên có việc nên chuyển sang ngày khác, vì thế nên ngày hôm nay không cần lên lớp.

Hứa Tri Nam không thay quần áo, mặc áo ngắn tay cùng váy của hôm qua.

Lâm Thanh Dã lấy trong tủ quần áo của mình một cái áo thun trắng, đưa cho cô, áo cho cả nam và nữ đều mặc được, trước ngực có một logo nhỏ, chỉ là có hơi dài.

"Mặc áo của anh đi." Anh nói.

Hôm qua cô ra nhiều mồ hôi, cũng không định mặc lại quần áo cũ. Nhận lấy quần áo để thay, nhưng Lâm Thanh Dã vẫn đứng một bên không có ý định tránh đi.

Hứa Tri Nam cầm quần áo, ngón tay nắm thật chặt: "Em phải thay ở đâu?"

Lâm Thanh Dã hừ cười một tiếng, có chút nghiêng ngả, nhắc chân đi ra khỏi phòng, đóng cửa cho cô.

Cô nhanh chóng mặc quần áo của Lâm Thanh Dã.

Bỏ vạt áo vào trong váy, sẽ không lộ ra áo rộng không vừa người.

Đi ra từ phòng ngủ, Lâm Thanh Dã vừa cúp điện thoại, anh giờ giờ lên đi động nói: "Em thông qua cuộc thi rồi."

"Cận đại sử? Kết quả có nhanh vậy sao?"

Kết quả của anh sẽ đến trước, bằng không nó sẽ không được chấp thuận. Anh đã tốt nghiệp." anh nhướn mi, trách cứ nói: "giáo viên hướng dẫn gọi điện thoại cho anh, bảo anh chuẩn bị tiết mục mờ màn cho lễ tốt nghiệp."

Hứa Tri Nam cười rộ lên: "anh cũng đã viết trong cột trên tờ quy trình trước đó "Dự kiến"."

"Em biết?"

"Em là người chủ trì."

Hứa Tri Nam ngượng ngùng nói.

Đại khái là Lâm Thanh Dã hào quang vạn trượng, luôn luôn đứng ở trên sân khấu, đứng trước mặt anh khoe khoang những thứ này, dù sao vẫn cảm thấy có chút tài mọn không đáng nhắc tới.

"Một trong những người dẫn chương trình." Cô lại nói thêm một câu.

Anh ngược lại không chú ý tới suy nghĩ cong cong vòng vòng kia của cô, nâng tay xoa nhẹ tóc cô: "giỏi thật đấy"

"Vậy anh muốn đi diễn tập sao"

Hai ngày nữa là chính thức diễn ra buổi lễ tốt nghiệp, trước đó đã kết thúc lần diễn tập cuối cùng, Hứa Tri Nam cũng phải trải qua quá trình làm người dẫn chương trình, tiết mục của Lâm Thanh Dã luôn bị bỏ qua.

"Không cần, giáo viên hướng dẫn yêu cầu anh quay một cái video diễn xuất cho thầy." anh cau mày, đánh giá một câu: "Phiền toái."

Dù sao với tính cách này của Lâm Thanh Dã, thầy ấy cũng sợ anh lại gây chuyện.

"Đi đâu quay?"

"Quán bar, đi cùng nhau không?" Anh hỏi, "Buổi sáng rất ít người."

Hứa Tri Nam không từ chối anh, gật đầu trả lời: "Được."

*****

"Dã" là một quán bar trang trí rất có phong cách. Phía dưới là quầy bar, ghế dài, sân nhảy, trên lầu còn có ghế lô cùng với loại nhỏ xem đài.

Lầu một là nơi tụ tập của những vị khách đi một mình cùng với học sinh, mà lầu hai chi phí thấp nhất cùng là 3000, nhiều là chút xã giao hoặc tìm thú vui.

Hứa Tri Nam theo Lâm Thanh Dã đi vào hậu trường quán bar

Ông chủ quán bar, Quý Yên, Thập tứ đều ở đây, ban nhạc giải tán, ông chủ trả cho bọn họ tiền lương cuối cùng, sau đó lại nghỉ trăm phương ngàn kế giữ lại.

Quán bar này làm ăn tốt như thế hoàn toàn là dựa vào ban nhạc của Lâm Thanh Dã, ông chủ quán bar như thế nào cũng không muốn thả bọn họ đi.

Nghe được động tĩnh ở cửa, ba người cùng nhau quay đầu lại, cùng chào hỏi Lâm Thanh Dã, sau đó lại thấy Hứa Tri Nam đứng phía sau, nhất thời ngẩn ra.

"Giới thiệu một chút" Lâm Thanh Dã ôm lưng của cô đẩy lên trước, "Hứa Tri Nam"

Ông chủ quán bar hồi phục tinh thần nhanh nhất, trêu ghẹo nói: "Ồ, bạn gái của cậu à, đúng là trai xinh gái đẹp, quả thực đi tới chính là nói phong cảnh tuyến a"

Lâm Thanh Dã cười cười, không nói nhiều, nhìn về Hứa Tri Nam giới thiệu: "Đây là ông chủ quán bar."

Hứa Tri Nam có chút xấu hổ, nở nụ cười nhạt, lễ phép gật đầu: "Chào ông chủ."

Ngay sau đó lại chào hỏi Quý Yên và Thập Tứ.

Lúc trước, Hứa Tri Nam ở phòng làm việc có thấy qua các thành viên trong ban nhạc, nhưng lúc ấy không có chính thức giới thiệu, đây là lần đầu tiên.

Cô không biết nên nói với bạn bè quan hệ của mình cùng Lâm Thanh Dã như thế nào, là vì cho dù đã cùng Lâm Thanh Dã duy trì mối quan hệ như vậy trong một thời gian dài, nhưng cô vẫn cảm thấy mối quan hệ này không bình thường.

Cô từ trước giờ không nói chuyện yêu đương, nên không biết tình yêu nam nữ là cái gì.

Nhưng có thể xác định bọn họ không phải như vậy.

Bọn họ chưa từng làm rõ mối quan hệ này, cả quá trình đều do Lâm Thanh Dã dẫn dắt, biến thành như bây giờ.

Nhưng bây giờ Lâm Thanh Dã lại giới thiệu cô với bạn bè của anh.

Hứa Tri Nam cảm thấy vui vẻ.

*

Thập tứ hỏi:" Đội trưởng, sao anh lại tới đây?"

Lâm thanh Dã nói trường học yêu cầu quay video diễn tập cho bọn họ biết, ông chủ quán bar lúc này đồng ý:" được được, cậu cứ trực tiếp lên đài quay đi."

Có nhạc nhẹ ở trong quán bar, và một số người bị phân tán.

Tầng hai ban ngày không mở cửa, đài đối diện sân khấu, tầm nhìn rất tốt.

Mấy người cùng một chỗ bên cạnh cầu thang lên lầu hai, Lâm Thanh Dã đem di động của mình đưa cho cô để lát nữa ghi hình.

Thập tứ rốt cuộc biết vì sao quần áo trên người Hứa Tri Nam nhìn quen mắt, lấy khuỷu tay đụng đụng Lâm Thanh Dã, mờ ám mờ miêng:" Đây, không phải quần áo của cậu chứ?"

Nghe lời này, Quý Yên cũng nhìn qua.

Lâm Thanh Dã ôm vai cô, rất mỏng và gầy, cách quần áo cũng có thể đụng đến khung xương mảnh mai:" Ủ, cô ấy không mang."

Thập tứ chắc chắn lên tiếng:" Đội trưởng, đêm dài đằng đẵng chính là không giống, a, hăm mộ hăm mộ"

Bọn họ nói chuyện với nhau như vậy đã quen, không có chút cố ý nào muốn làm Hứa Tri Nam khó chịu.

Nhưng cô từ nhỏ đến lớn đều rất ngoan, cao trung có rất nhiều nam sinh thích cô, cô một chút cũng không dám yêu sớm, nghiêm túc học tập, sau này gặp được Lâm Thanh Dã mới lập tức phá bỏ rất nhiều quy tắc của bản thân.

Nghe Thập tứ nói vậy, cô cúi đầu, có chút bối rối.

Lâm Thanh Dã chú ý tới, đưa tay ôm lấy bà vai cô, khẽ khiển trách:" Chú ý chút đi, đừng có nói bừa."

Thập tứ lại nhìn sang Hứa Tri Nam, cười nói:" Xin lỗi, xin lỗi, chị dâu coi như em vừa nói bậy nha."

Chị dâu.

Hứa Tri Nam theo bản năng nhìn sang Lâm Thanh Dã, biểu cảm khuôn mặt vẫn như cũ.

"Không có việc gì đâu." cô ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

Đến xem đài vị trí, Lâm Thanh Dã lấy guitar từ phía sau, lại xuống lầu.

Sân khấu rất cao, anh chân dài sai một bước, trực tiếp nhảy lên.

Ông chủ rất chu đáo, khung cảnh nhạc nhẹ đã ngừng, ngọn đèn tia laser chiếu xuống, ở trên sân khấu chiếu ra một ánh sáng hình tròn, Lâm Thanh Dã mang guitar đi về phía ánh sáng.

Phía dưới một vài vị khách nghe tiếng nhìn về phía sân khấu.

Ở quán bar này mọi người đều biết đến Lâm Thanh Dã, cũng biết anh muốn tham gia chương trình, về sau không còn nghe thấy tin tức anh hát ở quán bar này nữa.

Nay đột nhiên nhìn thấy anh trên sân khấu đều rất giật mình, ngay sau đó lập tức lấy điện thoại di động ra ghi hình.

Hứa Tri Nam đứng ở tầng hai, cũng mở máy ghi hình.

Anh ngồi trên ghế cao, chân sau chống guitar, thành thạo gảy đàn.

Anh không có hát bài hát gốc của mình, mà chọn bài hát này cũng rất thích hợp với anh, giọng anh khàn khàn, mang theo giọng mũi, tự do thoải mái, đầy nét nam tính.

"Mỗi lần cùng biểu diễn với đội trưởng, tôi đều quên lần trước nhìn cậu ấy ca hát là chuyện khi nào" Quý Yên nói.

Thập tứ dựa vào lan can:" Tim đập thành thịch?"

"Cút" Quý Yên cười mắng một câu, nâng mí mắt nhìn những vị khách phía dưới, "Nhiều năm như vậy tôi đều có thể chịu được, những người ngồi phía dưới kia mới là tim đập thành thịch, thật là đáng thương."

"Đánh cược hay không?" Thập tứ ôm lấy bà vai cô.

Quý Yên:" Cái gì?"

"Phía dưới có mấy cô gái ngồi bên trong, lát nữa ai sẽ là người đầu tiên đi lên ngăn đón đội trưởng của chúng ta, hôm nay là thời cơ đáng quý đấy, hát xong cũng không vào hậu trường, vừa lúc có cơ hội bắt chuyện."

Cậu sẽ đau lòng chứ." Quý Yên giễu cợt hắt một câu, nhìn về phía mấy cô gái ở dưới.

Quan sát một phen, cô nâng một ngón tay chỉ, móng tay rất xinh đẹp, sequin lấp lánh, ung dung nói:" cô gái ngồi ở quầy bar kia."

Những người khác đều ghi hình, chỉ có nữ sinh kia lẳng lặng nghe, ánh mắt đều không rời khỏi người Lâm Thanh Dã.

"Người đó?" Thập Tứ kinh ngạc.

"Cậu cược ai?"

Thập Tứ chỉ vào cô gái đứng gần sân khấu nhất.

Quý Yên trào phúng "Cắt" tiếng:" Cậu thua chắc rồi, nhìn xem, cô gái này cầm máy quay hình, chính là để theo đuổi thần tượng, thực sự chặt chẽ, hành vi không điên cuồng như vậy."

Hai người đứng cánh Hứa Tri Nam không xa, cuộc nói chuyện của bọn họ cứ như vậy truyền đến tai cô.

Cô lấy điện thoại Lâm Thanh Dã quay, nghe bọn họ cười đùa thảo luận lát nữa nữ sinh nào sẽ đi bắt chuyện.

Mà trên người cô bây giờ đang mặc quần áo của Lâm Thanh Dã, trên áo mang hương vị lạnh lạnh đặc trưng, dễ ngửi của anh, gần như làm cô ướt đầm.

Nhưng cô vẫn như cũ, cách thể giới của Lâm Thanh Dã xa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Vi Đạt @packha03

Beta: Behind @ha19626

Cuối cùng, vẫn là lương tâm của Quý Yên trỗi dậy, phát hiện ra Hứa Tri Nam vẫn còn ở bên kia. Không chừng những lời nói vui đùa của bọn họ khi nãy đều đã nghe được.

Thập Tứ vừa định mở miệng đã bị Quý Yên "đi đường quyền", huých mạnh vào khuỷu tay, lập tức hít một hơi khí lạnh: "CMN, cậu làm cái gì đấy!".

"Câm miệng". Quý Yên nhẹ giọng nói, Hứa Tri Nam đứng bên kia liếc mắt nhìn một cái.

Thập Tứ theo ánh mắt cô nâng nhìn qua, tiểu cô nương an tĩnh đứng ở bên kia đường, nghiêm túc nhìn vào màn hình di động Lâm Thanh Dã, một tay khác gắt gao nắm quần áo.

Anh giật mình, chợt hiểu rõ lời Quý Yên nói, bỗng chốc cảm thấy căng thẳng. Bình thường anh không có hành vi ngu ngốc như vậy.

Thập Tứ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Bài hát mới vang lên được một phần ba đã kết thúc.

Hát xong đoạn cuối cùng của bài, Hứa Tri Nam bấm nút tắt ghi hình điện thoại.

Lâm Thanh Dã đem đàn guitar một lần nữa bỏ vào trong túi đựng đàn, ném cho nhân viên công tác quán bar, rồi từ trên khán đài nhảy xuống.

Hứa Tri Nam bất động, quét mắt nhìn một vòng khán giả bên dưới. Mấy cô gái ngồi gần sân khấu gơ cánh tay cổ vũ kêu tên Lâm Thanh Dã cũng không có tiến lên.

Sau đó, Quý Yên từ trên ghế cao đứng dậy, chỉ vào mấy nữ sinh. Một mạch hướng Lâm Thanh Dã đi đến.

Trong quán bar, âm thanh dương cầm lại một lúc nữa vang lên, lần ắt đi những âm thanh kêu gào của đám nữ sinh. Có lẽ nghe thấy tiếng gọi, Lâm Thanh Dã dừng bước chân, quay đầu lại, đi qua.

Quý Yên không tiếng động chìa ra ba ngón tay, ý bảo Thập Tứ chịu thua, nhanh nhanh trả tiền đánh cược.

Lâm Thanh Dã đứng ở trước mặt nữ sinh, cúi đầu, thần sắc khuôn mặt âm đạm.

Bất chợt, nữ sinh kia không biết xoay sở làm sao, từ tầng hai nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy miệng cô ta mấp máy, nói một đoạn rất dài, kết hợp với bộ dáng thành khẩn.

Sau đó Lâm Thanh Dã cười yếu ớt, Hứa Tri Nam đọc khẩu hình miệng của anh, nhìn thấy rõ lời anh nói - Thật xin lỗi.

Không chút để ý, trực tiếp xoay người đi lên tầng trên.

"A Nam." Hần đứng ở cầu thang, nâng cánh tay lên: "Chất lượng video có tốt không?"

"Quay đẹp lắm." Hứa Tri Nam đi qua, đưa điện thoại cho anh.

Lâm Thanh Dã đã tính toán điều chỉnh tốc độ, nhanh chóng xem qua một lần, rồi đưa cho nhân viên hướng dẫn. Sau đó ôm lấy vai Hứa Tri Nam, một bên khác cùng Quý Yên và Thập Tứ nói: "Chúng tôi đi trước."

Nói xong lời tạm biệt, Thập Tứ nhìn hai người rời đi nói: "Ai u, cậu nghĩ xem những lời vừa rồi của chúng ta liệu cô ấy nghe được hay không?"

"Nói nhảm."

"Ngôi sao của đại học Bình Xuyên này, tính tình cũng quá tốt rồi, không hề giống như lời đồn. Hiện tại càng không giống như một đội trưởng khó tính."

Quý Yên rút ví từ trong túi anh, lấy ra 100 tệ, quơ quơ tay trước mặt anh: "Tiền cá cược, oke?"

Thập Tứ xùy một tiếng: "Xem đức hạnh cậu này."

Quý Yên: "Giận dữ cũng chỉ có đội trưởng mới dễ được."

Thập Tứ liếc cô nàng: "Quả là người từng trải."

Quý Yên trợn mắt: "Cậu cho rằng đội trưởng trước đây không biết tỏ từng thích anh ấy sao?"

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @chatteriehome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

Thập Tứ sững sốt, không tiếp lời, rũ mắt nhìn cô.

Quý Yên nhún vai, cười tự giễu nói: "Anh ấy không có ngốc, cậu nhìn ra chẳng lẽ anh ấy còn không biết sao? Nhưng đội trưởng chính là để trong lòng không muốn nói ra, cho nên chuyện tỏ từ bỏ là điều không thể tránh khỏi."

Cô xoay xoay ly thủy tinh trong tay, chất lỏng màu hổ phách sóng sánh: "Tớ thật đúng là khá tò mò, người giống như Lâm Thanh Dã nếu gặp tình huống trắc trở ấy sẽ giải quyết như thế nào."

Quý Yên cười khẽ, khôi phục bộ dáng vui sướng khi người khác gặp họa: "Cũng coi như báo đáp lại vừa rồi."

...

Hứa Tri Nam cùng Lâm Thanh Dã đi từ cửa sau của quán bar ra ngoài. Sau đó, Lâm Thanh Dã muốn quay trở lại phòng làm việc, còn cô thì về trường học trước.

Lúc đến gần phòng ký túc xá, Triệu Thiên liền xông tới: "Huhu, A Nam, ngày hôm qua cậu không về làm tớ sợ muốn chết."

Hứa Tri Nam biết mình có lỗi, thành thật nhận sai: "Tớ ngày hôm qua buồn ngủ quá, khi về lên giường ngủ như chết nên không nghe được điện thoại của cậu. Đã khiến các cậu lo lắng rồi."

"Còn có siêu cấp soái ca nghe điện thoại nữa, bằng không tớ và Khương Nguyệt có lẽ đã báo công an rồi." Triệu Thiên nói: "Đừng rồi, cậu khi nào có anh trai mà trước giờ không thấy giới thiệu cho chị em biết."

Hứa Tri Nam kéo ghế ra, buông cặp sách lên bàn, mở hộp sữa bò, hút một ngụm vào miệng, chậm rãi nói: "Không phải là anh trai ruột."

"Đẹp trai không?"

"Ờ...?"

Triệu Thiên: "Chỉ cần nghe qua âm thanh thôi tớ cũng có thể tưởng tượng ra chính là một mỹ nam siêu cấp đẹp trai."

Hứa Tri Nam cười cười, nhẹ nhàng đổi đề tài, bèn hỏi: "Khương Nguyệt đi đâu rồi?"

"Cậu ấy đương nhiên là đi thư viện rồi, khoảng thời gian trước cậu ấy vẫn luôn muốn nhanh chóng thi lên thạc sĩ. Hiện tại, rốt cuộc cũng nhận thấy được rằng sắp tới có bài kiểm tra luận văn cuối kỳ."

Hứa Tri Nam gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới trên người vẫn còn mặc quần áo của Lâm Thanh Dã. Sợ bị phát hiện, bèn lấy quần áo trong tủ, vội vàng đi tắm.

Từ phòng tắm ra, vừa đúng lúc Nguyễn Viên Viên quay trở lại. Từ trước đến nay cô và ba người trong phòng không thân lắm, đứng ở cửa với bạn cùng phòng cũng không nói lời chào hỏi, ngậm nga đi vào.

Hứa Tri Nam đang giặt quần áo.

Nguyễn Viên Viên hỏi: "Đừng rồi A Nam, danh sách tiết mục chuẩn bị tạm biệt các anh chị khóa trên ấy, cậu xác định là Lâm Thanh Dã sẽ tham gia sao?"

"Ừ, tớ vừa mới được thông báo." Hứa Tri Nam cũng không giấu giếm cô nàng.

Nguyễn Viên Viên từ trước đến nay cũng không che giấu sự yêu thích của mình đối với Lâm Thanh Dã. Nhiều nữ sinh chỉ nhìn Lâm Thanh Dã thôi cũng đã thấy sợ, cô nàng có gan thừa nhận cũng là một điều đáng khen ngợi.

"Thật tốt quá, những bông hoa tớ đặt mua không bị lãng phí rồi."

Phòng ký túc xá được bố trí: phía trên là giường, bên dưới là bàn học. Nguyễn Viên Viên nắm lấy lan can giường, vội lấy cái ghế, lác quạ lác lại: "Anh ấy là sinh viên sắp tốt nghiệp biểu diễn cuối cùng, tớ phải thông báo lên diễn đàn trường mới được."

Triệu Thiên đã sớm quen thuộc với cô nàng, nghe vậy bĩu môi, không chen vào nói.

"Ừ."

Hứa Tri Nam dừng một chút, cô nhận thấy cần nhắc nhở cô bạn cùng phòng này, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Hiện tại mối quan hệ giữa cô và Lâm Thanh Dã không muốn cho người ngoài biết, sợ sẽ bị nước bọt dè chết.

Mặc dù biết Lâm Thanh Dã sẽ từ chối Nguyễn Viên Viên, bởi người thích anh nhiều như vậy, anh đã sớm tập thành thói quen rồi.

Cô nàng phô trương lên đài tặng hoa như vậy, thực sự rất dễ bị bề mặt.

"Lên khán đài, ngàn vạn lần không nên, nhờ anh ấy từ chối cậu, cậu tính toán phương án B chưa?" Hứa Tri Nam hỏi lại.

"Chuyện này có gì đâu, tớ nghĩ rằng học trường cũng sẽ đâu đồng ý tớ."

"....." Là cô nhiều chuyện.

Vì thế Hứa Tri Nam ngậm miệng, không tiếp tục khuyên nữa.

***

Sắp tới là kiểm tra cuối kỳ cho sinh viên. Kỳ này có vài môn chỉ cần thiết kế giao diện bài tập là được, Hứa Tri Nam đã hoàn thành xong từ lâu, mặt khác hiện tại, cô còn phải thi hai môn nữa mà trước đó chưa hoàn thành.

Cô rút sách giáo khoa từ trên kệ ra, đồng thời cầm bút ghi và bút nhớ để đánh dấu những chỗ quan trọng cần học.

Lúc trước đi học, những điều cơ bản này cô đã nắm rõ cho nên ôn tập kiến thức cuối kỳ rất nhanh, cô không mất nhiều thời gian đã làm xong. Hứa Tri Nam chỉ đánh dấu những cấu trúc khó hiểu cần phải tra từ và chú thích bên cạnh.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả.]

Ôn tập kiến thức đã xong, cô đem sách đóng lại, một lần nữa để lại đúng chỗ trên giá sách.

Tối hôm qua cô ngủ đủ tám tiếng, không biết có phải là do Lâm Thanh Dã lăn lộn đến một mồi hay bởi vì ác mộng kia mà cô cảm thấy đầu có chút đau.

Hứa Tri Nam ngồi ở phía trước bàn học, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương.

Một lát sau, bỗng nhiên cô nhớ tới poster thiết kế tiệm xăm của cô. Trong túi sách không có tấm poster, có lẽ cô đã để quên ở cửa tiệm.

Cô đành mở máy tính, dựa vào trí nhớ của bản thân tìm kiếm địa chỉ trang web.

Kết quả tìm ra được một trang web, màu sắc và ánh sáng, kết hợp với dòng chữ poster ấn tượng "Giải thi đấu thiết kế xăm hình."

Cuộc thi đấu có báo danh, quy trình đăng ký rất tiên tiến, giải nhất còn có 20000 tệ* tiền thưởng.

*Xấp xỉ 65.000.000 VNĐ

Kỳ thực loại tiền thưởng thi đấu này cũng không quan trọng, cái người ta chú ý là độ nổi tiếng có được sau giải đấu.

Rất nhiều người yêu thích xăm hình sẽ đều chú ý đến loại thi đấu này, sau đó sẽ đi tìm kiếm người lấy được danh hiệu "Bậc thầy xăm hình".

Khoản thu nhập của thợ xăm hình là rất lớn. Các khoản chi phí cao nhất là được tính theo giờ, mỗi giờ là vài nghìn; thấp hơn là được tính từ vài chục đến vài trăm.

Nếu tham gia thi đấu đoạt được giải thưởng, đối với Hứa Tri Nam là rất tốt.

Cô đơn giản xem qua một lượt, cuộc thi đấu được tổ chức vào đúng dịp nghỉ hè, sẽ không trùng lịch với việc học.

Chỉ còn ngày mai là hết hạn đăng ký.

Hứa Tri Nam điền một loạt thông tin bản thân, kết hợp gửi đi cả những tác phẩm được lưu trữ trong máy tính cá nhân - hoàn tất đăng ký.

Bạn đang đọc truyện *Cường Luyện Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-2

Editor: Vi Đạt @packha03

Beta: Behind @ha19626

Chủ nhật, ngày lễ tốt nghiệp mong chờ cuối cùng cũng tới...

Buổi sáng là diễn văn khen ngợi những sinh viên có thành tích xuất sắc trong những năm qua, buổi tối chính là tiệc chia tay tốt nghiệp.

Đại học Bình Xuyên là trường đại học nổi danh về nghệ thuật, không chỉ chú trọng về mặt lý thuyết, mà thực hành cũng rất được quan tâm. Cho nên, mỗi năm, buổi tiệc chia tay tốt nghiệp dành cho sinh viên được xem là tâm điểm chú ý của trường.

Buổi chiều, Hứa Tri Nam đi trang điểm chuẩn bị cho bữa tiệc tối.

Cô ngày thường cũng không hay trang điểm, nhưng trời sinh cô có làn da trắng nõn, môi hồng không cần tô son nhưng vẫn đỏ mọng, ngay cả lông mi cũng dài và cong vút, không đậm không nhạt, cực kỳ xinh đẹp, mang một vẻ đẹp quyến rũ khó nói thành lời.

Sân khấu cũng được chú trọng, trang trí khá tỉ mỉ, MC Từ Đồng Đài chính là nữ phát thanh của trường đang giúp cô trang điểm.

“A Nam, tớ phát hiện ra làn da của cậu siêu cấp thích hợp hóa trang thành mấy tí ti trong phim cổ trang. Thực sự là da cậu không có một tí khuyết điểm nào luôn ấy.” Từ Đồng Đài nói rồi, cầm bảng má hồng đánh phom phốt lên má Hứa Tri Nam

Hứa Tri Nam nhìn bản thân trong gương, giơ tay lên ngăn lại: “Có phải là đậm quá rồi hay không?”

“Cậu yên tâm đi, không có đâu. Sân khấu ánh sáng như vậy, dưới khán đài mọi người nhìn sẽ cảm thấy bình thường thôi.”

Hứa Tri Nam có làn da trắng nõn, để tránh lớp trang điểm bị dày, lúc lên sân khấu không bị đậm, má hồng mang theo nét đẹp tinh tế ẩn hiện lộ ra.

Sau khi trang điểm xong, bốn người dẫn chương trình vào vị trí của mình.

Thời điểm Lâm Thanh Dã biểu diễn còn chưa xác định, cũng không có phân chia xem ai là người giới thiệu phần biểu diễn của Lâm Thanh Dã.

Mọi người thay phiên nhau bốc thăm, theo trình tự từ trên xuống dưới, bốc thăm cuối cùng là Hứa Tri Nam nói.

“Vậy thì, trong chốc lát khi Lâm Thanh Dã đến, cậu nhớ nói qua với anh ta một chút.”

“Được.” Hứa Tri Nam đáp một tiếng.

Một người nữ dẫn chương trình khác đẩy đẩy cánh tay cô, áp sát tiến đến bên người cô trêu trọc nói: “Nếu như có người thấy hai cậu đứng cạnh nhau, trăm phần trăm diễn đàn của trường lại bùng nổ ‘Hoa hậu giảng đường và Giáo thảo* bí mật hẹn hò’ cho mà xem.”

*校草[Xiào cǎo] Chỉ các chàng trai đẹp trai nhất được công nhận bởi tất cả mọi người trong trường. (Nguồn Baidu.com)

Hứa Tri Nam: “...”

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @chatteriehome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

***

Sắc trời cũng dần dần tối, trong hội trường hơi lạnh từ điều hòa cũng vừa phải. Hứa Tri Nam mặc lễ phục váy dài, phía sau lưng khoét sâu, khoe trọn đường cong cột sống.

Nhóm sinh viên sắp tốt nghiệp bàn tán sôi nổi, những người ngồi phía trước cũng vui vẻ tham gia câu chuyện.

Phía sau cánh gà* đã chuẩn bị ổn thỏa.

*Hậu trường

Thầy phụ trách trang phục biểu diễn cũng kiểm tra xong xuôi mọi thứ, đi vài vòng rồi tới hỏi: “Em có thấy Lâm Thanh Dã không? Giờ này chẳng phải có mặt đông đủ rồi sao?”

Có người giúp cô trả lời: “Học trưởng còn chưa tới, không ai gặp được anh ấy.”

Thầy phụ trách nhủm mĩ: “Sao lại thế này? Các tiết mục đã sắp bắt đầu rồi. Thầy đã thông báo là những ai tham gia biểu diễn đều phải đến sớm mà.” Không ai nói chuyện, cô nàng lại đánh giá một câu: “Người này tính tình cũng quá buông thả rồi, y hết tên của cậu ta.”

“Được rồi, trong các em có ai có phương thức liên hệ của em ấy không? Mau gọi điện thoại hỏi khi nào thì đến. Toàn bộ chương trình hôm nay đều được quay lại, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.”

Những người dẫn chương trình đều là sinh viên năm ba, tò mò về làm sao có được phương thức của đại thần được.

Thầy phụ trách: “Thầy đi trước đề liên hệ với người hướng dẫn của em ấy. Còn các em tiếp tục chuẩn bị tiết mục tiếp theo.”

“Thầy à.” Hứa Tri Nam nói: “Để em đi ra bên ngoài xem thử xem học trưởng đã tới chưa.”

“Được được. Em mau đi đi.”

Hứa Tri Nam buông tờ thuyết trình, lấy điện thoại từ trên bàn đi theo một đường ra phía bên ngoài hội trường.

Cô cúi đầu gửi tin nhắn cho Lâm Thanh Dã.

[Hứa Tri Nam: Anh Thanh Dã, anh đến chưa?]

Anh nhanh chóng trả lời lại: [Tối rồi.]

Cô nhìn quanh một vòng, mọi người cơ bản đều đã đến đông đủ. Nhưng không tìm được bóng dáng của Lâm Thanh Dã, cô một lần nữa cúi đầu.

[Ở đâu cơ?]

Hứa Tri Nam đi ra ngoài nghe ngóng, nghĩ từ chung cư của Lâm Thanh Dã đến đây hẳn phải đi qua cửa phía sau, liền hướng cửa phía sau đi tới.

Cửa sau này không có ai khác, thật an tĩnh.

“Ồ đây.”

Phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Hứa Tri Nam quay đầu lại, những lọn tóc xoay theo một độ cong nhất định, bỗng nhiên cô thấy Lâm Thanh Dã.

Anh lùi một bước, mí mắt nhếch lên, tầm mắt đảo qua toàn người cô. Bất giác, Hứa Tri Nam có chút khẩn trương, gờ tay che ngực.

Anh cười: “Em che cái gì?”

Cổ áo cô không thấp, kiểu dáng cũng trung quy trung củ*.

*中规中矩(zhòng guī zhòng jǔ) – Một câu thành ngữ Trung Quốc đề cập đến một tiêu chuẩn hoặc quy định phù hợp với nghi thức và sự chính chu.

Ngược lại, nghe anh nói như vậy, Hứa Tri Nam lại càng ngượng ngùng, cuối cùng cũng buông tay ra, ngẩng đầu nhìn anh: “Thầy phụ trách sân khấu đang tìm anh đó.”

“Có chuyện gì?”

“Khi lên sân khấu phải theo trình tự sắp xếp một chút.”

Anh câu môi, cười giễu: “Nhiều chuyện.”

Hứa Tri Nam nhấp môi dưới, đem trình tự sắp xếp đưa cho anh: “Đây là trình tự các tiết mục, được yêu cầu là hai tiết mục trước phải có mặt sau hội trường. Anh là người cuối cùng biểu diễn, có thể chờ khi tiết mục hát đoàn ca bắt đầu có thể đến cũng được. Sau đó...”

Cô vừa mới nói qua đoạn giới thiệu kia với Lâm Thanh Dã, rồi nói thêm một câu: “Sau khi em nói xong câu cuối cùng này, anh từ bên phải đi vào sân khấu là được.”

“Được.” Anh đáp cho có lệ.

Dặn dò mọi chuyện đã xong, hành lang một lần nữa lâm vào an tĩnh.

Mặt sau cửa được mở ra, ánh mặt trời chiếu vào, giống như tùy lúc sẽ có người đi vào.

Hứa Tri Nam: “...Em phải đi trước đây, nói với thầy một tiếng là anh đã tới rồi.”

“Em gấp cái gì.”

Anh dùng tay chế trụ cô, lôi kéo cô về phía chính mình, tay hơi lạnh xoa xoa mặt cô, lòng bàn tay cô: “Làm sao lại hồng như vậy?”

Bàn tay anh rất lớn, Hứa Tri Nam nhất thời có chút hoảng loạn, giải thích: “Bạn em nói, sân khấu bố trí ánh sáng phải đánh má hồng như vậy.”

“Anh xem mặt em rất đỏ, lại còn uốn tóc nữa.”

Bởi vì những lời này của anh, Hứa Tri Nam cảm thấy mặt mình ngày càng đỏ hơn.

“Hôm nay môi cũng rất đẹp.”

Đầu cô đều bị anh giữ trong lòng bàn tay, không thể động đậy được, lông mi nhấp nháy có chút sợ sệt, nhỏ giọng cả giận nói: “Đó là do son môi!”

“Em tự mình trang điểm?”

“Không phải, là bạn học giúp em trang điểm.”

“Vậy thì lát nữa, kêu bạn em... Đánh son lại một chút.”

Cô vẫn chưa hiểu được lời anh nói, vừa mới kinh ngạc ngẩng đầu lên, đã bị anh nâng cằm, ngay sau đó là một nụ hôn rơi xuống.

Ở một nơi như vậy, ngoài hành lang bữa tiệc tốt nghiệp chia tay các sinh viên năm cuối. Cô và Lâm Thanh Dã tại đây hôn môi!!!

Thậm chí cô còn nghe thấy được âm thanh ầm ĩ trong hội trường dù cách một bức tường.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

Anh phác họa cánh môi tinh tế của cô qua nụ hôn nồng nhiệt, khó có được sự kiên nhẫn, nhưng lại như cố ý tra tấn cô. Lòng bàn tay từ từ hạ xuống cổ cô, nhẹ nhàng ma sát.

Hứa Tri Nam sùng sốt hơn mười giây, cho đến khi điện thoại Lâm Thanh Dã vang lên, cô mới bừng tỉnh. Lâm Thanh Dã buông cô ra.

Đoán chừng có lẽ là thầy phụ trách chờ không thấy anh đến nên gọi tới.

Sau khi anh nhấn nút nghe, câu đầu tiên người hướng dẫn hỏi là anh ở đâu.

“Tới rồi.” Anh trả lời.

Người hướng dẫn: “Tới rồi? Vậy sao thầy phụ trách lại bảo không tìm thấy cậu?”

“Ở cửa.”

Anh nâng cằm Hứa Tri Nam lần nữa, cúi người che lại cánh môi, hoàn toàn không có sự cảm kích. Sau đó đứng thẳng dậy nói: “Anh bây giờ phải vào trong rồi.”

Tất điện thoại, anh rất có hứng thú thường thức bộ dáng mặt đỏ tai hồng của Hứa Tri Nam. Muốn trêu chọc cô vài câu nhưng từ cửa sau truyền tới một trận âm thanh ầm ĩ, mấy người bạn anh đi vào.

Nhìn thấy một màn này của hai người bạn họ, một người nam sinh đầu tiên phản ứng lại: “Ai u, xin lỗi đã quấy rầy nha.”

Bên cạnh nam sinh còn có mấy người, trừ bỏ ba người trong ban nhạc mà Hứa Tri Nam từng gặp, còn lại đều là những người cô không quen.

Lâm Thanh Dã quay đầu nhìn, không chút xấu hổ: “Các cậu tại sao lại tới đây?”

“Đương nhiên là đến cổ vũ cho bạn tôi rồi.” Nam sinh vui đùa nói.

Lập tức nhớ đến thời gian, Hứa Tri Nam kéo góc áo Lâm Thanh Dã, nhẹ giọng nói: “Em đi vào trước.”

Anh xoa tóc cô: “Đi đi.”

Hứa Tri Nam mặc lễ phục, xách theo làn váy đi theo hướng cửa ở bên cạnh.

Đi được vài bước lại quay đầu nhìn, nam sinh vừa rồi quả thực rất quen mắt.

Cô nhú mi, cố gắng nhớ lại.

Nam sinh kia tên là Tần Đường...

***

Packha: Xin chào, mình là editor mới. Còn sai sót gì, mong các bạn góp ý. (づ•‿•)づ

Behind: Chào mọi người, trùng hợp, mình cũng là beta mới của team luôn. Mong mọi người chiều cố hai chị em mình cũng như cả team nhỏ □□♀□♥□

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Packha03

Beta: Cheryl

Khi còn học ở cao trung, Hứa Tri Nam được rất nhiều người theo đuổi, Tần Đường cũng là một trong số những người đó.

Sở dĩ có ấn tượng sâu sắc như vậy là bởi vì đoạn thời gian bị theo đuổi kia đối với Hứa Tri Nam thật ra cũng không mấy vui vẻ.

Tính tình cô vốn đã mềm mại [1], lại thích yên tĩnh. Không giống như Phạm Lịch, tới tận tiệm xăm của cô nói muốn xăm tên cô lên người, so với Tần Đường còn khoa trương hơn nhiều.

[1] yếu đuối

Khi đó cô vẫn đang học cao trung [2], Hứa Tri Nam học ở Nhất trung của Yến Thành, mà Tần Đường lại không phải là học sinh của Nhất trung. Hứa Tri Nam cũng không có ý định đi tìm hiểu anh học ở trường nào.

[2] Cấp 3

Tần Đường theo đuổi không khác gì quấy rối người khác.

Mỗi khi tan học về nhà, Tần Đường luôn đứng ở cổng chờ cô. Hứa Tri Nam không có phản ứng, mà anh cũng không hề để ý tới phản ứng của Hứa Tri Nam, cứ như vậy một đường đi theo sau cô, trông không khác gì một tên lưu manh, cô cũng lười để ý đến anh.

Càng về sau, Hứa Tri Nam rốt cuộc không chịu nổi nữa, cô đã rất tức giận.

Ngày đó khi tan học về nhà, trong tay cô còn đang cầm giấy chứng nhận cuộc thi viết văn do trường tổ chức. Cô chuẩn bị về nhà, lúc ra đến cổng trường học thì lại bắt gặp Tần Đường.

Khi đó anh đang ngồi trên chiếc xe đạp, miệng ngâm điều thuốc lá đứng chờ cô.

Những bạn học bên cạnh Hứa Tri Nam đều biết đến anh, cười đùa mà tránh đi. Lần này Hứa Tri Nam cũng không để ý tới anh, trực tiếp hướng về phía nhà mình mà đi.

“Bạn học Hứa, em không nhìn thấy tôi sao?” Tần Đường đạp xe đến bên cạnh cô.

Hứa Tri Nam tăng tốc bước chân, mà anh cũng không chịu thua đuổi theo ngay sát phía sau. Cô đi chậm, anh cũng đi chậm lại, không nhanh không chậm từ đầu đến cuối vẫn luôn bám sát theo cô.

Cô bực mình, dừng bước chân, khó chịu nhăn mày lại: “Mỗi ngày đều đi theo tôi, anh không thấy phiền sao!!!”

Tần Đường cười cợt nhả: “Ông đây thích em, không đi theo em thì làm sao có thể theo đuổi em được?”

“Tôi sẽ không bao giờ thích loại người như anh.”

Ánh nắng buổi chiều chiếu xuống mặt đất, Hứa Tri Nam buộc tóc đuôi ngựa, sau gáy rơi xuống mấy lọn tóc con, ngũ quan lại hài hòa, xinh đẹp khiến người khác phải ghen tỵ. Trên tay còn đang cầm giấy chứng nhận sáng lấp lánh như kim quang

Cô ngẩng đầu, mày nháu lại, thần sắc lãnh đạm lại xa cách vô cùng, mà chính cô cũng không nhận ra được điều đó. Nhưng Tần Đường lại kiêu ngạo như một con thiên nga xinh đẹp, khi bị từ chối như thế, tận đáy lòng anh cảm thấy dường như Hứa Tri Nam đang coi thường anh.

Tần Đường nhìn cô trong chốc lát, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Em rất có thể sẽ thích tôi.”

Hứa Tri Nam không hề để ý tới lời anh nói, trước giờ cô chưa bao giờ gặp người nào có chấp như thế.

Bài kiểm tra cuối kỳ ngày càng đến gần, cô không muốn bị anh quấy rầy, xoay người tiếp tục đi về phía trước, đến một cái liếc mắt cũng không muốn cho anh.

“Cô đừng CMN được tôi để ý tới mà lên mặt.” Tần Đường đứng phía sau lưng cô thét lên, giọng điệu ác liệt: “Giả bộ thanh cao cái gì chứ, tôi sẽ nhìn xem cô có thể giữ được cái bộ mặt ấy cho tới khi nào.”

Hứa Tri Nam cúi đầu nắn một câu “Bệnh thần kinh!”, rồi lại tăng tốc đi về phía trước.

Tần Đường rút cuộc cũng không đuổi theo cô nữa.

Từ sau lần đó, Hứa Tri Nam cũng không hề gặp lại anh, cô cảm thấy cuối cùng thế giới của mình cũng yên bình trở lại rồi.

Đối với chuyện vừa xảy ra, Hứa Tri Nam nhẹ nhõm thở ra một hơi, chuyên tâm học tập, chuẩn bị cho kỳ kiểm tra sắp tới.

Đến bây giờ, dường như cô đã hoàn toàn quên mất đáng về Tần Đường lớn lên trông thế nào rồi. Chỉ là giọng nói anh vẫn ồm ồm không chút thay đổi, cho nên cô mới nhớ lại chuyện trước đây mình đã gặp anh như thế nào.

Tuy nhiên, tại sao Lâm Thanh Dã lại quen biết với kiểu người như Tần Đường cơ chứ?

Trước kia bên cạnh Lâm Thanh Dã, cô chưa từng biết lại có một người như vậy đã tồn tại.

Cô xách theo làn váy dài đi tới phía sau sân khấu, sau lưng vẫn còn nghe thấy tiếng reu rộc của nhóm người phía sau.

Rồi sau đó, lại truyền đến âm thanh của Tần Đường, nghiêng ngả lại xem thường nói: “Cậu cũng không chú ý đến hình tượng của mình chút nào, son môi vẫn còn đang dính trên môi cậu kia.”

Hứa Tri Nam nóng mặt, hai tay cầm lấy làn váy chạy về phía hậu trường, lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng nõn, giống như một khối dương chi ngọc [3].

[3] Khối ngọc trắng

Lâm Thanh Dã thu hồi ánh mắt, đưa mu bàn tay lau qua miệng, thần nhiên cười một tiếng.

Nữ MC cùng dẫn chương trình thấy Hứa Tri Nam quay về liền hỏi: “Thế nào, Lâm Thanh Dã tới chưa cậu?”

Cô còn chưa hồi phục lại tinh thần, nên không trả lời câu hỏi.

Nữ MC kia gơ tay vẫy vẫy trước mặt cô: “A Nam?”

“A...” Cô hoàn hồn: “Sao thế?”

“Cậu có sao không, một lát nữa bữa tiệc mở màn rồi.” Nữ MC dẫn chương trình lại hỏi lại vấn đề vừa rồi.

Cô gật đầu: “Đã tới rồi, sắp qua đây.”

“Son môi của cậu làm sao mà lại nhạt đi rồi, vừa nãy cậu mới ăn cái gì sao? Để tớ giúp cậu tô lại một chút.” Dứt lời, cô nàng liền lôi kéo Hứa Tri Nam đến trước bàn trang điểm, ấn cô ngồi xuống. Một lần nữa tô lại son, kêu cô mím môi lại: “Cậu làm như tớ này.”

Hứa Tri Nam mím môi theo.

Ngũ quan cô sau khi trang điểm, cùng với đôi môi căng mọng thật khiến người khác muốn cắn một cái. Rất nhu mì, nhưng lại toát lên vẻ đẹp chói mắt, khiến cho đối phương khi gặp thì không thể rời mắt được.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @chatteriehome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

Nữ MC vỗ tay một cái: “Hoàn hảo rồi, tuy nhiên nếu cậu ra ngoài với dáng vẻ như thế này, thì chắc chắn sẽ khiến cho bất cứ ai gặp cậu cũng phải mất hồn, mất vía.”

“Đâu có đến mức đấy.” Hứa Tri Nam lấy tay xoa huyệt Thái Dương, sửa sang lại tờ dẫn chương trình.

Lúc chuẩn bị lên sân khấu, di động của cô có tin nhắn được gửi tới, là Nguyễn Viên Viên gửi Wechat cho cô, tinh thần cô càng phải trở nên cứng rắn.

[Nguyễn Viên Viên: Má nó!! Có phải tiệc tối sắp bắt đầu rồi đúng không A Nam?]

[Hứa Tri Nam: Đúng rồi, làm sao vậy?]

[Nguyễn Viên Viên: Phạm bà bà gọi điện thoại kêu tớ qua thiết kế lại bản thảo, nếu không đi thì sẽ treo môn của tớ. Cậu có biết tiết mục của Lâm Thanh Dã khi nào thì bắt đầu không?]

Hứa Tri Nam bấm ngón tay, lại nghĩ tới chuyện vừa rồi, lồng ngực bắt gặp lại cảm thấy khó chịu.

[Hứa Tri Nam: Tiết mục của học trường là tiết mục cuối cùng của buổi tiệc, có lẽ khoảng tám hai giờ sau mới đến lượt.]

[Nguyễn Viên Viên: Cũng không biết có tới kịp hay không. Phạm bà bà tại sao lại có thể không đáng yêu như vậy chứ!]

Hứa Tri Nam cũng không biết nên trả lời lại thế nào, bèn nói: “Cậu mau chóng đi đi.” Bên kia, mấy người cùng dẫn chương trình đều đang gọi cô. Hứa Tri Nam đành bỏ đi động vào trong túi xách, đi lên khán đài cùng với mọi người.

Nhà trường vô cùng coi trọng buổi tiệc tối nay, toàn bộ quá trình đều được ghi hình lại.

Ánh đèn hơi hạ xuống, hai nam hai nữ cùng lên sân khấu, bốn người thay phiên nhau đọc diễn văn.

“Woa, kia có phải Hứa Tri Nam không?” Phía dưới bạn học ngẩng cổ ngược nhìn.

“Đúng vậy, cậu không biết gì sao. Ngay từ đầu, trong danh sách đội ngũ dẫn chương trình đêm nay đã có tên Hứa Tri Nam rồi đó nha.”

“Cậu ấy cũng đẹp quá đi. Lúc trước, tớ còn cảm thấy khuôn mặt cậu ấy lúc trang điểm chắc chắn sẽ vô cùng đẹp. Bây giờ nhìn được tận mắt, quả đúng như mong đợi.”

.....

Phía dưới âm thanh bàn luận sôi nổi.

Hứa Tri Nam đã quen thuộc với việc bị mọi người xung quanh bàn luận. Trong lòng tuy vẫn có chút hỗn loạn, nhưng cô cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Từ chỗ của cô đang đứng có thể nhìn thấy Lâm Thanh Dã.

Anh không hòa nhập cùng cuộc nói chuyện với mọi người. Bên cạnh anh, cũng toàn là những bạn bè thân quen đang cười đùa nói chuyện, tùy ý lại ngạo mạn.

Cô lại nghĩ tới câu nói của Tần Đường ban nãy, “Cậu cũng không chú ý đến hình tượng của mình chút nào, son môi vẫn còn đang dính trên môi cậu kia.” Trái tim cô lại bắt đầu đập loạn, nhìn qua chỗ anh một chút lại cảm thấy bản thân có chút khó nóng.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

Ánh sáng chói mắt từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, bụi bặm bay lơ lửng trong không khí bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, tuy nhiên lại khiến cho người đứng trên sân khấu không thể nhìn thấy được những gì đang diễn ra ở khoảng không gian tối phía dưới.

Lâm Thanh Dã chú ý tới tầm mắt của cô đang ở hướng này, ánh mắt anh trực tiếp nhìn thẳng về phía cô, hai ánh mắt chạm nhau, anh lười biếng nâng tay lên cùng cô chào hỏi.

Lông mi Hứa Tri Nam bắt gặp run lên, cảm giác nặng nề trong lòng từng chút một tan đi. Cúi mắt nhìn tờ thuyết trình, bắt giới thiệu tiết mục đầu tiên của chương trình.

***

Lúc trước đã diễn tập qua vài lần, mà cả bốn người dẫn chương trình lần này đều là những phát thanh viên chuyên nghiệp tài giỏi của trường, bữa tiệc tối diễn ra vô cùng thuận lợi.

Chẳng qua, càng đến gần những tiết mục cuối, sự nhiệt tình, hăng hái của người xem càng giảm sút. Không ai còn chú ý đến các tiết mục trên sân khấu nữa, mọi người bắt đầu lười kéo nhau cùng đi chụp ảnh. Suy cho cùng, sau khi tốt nghiệp cũng đường ai nấy đi, nhiều người có khi cả đời sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.

Cuối cùng, khi chỉ còn một tiết mục cuối.

Hứa Tri Nam đã gửi tin nhắn cho Nguyễn Viên Viên thông báo rằng Lâm Thanh Dã sắp lên sân khấu. Công việc của cô vốn là phụ trách việc giới thiệu chương trình. Sau khi giới thiệu xong, mọi người cũng đã đoán được là Lâm Thanh Dã, nhiệt tình lại một lần nữa được khơi gọi.

“Kế tiếp, xin mời sinh viên tốt nghiệp năm tư Lâm Thanh Dã biểu diễn tiết mục...”

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay cùng với tiếng la hét chói tai đan xen lẫn lộn.

Khác hoàn toàn so với lúc nãy.

Lâm Thanh Dã dẫm lên thảm đỏ, phía dưới là những tràng vỗ tay tung hô, nhân viên hậu trường lập tức di chuyển ánh sáng và âm thanh vào vị trí cố định.

Hoàn toàn khác so với những lần diễn tập trước, dường như Lâm Thanh Dã đã quyết định chơi đàn dương cầm thay vì đàn guitar.

Lâm Thanh Dã biết chơi rất nhiều nhạc cụ, bất cứ đàn nào anh cũng có thể chơi thành thạo. Người ta đồn đại một mình anh có thể trình diễn một ban nhạc thực thụ.

Ngón tay anh thon dài, nhẹ nhàng lướt trên dây phím đen trắng, kết hợp cùng với 3 cái pedal[4] bên dưới tạo ra một bản nhạc, dễ dàng như trò bàn tay thu hút ánh mắt của toàn trường.

[4] Dưới chân đàn piano có ba cái "bàn đạp" dùng để điều chỉnh âm thanh (vang, trầm), cái đó từ chuyên ngành gọi là "pedal"

Bản nhạc từ nhẹ nhàng đến ngân cao, những lọn tóc mai của Lâm Thanh Dã rơi xuống, dưới ánh sáng của những ngọn đèn neon, lại mang một vẻ đẹp quyến rũ đến khó tả.

Cả bài hát cũng đã được biên soạn lại, không hề giống với đoạn video ghi hình lần trước.

Thêm cả đoạn nhạc rock, Hứa Tri Nam không biết là vốn đã được chuẩn bị từ trước hay chỉ đơn giản là ngẫu hứng.

“Vận may của chúng ta thật tốt.” Một nữ MC dẫn chương trình đang cùng Hứa Tri Nam đứng ở bên sườn sân khấu xem Lâm Thanh Dã biểu diễn.

Nhỏ giọng nói: “Nói không chừng đây chính là buổi trình diễn miễn phí cuối cùng mà chúng ta được xem Lâm Thanh Dã biểu diễn. Nghe nói sau khi kết thúc lễ tốt nghiệp, học trường sẽ lập tức tham gia vào tiết mục truyền hình.”

Đây hẳn là buổi biểu diễn ngắn nhất, chỉ cần đơn giản đàn một bản nhạc.

Hứa Tri Nam không cách nào đi tìm xem rốt cuộc Nguyễn Viên Viên có đến đây được hay không.

....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-2

Edit: Vi Đạt packha03

Beta: Hali

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, phía dưới hò hét gọi tên "Lâm Thanh Dã".

Anh luôn có năng lực gọi lên sự hứng thú trong mọi người.

Anh mặc áo sơ mi trắng, một nửa áo tùy ý nhét vào lưng quần. Ở dưới ánh đèn hiện ra dáng vẻ anh tuấn, vai rộng eo thon. Rồi sau đó anh hơi thở gấp ngược mắt, cười như không cười, ngang bướng lưu manh, môi hơi miết lại với nhau.

Giọng anh khàn khàn, lười biếng nói: "Mọi người tốt nghiệp vui về."

Ngay lập tức những tiếng hét chói tai vang lên.

Đường như có thể đoán được, chút nữa diễn đàn trường sẽ bùng nổ đến mức nào.

Bầu không khí Lâm Thanh Dã mang lại, tận đến khi người dẫn chương trình tuyên bố bế mạc bữa tiệc cũng không kết thúc.

Hứa Tri Nam quay trở về hậu trường, đến nơi để quần áo của bản thân, thầy phụ trách vỗ tay đi tới: "Lần này bữa tiệc kết thúc hoàn mỹ! Mọi người đã vất vả rồi."

Thầy đưa cho mỗi người một chai nước khoáng giải khát.

Hứa Tri Nam tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

"A Nam à, cậu chưa thay quần áo à." Bạn bè gọi cô lại.

"Tý về phòng tó thay, tó đi trước đây."

Hứa Tri Nam đem tất cả mọi đồ đạc cá nhân nhét vào trong túi xách, vừa muốn đi lại quay lại hỏi: "Y Y, bây giờ tó nhìn trông được không?"

"Cậu có lúc nào khó coi sao? Cái này người ta gọi là mỹ nhân làm gì cũng đẹp. Cậu có biết bây giờ cậu đẹp mù mắt chó tó rồi không!" Y Y trừng mắt nhìn cô, nghi hoặc hỏi, "Cậu rất kì lạ nha, chẳng lẽ có bạn trai rồi?"

Hứa Tri Nam cười cười, cùng cô nàng vẫy tay: "Tớ đi về trước đây."

Cô nghĩ đến dáng vẻ khi nãy của Lâm Thanh Dã hào quang tỏa ra bốn phía, lại không nhận được muốn gặp anh.

Mọi người đều lục đục rời khỏi hội trường, trong phòng ngoại trừ những nhân viên công tác ngoài ra cũng không còn ai khác.

Hứa Tri Nam vặn mở chai nước khoáng uống một ngụm, nói cả buổi tối họng cô cũng có chút đau.

Từ hành lang bên cạnh đi ra ngoài.

"Anh Dã, bây giờ nhìn cậu cả người đều mang khí chất của nam thần, bá phúc bá phúc." Âm thanh Tần Đường truyền đến qua bức tường.

Hứa Tri Nam ngừng bước chân, khó hiểu không có đi vào.

Lâm Thanh Dã gẩy tàn thuốc lá, liếc hẳn một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Nói chuyện chú ý một chút."

Lúc cao trung anh đã gặp Hứa Tri Nam, so với Hứa Tri Nam gặp anh còn sớm hơn.

Cao trung anh và Tần Đường học chung một trường, đều là Thất Trung. Có một lần vào cuối tuần, bọn họ cả một đám người từ quán net đi ra, nhìn thấy Hứa Tri Nam đang xếp hàng đứng chờ trước cửa hàng trà sữa.

Tần Đường đụng đụng vai anh, nháy nháy mắt, ý bảo anh nhìn theo phương hướng: "Anh nhìn xem, cô gái kia có phải rất thuần khiết không?"

"Có hứng thú không, nếu không đi xin đổi phương kết bạn Wechat?"

Lâm Thanh Dã cười, rất khinh bỉ nói: "Cậu như vậy người ta có thể coi trọng?"

"Em làm sao! Em làm sao!" Tề Duyệt huých tay anh, "Anh đừng được nhiều cô nàng vây quanh liền coi thường em. Cái mặt này cũng không tòi có được không?"

"Không phải." Lâm Thanh Dã nhẹ nheo mắt, nhìn Hứa Tri Nam dưới ánh mặt trời, "Cô gái này rất kiêu ngạo, sẽ không cho cậu số Wechat đâu?"

"Kiêu ngạo?"

Tần Đường lại nghiêm túc đánh giá một phen, không nhìn ra trên người cô điểm kiêu ngạo, ngược lại thấy dịu dàng hiền lành, nhìn đến tâm đều ngứa ngáy, "Cô gái này rất dịu dàng."

Lâm Thanh Dã khinh bỉ nói: "Vậy cậu theo đuổi đi."

Tần Đường không tin, sau này theo đuổi mới biết, cô chính là hoa khôi của trường.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @chatteriehome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

Loại kiêu ngạo này không phải từ khuôn mặt là có thể nhìn ra được, đó là loại kiêu ngạo từ trong xương cốt, người từ nhỏ đã luôn ưu tú, thành tích học tập lại xuất sắc, tính tình lại tốt bụng, người như vậy xung quanh không thiếu người theo đuổi.

Cô chính là người có nguyên tắc và mục tiêu của mình, điều đó đã ăn sâu bén rễ trong tâm trí. Người hồ đồ như Tần Đường không thể nào lý giải được, xem thường là điều không khó đoán.

Sau lần đó, Tần Đường sâu sắc cảm nhận được lời Lâm Thanh Dã nói "kiêu ngạo" ấy. Tuy không biểu hiện ra bên ngoài nhưng xác thật là có chút tổn thương lòng tự trọng.

Không lâu sau đó, Lâm Thanh Dã được đặc cách vào trường đại học Bình Xuyên.

Sau một năm, Hứa Tri Nam cũng thi đỗ trường đại học Bình Xuyên.

Đương nhiên, chuyện này Tần Đường không biết, từ lúc lòng tự trọng của hắn bị Hứa Tri Nam nghiền thành mảnh vụn, sau này hắn cũng không chú ý nhiều.

Cho đến tận khi Lâm Thanh Dã một lần nữa gặp lại Hứa Tri Nam ở quán bar.

Cô không mặc áo đồng phục học sinh quy củ, chỉ mặc váy liền thân phổ thông bình thường.

Tần Đường đã bị Lâm Thanh Dã cảnh báo, nhưng cho dù vậy cũng có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo của Hứa Tri Nam.

Xác thực mà nói, xung quanh cô ở đại học Bình Xuyên có rất nhiều bạn bè, dù sao cũng là ngôi trường danh giá, ít nhiều cũng có cảm giác ưu việt.

Mặc dù họ không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng những người khác có thể cảm nhận được điều đó.

Tần Đường lắc chén rượu trong tay: "Anh Dã, nhìn bên kia."

"Như thế nào."

Tần Đường: "Chính là Hứa Tri Nam đó nha, chính là hoa khôi Nhất Trung, anh không nhớ rõ sao?"

Lâm Thanh Dã uống chén rượu: "Bây giờ là hoa khôi đại học."

"... Hai người giờ biến thành bạn bè à?" Tần Đường bĩu môi, huýt sáo nói, "Anh à, có vỡ đầu em đây cũng không tin nơi này nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ anh như vậy. Anh không muốn, lại muốn quen biết cái loại kiêu ngạo kia, hồng rồi!"

Lâm Thanh Dã dựa vào sofa, một chân gác lên bàn, cắn đầu thuốc, ánh sáng chiếu lên đồng tử*, đánh giá mặt khác của Hứa Tri Nam.

*Con người

Thu hồi lại đôi mắt hẹp dài sắc bén, như ánh mắt nhìn chăm chăm con mồi.

Thời tiết tháng 6 nóng bức, hành lang bên cạnh trường học đều rất nhiều chim đậu.

Tần Đường phát tay, vui tươi hơn hờ ngồi xỏm sát bờ tường: "Mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, hai người bên nhau bao lâu rồi? Nếu không phải khoảng thời gian trước nghe Mập Béo nói, em còn không biết anh đã tán đổ được."

Lâm Thanh Dã và Tần Đường quan hệ cũng không tính là thân thiết.

Cao trung cũng chỉ ngẫu nhiên chơi chung, nay ít nhiều cũng còn liên hệ, hôm nay gặp cũng chỉ là ngẫu nhiên đến chung vui.

Thấy anh không để ý tới, Quý Yên thay anh trả lời: "Ba năm rồi."

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

"Ba, ba năm?!" Tần Đường sững sốt, nhắm tịt, "Vậy mẹ nó không phải sau lần đó tại quán bar liền thành đôi chứ?!"

Lâm Thanh Dã gõ cốc rượu, để lên bàn: "Không sai biệt lắm."

Hứa Tri Nam cùng mọi người trong phòng cách một bức tường, nghe rõ lời bọn họ nói.

Cả người cô đều giật mình, những suy nghĩ đặc biệt rõ ràng, điều từ miệng Tần Đường nói "Lần đó tại quán bar..." Là lần nào.

Câu lạc bộ tổ chức hoạt động, mọi người đều rủ nhau đi quán bar "Dã", kia là lần đầu tiên cô gặp Lâm Thanh Dã.

Mọi người bên ngoài đều thường xuyên nhắc đến chuyện này như chuyện cơm bữa.

Hứa Tri Nam bỗng nhiên hiểu.

Vì cái gì tại sao Lâm Thanh Dã đi tham gia show truyền hình lại không có nói với cô.

Vì cái gì anh có thể tự nhiên như vậy.

Vì cái gì cả ban nhạc của anh có thể có cô bên cạnh còn không có kị nhắc đến nữ sinh khác.

Bởi vì Lâm Thanh Dã không coi trọng cô, cho nên bạn anh cũng không hoàn toàn tôn trọng cô.

Packha: ♪;"⊙"⊙

Thật ra cô sớm đã hiểu, cho nên cẩn thận không cho bạn bè biết quan hệ của cô và Lâm Thanh Dã, nhất quyết không cho các cậu ấy biết.

Cô vì được Lâm Thanh Dã hôn mà tâm trạng thấy vui vẻ, vì một câu vu vơ của Lâm Thanh Dã "nhớ em" mà nhộn nhạo, cũng vì một tiếng "Chị dâu" của Thập Tứ mà đỏ mặt.

Nhưng những người khác nhìn cô không khác gì một tên hề.

Hứa Tri Nam cầm bình nước khoáng run run, cắn chặt khớp hàm đến đau nhức.

Tần Đường mập mờ trên ghế nói: "Ba năm, vậy khẳng định đã ngủ qua rồi đi?"

Giọng điệu này làm Quý Yên không nhịn được nhú mày.

Vài năm không gặp, Tần Đường này thật đúng là càng ngày càng không biết điều, ngu xuẩn lại không biết nhìn sắc mặt người khác.

Lâm Thanh Dã trầm mặc, quanh thân là tràng khí lạnh, những người xung quanh nhìn phản ứng của anh cũng không dám lỏ mắng vui đùa, sợ anh nổi giận.

Bình thường Lâm Thanh Dã nhìn có vẻ tính cách lãnh đạm, tính tình không tệ, nhưng nếu anh thật sự nổi giận, không ai dám lên gân cãi.

Tình huống gọi đến video khi cao trung lúc anh đánh người kia chính là một ví dụ.

Không chờ được câu trả lời của anh, Hứa Tri Nam từ cửa sau đi vào.

Mọi người im lặng.

Lâm Thanh Dã tựa vào tường, ngẩng đầu.

Đáy mắt cô bị các loại cảm xúc phần nộ, ủy khuất ứa nước mắt. Đi đến trước mặt Lâm Thanh Dã, mặt đối mặt với anh, sau đó đem nước khoáng trong tay tạt lên mặt anh.

Tóc đen bị ướt, từng giọt nước chảy xuống lông mi, theo xương sống mũi trôi xuống, cuối cùng tụ lại cầm thon gầy rồi rơi xuống đất.

Sắc mặt anh càng thêm nặng nề, viền môi đóng chặt, đôi mắt tối đen.

Hứa Tri Nam nhìn anh, cảm xúc bộc lộ bên ngoài lại một lần nữa thu vào, mặt không chút thay đổi nói: "Lâm Thanh Dã, anh chính là tên khốn kiếp."

~ Hết chương 13 ~

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Edit: Thư Thư

Beta: Hali

Không khí ngưng trệ.

Không ai nói chuyện, Quý Yên, Quan Trì, Thập Tứ đều cùng nhau ngậm miệng.

Nước trên mặt Lâm Thanh Dã không ngừng rơi xuống nền xi măng, tạo thành những chấm tròn lan rộng trên mặt đất.

Hứa Tri nam bình tĩnh đối mặt cùng anh vài giây, lui về phía sau một bước, ném chai nước rỗng vào thùng rác, xoay người, không quay đầu lại rồi đi.

Đến cửa chính của quán đúng lúc lại gặp được Nguyễn Viên Viên đang vội vã chạy tới, còn ôm một bó hoa.

"A Nam! A Nam! A Nam! Có phải kết thúc rồi không! Cậu có biết Lâm Thanh Dã đang ở đâu không!?"

Sắc trời cũng đã tối, cô không thấy rõ mặt Hứa Tri Nam khó chịu, ngoài miệng còn mắng giáo sư đã giữ cô lại.

Hứa Tri Nam cố gắng ổn định âm thanh đang phát run, chỉ cho cô ta hướng đi: "Bên kia".

"Vẫn còn ở đây sao!" nguyên Viên Viên vui sướng, ôm cô một cái liền chạy một mạch tới.

Quý Yên từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay đưa qua, Lâm Thanh Dã nhìn, không nhận, nâng tay lau mặt, những sợi tóc ướt đầm cũng bị vuốt ra sau đầu.

Khuôn mặt anh góc cạnh rõ ràng, ngũ quan lạnh thấu xương, khi mặt trầm xuống đặc biệt dọa người.

Ngay lúc này, Nguyễn Viên Viên chạy đến, ôm một bó hoa, ngăn chặn ánh mắt anh.

Không phải không nhìn thấy mặt cùng áo sơ mi của anh đều dính nước, nhưng cũng sẽ không nghĩ là Lâm Thanh Dã bị tạt nước, chỉ nghĩ rằng biểu diễn xong, rửa mặt nên làm ướt.

"Học trưởng" cô mềm giọng, đưa bó hoa đến trước mặt anh: "Tốt nghiệp vui về."

Lâm Thanh Dã vẫn đứng im không nhúc nhích.

Nguyễn Viên Viên hơi mím môi, nhưng không ngại nói tiếp: "Học trưởng, em thích anh rất lâu, mỗi ca khúc của anh em đều biết hát, quán bar có nhóm anh biểu diễn em đều chạy đi xem."

"Cút." Lâm Thanh Dã nói, thanh âm lạnh đến chết người.

Nguyễn Viên Viên không phản ứng kịp, bối rối chớp mắt một cái: "Cái gì?"

Cô lại bước lên trước, đưa bó hoa cho anh.

Lâm Thanh Dã hất cánh tay đang tiến lại gần của cô, từ trên cao nhìn xuống, lệ khí trên người nóng hừng hực đè nặng người: "Kêu cô cút, nghe không rõ sao?"

Nguyễn Viên Viên không ôm hy vọng là tỏ tình sẽ được Lâm Thanh Dã đồng ý, chỉ là không muốn sau này bản thân sẽ tiếc nuối mà thôi.

Nhưng không nghĩ đến kết quả sẽ như bây giờ.

Cô cũng biết người khác đánh giá Lâm Thanh Dã không giống nhau, có khen cũng có người chê, xem video anh đánh người, khuôn mặt lạnh lùng, tàn ác, nham hiểm.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Thanh Dã trên sân khấu, cô như bị bật mắt, không còn tin vào những thứ đó.

Cho tới nay, Lâm Thanh Dã cùng với những minh tinh nổi tiếng khác không giống nhau, fans của anh cùng fans của minh tinh khác không giống nhau.

Anh không có "kinh doanh", cũng không có tồn tại cái gọi là "sùng fan".

Chỉ là ở quán bar ca hát, người yêu thích anh sẽ đến quán bar nghe nhạc uống rượu.

Anh tính cách tùy tiện, mờ mịt không rõ, luôn cho người khác cảm giác không nắm bắt được, các fans lại thích con người này của anh.

Rõ ràng anh chỉ nhàn nhạt nói vài chữ như vậy, Nguyễn Viên Viên lại cảm thấy như bị nhục nhã, bó hoa rơi xuống đất, cô che mặt chạy mất.

Tần Đường đứng nhìn liền không hề không ca ngợi, chưa tới mười phút, lại làm cho hai nữ sinh chạy mất.

Chỉ là trước sau chênh lệch nhau quá nhiều, người sau thì nhỏ nhẹ nói cút, còn người trước trực tiếp đem nước tạt lên mặt Lâm Thanh Dã, cậu ta lại không nói được một chữ.

Thật là đáng nghiền ngẫm.

Tần Đường trong lòng lộp bộp một chút.

Xung quanh bọn họ nào có ai như Hứa Tri Nam dám đem nước tạt Lâm Thanh Dã như vậy.

"Cái kia, anh Dã..."

Tần Đường do dự mở miệng: "Có phải chị dâu giận rồi không, hay là tôi đi xin lỗi cô ấy?"

Quý Yên ở một bên thấy anh ta trở mặt nhanh như vậy liền xem thường.

Vừa rồi nói chuyện còn không sạch sẽ, bây giờ thấy tính hình không đúng, lập tức đổi giọng gọi chị dâu.

Quả nhiên người không biết xấu hổ là người vô địch thiên hạ.

Lâm Thanh Dã đưa mắt nhìn anh ta một cái, tựa như đao khoét.

"Quản lý tốt bản thân, đừng có lặc lư trước mặt cô ấy." anh không giữ lại cho Tần Dương chút mặt mũi.

Lâm Thanh Dã bỏ lại bạn học bước đi.

Tần Dương ngăn người, bình thường anh ta cùng Lâm Thanh Dã xưng huynh gọi đệ, nhưng thật sự làm anh giận rồi lại đi trêu chọc anh thật sự không dám, hỏi Quý Yên: "Hiện tại là tình huống gì vậy?"

Quý Yên lạnh nhạt nói: "Anh không có mắt à?!"

"Tại sao lại nói như vậy?" Quý Dương nhăn mày.

"Tôi cứ muốn nói như vậy, anh không thích nghe thì thôi."

"...Không phải, bà cô ơi, sao tính tình càng lúc càng dữ vậy." Tần Đường hỏi "Anh Dã cùng cái người đó quan hệ như thế nào, không phải là nghiêm túc chứ?"

Quý Yên: "Anh lau sạch cổ trước khi chết đi."

Sau khi tốt nghiệp trung học, ban nhạc của bọn học cũng không giải tán, nhưng cũng không cùng những kẻ lưu manh liên lạc.

Quý Yên lại lười để ý, lôi kéo Thập Tứ cùng Quan Trì đi.

Bóng đêm nặng nề, vừa mới có tiếng động lớn, sân trường lại lần nữa yên tĩnh.

Thật ra Quý Yên cũng không biết nên trả lời Tần Đường như thế nào, trước kia cô cũng cảm thấy Lâm Thanh Dã không nghiêm túc, nhưng hôm nay xem ra, cũng không hẳn là như vậy.

"Các cậu có cảm thấy đội trưởng rất kì quái không?" Quý Yên hỏi.

Quan Trì: "Vì sao?"

Quý Yên cũng không nói được là vì sao, chính là trực giác: "Đội trưởng có phải thật lòng thích Hứa Tri Nam không?"

"Thích thì sao vừa rồi không đuổi theo?" Thập Tứ ra vẻ đương nhiên nói.

"Với tính cách của anh ta, cậu nghĩ có thể đuổi theo sao?"

"Vây không phải tốt, đã có người trả lời vấn đề kia rồi." Thập Tứ nhún vai, rất không lương thiện cười ra tiếng: "Tôi cũng không nghĩ đến, cô ấy tức giận lại dám đem nước tạt lên mặt đội trưởng"

Hứa Tri Nam trở về ký túc xá.

Đẩy cửa đi vào, bước đến cửa sổ thủy tinh, hốc mắt cô có chút đỏ, còn lại không nhìn ra có gì khác thường.

Số lượng chỗ ngồi có giới hạn, người muốn đi xem tiết mục tối của lễ tốt nghiệp cần phải báo danh, Nguyễn Viên Viên kia hẳn là muốn tới nên lấy phiếu của người khác.

Còn Khương Nguyệt bị kỳ thi cuối kì làm cho sứt đầu mẻ trán, đối với loại hoạt động này không có hứng thú, Triệu Thiên thì ngược lại rất có hứng thú, Hứa Tri Nam cũng có thể giúp cô ấy lấy một tấm vé, nhưng để cô ấy ngồi một mình mấy tiếng xem tiết mục cảm thấy không được tốt lắm.

Vì thế cuối cùng đều không đi.

May mà những gì diễn ra trong buổi tiệc đều được phát trực tiếp.

Thậm chí một số fans của Lâm Thanh Dã biết được tin tức cũng đã sớm đợi.

...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2

Edit: #Packha03

Beta: #Nghị

Vào thời điểm này, điểm nhấn của toàn bộ bữa tiệc là một phần ba bài hát do Lâm Thanh Dã trình bày đã được cất ra, đăng lên diễn đàn trường. Sau đó ca khúc《Vị em mà hát》cũng được tổ chức trình đăng tải và tuyên truyền.

Triệu Thiên cũng xem đoạn video đó, rồi chuyển tiếp cho Khương Nguyệt xem cùng.

"Trước kia tớ còn cảm thấy tay đánh đàn trong ban nhạc không thu hút lắm, ngoại trừ người hát chính cũng chỉ có tay đánh trống là đẹp trai." Triệu Thiên nói, "Nhưng mà Lâm Thanh Dã chơi đàn cũng thật cmn quá đẹp trai đi!"

Khương Nguyệt nhìn xong rồi hỏi: "Anh ấy còn có thể chơi loại nhạc cụ này à?"

"Nói nhảm, cậu đừng nhìn khi trước Lâm Thanh Dã xem nữa là không tốt nghiệp được, thành tích bài thi chuyên ngành siêu trâu đó, tớ còn nghe bạn bè bên khoa âm nhạc nói tất cả thầy giáo đều đặc biệt thích Lâm Thanh Dã, anh ấy tinh thông rất nhiều nhạc cụ khác nhau."

Khương Nguyệt có chút giật mình: "Lợi hại như vậy à."

Vốn dĩ ban đầu cô còn tưởng Lâm Thanh Dã cùng lắm chỉ là hát để nghe một chút, còn không hiểu sao nhiều nữ sinh thích anh như vậy.

Cùng lúc đó, một topic khác trực tiếp leo lên top 1 diễn đàn.

【1L*: Vừa rồi cùng bạn đi ăn bữa ăn khuya, đúng lúc gặp phải ban nhạc Thứ Hòe và những người khác, kết quả ngồi bên cạnh nghe lén được bọn họ nói Lâm Thanh Dã bị người khác tạt nước vào mặt??? 】

*Lầu – chỉ 1 tài khoản riêng

【2L:????? Ngồi cắn hạt dưa! 】

【3L: Đang nói là chuyện ngày hôm nay sao? Tiệc tối không phải vừa mới kết thúc hả? Nhắc tới tiệc tối tôi nhất định phải gào thét khan cổ họng! Mẹ! Đẹp trai quá!! 】

【4L: Ăn nhầm dưa chẳng, ai lại nhầm tạt nước khuôn mặt kia của Lâm Thanh Dã chứ?】

【5L: Thêm vào đó, ai lại dám tạt nam thân? Không muốn sống nữa sao!】

【6L: Phân tích đơn giản một chút, nếu như là nam sinh làm, hiện tại phòng chừng xe cứu thương đã ồ ạt tiến vào trường học, cho nên theo suy đoán của tôi nhất định là do nữ sinh làm!! 】

【7L: Nếu như là nữ sinh làm, quay trở lại ý kiến 4L đưa ra, nữ sinh nào nhầm tạt xuống tay như vậy được? 】

【8L: Chắc người nào đó cũng không vô duyên vô cớ làm việc này, chẳng lẽ là khúc mắc tình cảm? 】

【9L: Tôi ở đây để chứng minh topic này là có thật, vừa rồi tại cổng phía Đông của trường, vừa đúng lúc tôi gặp phải Lâm Thanh Dã, cả người lẫn áo sơ mi đều bị ướt hết. Sau đó tôi còn thấy ở ngoài cửa quán, ngay bên cạnh có một bó hoa hồng Champagne [1]!!! Hiện tại đoán chừng vẫn còn ở đó! 】

Khương Nguyệt cũng xoay người lại, hỏi: "Không có chuyện gì chứ, tớ có thuốc nhỏ mắt, cậu có cần không?"

Triệu Thiển nói: "Cậu trước tiên tháo trang sức ra đi đã."

Hứa Tri Nam thường ngày rất ít khi trang điểm, nhưng những tiệc tối như thế này cô cũng đã tham gia nhiều, mấy đồ nước tẩy trang và một số đồ mỹ phẩm cũng có. Cô vào phòng tắm tẩy trang, cúi đầu rửa mặt, nước mắt lại chảy ra, lòng bàn tay một nửa là nước máy lạnh lẽo, một nửa là những giọt nước mắt lăn trên má.

Sự kiên cường khi nãy vào thời khắc này hoàn toàn sụp đổ.

Các đầu ngón tay cô phát run, khoá trái cửa toilet lại, vịn bồn rửa tay chậm rãi ngồi xổm xuống, ngay cả thờ thối cô cũng cảm thấy đau đớn.

Không có cách nào khác cứ như vậy đi ra ngoài được, bởi vì như vậy sẽ làm cho các cậu ấy nhìn thấy được vẻ mặt chật vật của mình, cô cũng không biết giải thích thế nào.

Cuối cùng Hứa Tri Nam ngồi trong buồng vệ sinh một hồi lâu mới ra ngoài.

Triệu Thiển vừa định nói với cô về bài topic, vừa quay đầu thấy ánh mắt cô liền ngậm miệng lại —— so với khi nãy chưa vào phòng vệ sinh, ánh mắt lại đỏ thêm một chút, rõ ràng là nghẹn khóc đỏ mắt.

"A Nam." Giọng cô rất nhẹ, hỏi, "Cậu không sao chứ?"

Hứa Tri Nam lắc đầu, không dám nhìn cô ấy, chỉ nói: "Tớ không có việc gì."

Cô leo lên giường, buông rèm xuống, ngăn cách với ánh sáng bên ngoài, để không gian tối đen ấy làm bạn với mình.

Triệu Thiển và Khương Nguyệt mắt nhìn nhau, im lặng giao tiếp bằng khẩu hình: Chuyện gì xảy ra vậy?

Khương Nguyệt lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

Bộ dáng của Hứa Tri Nam hệt như chẳng muốn nhắc đến chuyện đó cùng các cô. Mặc dù Triệu Thiển ngày thường âm ỉ, nhưng cũng không biết phải đổ dành, an ủi người khác như thế nào, cuối cùng cũng chẳng thể buông nổi lo xuống được, đành đi đến bên giường cô: "Nếu cậu có chuyện gì có thể nói với chúng tớ, nếu không muốn nói ra thì gửi tin nhắn Wechat cho chúng tớ cũng được."

"Cảm ơn các cậu." Giọng cô buồn buồn, úp mặt vào gối, "Tớ không sao đâu."

Đêm đó, Nguyễn Viên Viên không có trở về phòng ký túc xá. Triệu Thiển cùng Khương Nguyệt cũng không có nói chuyện phiếm, nên cũng tắt đèn sớm.

Hứa Tri Nam vùi mặt vào trong gối, càng về sau đầu càng mê mẩn, đau muốn nổ tung.

Đây là lần đầu tiên cô thích một người.

Sống bao nhiêu năm trên đời lần đầu tiên biết rung động là thế nào.

Mẹ cô là giáo viên sơ trung [2], cha cô là cảnh sát công an nhân dân, chính trực liêm khiết, cô từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình như thế, mưa dầm thấm đất, Hứa Tri Nam cũng trở thành một người lương thiện, âm áp. Mặc cho cha mình đã hy sinh sau khi làm nhiệm vụ cô cũng không oán hận, ôm bản kinh Phật cầu nguyện cho cha, mong ông được sống bình an ở thế giới bên kia.

[2] Trường cấp 2

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

Lâm Thanh Dã là nam sinh như thế, vốn dĩ không nên xuất hiện tại trong cuộc đời của cô.

Anh tự do, lại không chịu trói buộc, còn mỗi bước cô đi đều có mục tiêu và kế hoạch cuộc đời rõ ràng.

Nhưng rốt cuộc vẫn là lần đầu tiên, cuộc đời con người tổng cộng có bao nhiêu lần đầu tiên chứ. Lần đầu tiên ấy mang đến cho cô rất nhiều cảm xúc, tình cảm và cả những khát vọng được yêu thương.

Trong tình cảm, mọi người đều phải cẩn thận từng bước đi, lún quá sâu rất khó quay đầu làm lại.

Ba năm này, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, lý trí nói rằng cô phải giấu diếm mọi người quan hệ cô và Lâm Thanh Dã, nhưng lại không biết từ lúc nào cô đã sa vào trong đó.

Cho tới hôm nay, cô như từ trong mê trận đột nhiên được kéo ra, chẳng khác gì một cú tát và thẳng vào mặt cô.

Sương mù tan đi, những suy nghĩ từ trước đây cô cố tình che giấu đi cũng được sáng tỏ.

Đêm nay, cô vẫn không tài nào ngủ được, khô nước mắt khiến mắt cô có chút đau, cho đến khi cô mở màn hình đi động lên.

[Mẹ: A Nam, gần đây việc học tập của con có bận hay không, ngày giỗ ba con cũng sắp tới. Hôm đó nếu con có thời gian thì về nhà một chuyến.]

Hứa Tri Nam dụi dụi con mắt, nhìn thời gian, đã qua 12 giờ đêm.

[Hứa Tri Nam Mẹ, tại sao giờ này mẹ còn chưa ngủ.]

[Mẹ: Mẹ tỉnh lại đi WC, sợ ngày mai quên nên nói với con một tiếng, mẹ đánh thức con dậy sao?]

[Hứa Tri Nam Không có, hiện tại con cũng chưa có ngủ.]

[Mẹ: Muốn như vậy như vậy sao con còn chưa ngủ? Việc học trong trường bận lắm sao con?]

[Hứa Tri Nam Không bận ạ, tại con không ngủ được.]

Từ lúc cha qua đời, Hứa Tri Nam liền trở nên rất độc lập, con gái bé bỏng làm nũng với mẹ của mình cũng không còn.

Nhưng hôm nay, cô có chút nhịn không được.

[Hứa Tri Nam Mẹ, con muốn gọi điện thoại cho mẹ.]

[Mẹ: Được, con gọi đi. Đừng làm ồn đến bạn cùng phòng của con.]

Cô nhỏ giọng xuống giường, mặc thêm áo khoác đi ra ngoài ban công, gọi điện thoại qua, mẹ rất nhanh liền nhận, thanh âm bà như mang theo nụ cười cười, hoặc như là dỗ dành: "Nam Nam của chúng ta sao rồi? Con có tâm sự nên ngủ không yên sao?"

"Mẹ." Cô gọi một tiếng, âm cuối run rẩy.

Đầu dây bên kia mẹ Hứa dừng một chút, kiên nhẫn: "Mẹ ở đây, con có chuyện gì có thể nói cho mẹ nghe."

Thời điểm này, nhất định không thể nghe những lời như vậy.

Nước mắt Hứa Tri Nam không nhịn được từng giọt rơi xuống, cô dùng mu bàn tay lau đi, tiếng khóc nức nở không che giấu được: "Mẹ, đầu con đau quá."

"Như thế nào đột nhiên như thế đầu? Có phải sốt rồi không?"

"Không có ạ, khả năng bởi vì tối hôm nay dẫn chương trình nên giọng có chút đau."

Nghe cô nói như vậy, mẹ Hứa Mẫn rất cuộc yên tâm: "A Nam của chúng ta lại hại như vậy, còn được làm người dẫn chương trình. Nếu đau đầu con nên đi ngủ sớm đi, ngày mai nghỉ ngơi nhiều một chút."

....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14-3

Edit + Beta: Ivy packha03

Hai mẹ con hàn huyên với nhau thêm một lát, Hứa Tri Nam liền nói, "Gặp lại mẹ sau", rồi tắt điện thoại, đẩy cửa ban công bước vào phòng.

Triệu Thiên và Khương Nguyệt cũng đã ngủ say từ lâu.

Sau khi cùng mẹ nói chuyện điện thoại, Hứa Tri Nam rất cuộc cũng ngủ được.

Hôm sau, hiếm hôm nào cô ngủ đến mười giờ sáng mới dậy.

Đầu đã hết đau, nhưng cũng không thể nào nhẹ nhàng khoan khoái, có lẽ là di chứng sau khi chia tay.

Hứa Tri Nam gảy đầu ngón tay, lại cười tự giễu một mình.

Có lẽ, cô và Lâm Thanh Dã chia tay coi như xong.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @Chattiehome33, những trang khác đều là ăn cắp.]

Sau khi rửa mặt,, Hứa Tri Nam đem mấy quyển ôn thi muốn coi lại nhét vào túi sách, đi đến tiệm xăm.

Bởi vì tới gần cuối kỳ thi, cô quay trở lại mấy cuộc hẹn khách hàng lùi lịch xăm trước đây và ổn định lại cảm xúc.

Một lần nữa, cô đem sách tài liệu ôn thi gấp sách lại. Trong đầu một lần nữa sắp xếp lại kiến thức.

Vừa duỗi lưng xong, cửa tiệm xăm bị người đẩy ra, chuông gió phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Chẳng qua, người xuất hiện không làm cho người ta vui vẻ - Tần Đường.

Hứa Tri Nam làm như không quen biết, giải quyết công việc trước mắt: “Hoan nghênh quý khách ghé thăm.”

Hắn cười mỉa: "Hi, xin chào, cái kia... Bạn học Hứa, anh tới tìm em nhận tội."

"Không cần, nếu như là vì chuyện này, mời anh trở về đi."

“Đừng mà, làm người đừng tuyệt tình như vậy.” Tần Đường đối diện cô ngồi xuống. "Ngày hôm qua thật ra là do mồm anh nói bậy. Em không có biết gương mặt của anh Dã hôm qua có bao nhiêu dọa người. Nếu anh không đến giải thích với em rõ ràng khẳng định sẽ bị lột một lớp da.”

"Không đến mức vậy."

Thật là không đến mức thế, đêm qua Lâm Thanh Dã không gửi một cái tin nhắn hay một cuộc gọi điện thoại, ngược lại người đến lại là tên Tần Đường đáng ghét kia.

"Chỗ nào có thể không đến mức! Em là không có nhìn thấy đáng về hôm qua của Dã đâu. Anh hiện tại cũng không dám đi tìm anh ấy."

Hứa Tri Nam hạ lệnh đuổi khách: "Anh nếu muốn xăm hình thì ở lại, không thì đi nhanh đi.”

Tần Đường cọt nhá: "Vậy thì xăm một cái?"

Hứa Tri Nam lẳng lặng nhìn xem hắn, mặt mày lãnh đạm.

Tần Đường què mặt, bị thần sắc của cô làm hắn đột nhiên nhớ lại lời đánh giá của Lâm Thanh Dã khi xưa – nữ sinh kiêu ngạo.

Thật CMN, kiêu ngạo cái gì.

Tần Đường gật gật đầu: "Đi thì đi."

Hắn đứng lên, đi tới cửa, Hứa Tri Nam không ngăn cản, thậm chí còn tiễn khách đến tận cửa, hắn vừa bước ra khỏi quán, cô liền đem cửa đóng lại.

Tần Đường sờ sờ mũi, cuối cùng vẫn là nói một câu: "Thật ra Lâm Thanh Dã, anh ấy đối với em rất đặc biệt. Nhiều nữ sinh thích anh ấy như vậy, trước đây anh chưa thấy ai lột vào mắt xanh của Dã. Em là người đầu tiên đó.”

Hứa Tri Nam nở nụ cười nhạt, răng trắng thẳng đều tự nhiên, lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Tần Đường trong nháy mắt thất thần.

Sau đó liền nghe cô mang một gương mặt vô hại, bình tĩnh nói: "Nam sinh thích tôi cũng không ít, không cần anh ta để mắt tới tôi đâu.”

"..."

Cửa bị đóng lại, tấm gỗ ghi “Hoan nghênh quý khách” thiếu chút nữa đập vào mũi hắn.

Tần Đường bị lời nói và ánh sáng trong mắt cô làm cho giật mình.

Ngày hôm qua, khi ngoài hành lang nhìn thấy hai người vụng trộm hôn môi, nhìn đáng về mặt đầy xấu hổ của Hứa Tri Nam. Hắn thật đúng là rất bội phục Lâm Thanh Dã.

Bội phục này không phải việc Lâm Thanh Dã thành công tán được Hứa Tri Nam, điều này không thể dùng từ “tán” mà phải là “chinh phục.”

Hơn nữa hoàn toàn là bộ dáng dễ bảo, không nhìn thấy kiêu ngạo đâu, nhu thuận dịu dàng.

Nhưng hôm nay xem ra, tiểu cô nương này cũng không phải người lụy tình.

Rốt cuộc là ai chinh phục ai còn chưa nói chính xác được.

****

Hai ngày nay trời mưa vẫn không ngớt, kết thúc môn kiểm tra đầu tiên, Hứa Tri Nam mưa ướt sũng từ tòa nhà dạy học lao vào trong làn mưa.

Trở về phòng ngủ, lấy một chút quần áo đơn giản, giặt lại bộ quần áo vừa thay ra, chạy đến tàu điện ngầm gần trường.

Hôm nay là ngày giỗ của cha cô.

Hứa Tri Nam nâng tay nắm chỗ vịn tay tàu điện ngầm, nhớ lại những chuyện trước đây, thần sắc nhợt nhạt.

Từ bến tàu điện ngầm đi ra, đi bộ dọc qua những ngôi nhà hàng xóm, ai cũng, về mặt tươi cười, hướng cô hỏi thăm: "A Nam đã về rồi à?"

Hứa Tri Nam vẫn rất được mọi người yêu thích.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả.]

Vừa đi vào cửa nhà, cô liền nghe được một thanh âm khác: "Dì à, đi để đồ vào đây đi, con mang đi là được rồi."

"Cố Tông Vọng?" Giọng cô sùng sốt.

Cố Tông Vọng trong tay cầm nắm đũa trái cây, quay đầu nhìn qua: "Em cuối cùng cũng về rồi à, này anh có gửi tin nhắn Wechat cho em, em có thấy không?"

"Ah?" Hứa Tri Nam cầm lấy di động nhìn, mới phát hiện vừa rồi kiểm tra để chế độ im lặng, đến bây giờ vẫn chưa bật lên: "Em quên mở máy."

"Em thật đúng là." Cố Tông Vọng bật cười, tay đưa tới trước mặt cô búng ngón tay, "Sao anh cảm thấy tâm trạng em không tốt."

"Hôm nay bài kiểm tra hơi khó."

"Em thôi đi." Cố Tông Vọng không quá tin tưởng.

"Anh tại sao cũng tới?" Hứa Tri Nam hỏi.

"Anh nhàn rồi không chuyện gì, hôm nay không phải..." Hấn chưa nói gì, sờ sờ tóc, "Thấy mẹ em một mình sợ đi vất vả, anh đến giúp một tay. Ai biết lại tới chậm một bước, cái gì đi cũng đã chuẩn bị xong."

Mẹ cô từ trong phòng bếp gọi cô, Hứa Tri Nam "Dạ" một tiếng, vào giúp bà một tay.

Chờ xuất phát đi mộ viên* đã là giữa trưa.

*墓园 [mùyuán] nghĩa trang

May mà trời vừa mới đổ mưa, khí trời cũng không tính là quá nóng.

Mẹ cô mang đồ cúng bày ra, quỳ gối trước bia mộ.

Trên bia mộ là một tấm ảnh chụp, trong ảnh là một người mặc cảnh phục, mày rậm mắt to, bộ dáng chính trực.

Hứa Tri Nam trước kia có nghe bà nội kể lại, cha cô từ nhỏ đã bộc lộ ra tính cách chính trực ấy. Sau này lại làm ở đồn cảnh sát, lúc đó xung quanh có rất nhiều cô nương ái mộ.

Nhưng ông bận việc công tác, cũng không rảnh quan tâm đến, sau này đến tuổi kết hôn, ngay cả tóc con gái cũng không thêm để ý.

Thắng đến sau này bị bà nội yêu cầu lập gia đình, rốt cuộc đáp ứng đi xem mắt một chuyến. Duyên phận gặp phải mẹ cô, hai người nhất kiến chung tình, rất nhanh liền đi đến hôn nhân.

Kết hôn ngày đó hai người đều là tuần nam mỹ nữ, một người dân quân cảnh sát, một người là giáo viên, một người chính trực thẳng thắn, một người lại dịu dàng hiền thực.

Lúc đó cũng xem như là một đoạn giai thoại.

Ai có thể nghĩ tới lại thành bộ dáng như bây giờ.

Thời gian cha cô hy sinh vì nhiệm vụ ngày đó, mẹ cô mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, sinh con bệnh nặng, hơn một năm mới chuyển tốt; chỉ là đôi mắt để lại di chứng, mỗi khi đến buổi tối mắt nhìn không được rõ ràng.

Mẹ ngồi ở trước bia mộ cha nói chuyện.

Hứa Tri Nam không quấy rầy bà, cùng Cố Tông Vọng đi đến một bên khác nói chuyện.

***

Đài truyền hình đăng tải đoạn video 《Vi em mà hát》đứng thứ nhất về số lượt bình chọn.

Chương trình có hệ thống đào thải người yếu kém, giai đoạn trước mời rất nhiều người, những ca sĩ có tài năng sẽ được Debut, những người có đánh giá không được tốt đều được gọi là tiểu thịt tươi, một số ít là nhưng ca sĩ chưa được Debut, Lâm Thanh Dã thuộc nhóm người này.

Đến giai đoạn tiếp theo, thí sinh sẽ căn cứ vào số phiếu bình chọn để đào thải tiếp, cũng để tìm ra quán quân.

Lâm Thanh Dã mặc dù chưa từng tham gia giới showbiz, nhưng nhìn những ánh đèn trên khán đài, lượng fans cũng không thua kém những ngôi sao hạng A.

Có lẽ do anh rất ít khi xuất hiện trong giới giải trí, người khác sẽ tò mò và chú ý tới anh.

Các ánh đèn và thiết bị so với bữa tiệc tốt nghiệp của trường tốt hơn nhiều. Mọi người đều háo hức chờ tiết mục anh biểu diễn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14-4

Bài hát Lâm Thanh Dã hát chính là ca khúc do bản thân anh sáng tác 《Cây hòe gai》.

Phía trước vũ đài, các fans giờ đèn lightstick đung đưa theo giai điệu, trên cổ tay đeo vòng tay có ánh huỳnh quang.

So với tại quán Bar khi thế còn lớn hơn nhiều.

Tuy nhiên, anh lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, ngực cảm giác trống trải khó hiểu.

Sau đó anh liền nhớ tới không lâu, tại quán bar "Dã" là lần cuối cùng anh biểu diễn.

Hứa Tri Nam cũng tới nghe anh hát, ngồi ở nơi không ai để ý, hẻo lánh, yên lặng. Xung quanh cũng có không ít nam nhân đều để ý đến cô, cũng có người trực tiếp đến bắt chuyện làm quen, nhưng đều bị cô cự tuyệt.

Rồi sau đó cách đám người, bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

Rõ ràng chỉ là nhìn nhau vài giây, cô đã cảm thấy ngượng ngùng, cúi thấp đầu uống một hớp rượu, lại bị sắc làm đỏ mặt.

Thanh thuần lại đáng yêu.

Bài hát kết thúc, tiếng trống từng đột vang lên, dưới đài rất nhiều người đứng dậy vỗ tay. Vốn dĩ ban đầu Lâm Thanh Dã định trực tiếp muốn rời đi, nhưng bị người dẫn chương trình gọi lại.

Anh đồng ý tham gia tiết mục khiến rất nhiều người đã đoán được từ trước, người dẫn chương trình theo kịch bản hỏi anh mấy vấn đề.

Đáng tiếc Lâm Thanh Dã từ đầu đến cuối rất nhạt, thanh âm nhạt, thái độ cũng nhạt.

Người dẫn chương trình có vài phần xấu hổ, cười đùa nói: "Hôm nay có thể là lần đầu tiên tôi dẫn chương trình đặc biệt thế này. Tôi có cảm giác không thể nào trò chuyện được nữa."

Phía dưới người xem cười vang.

Từ đại sảnh đi ra, Vương Khải đang nói chuyện với nhân viên công tác, thấy anh đi ra: "Thanh Dã, cháu chờ một chút."

Anh ngừng bước chân, cũng không đến gần, lười nhác tựa vào trên tường, mặt mày cúi thấp xuống, dáng vẻ mệt mỏi.

Vương Khải và nhân viên công tác bàn giao công việc xong, đi qua vỗ vỗ vai anh: "Tỷ nữa cháu cùng mọi người đi dự tiệc giao lưu không?"

Anh vừa muốn mở miệng cự tuyệt liền bị Vương Khải đánh gãy: "Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Nói cho cháu biết về sau còn cùng mọi người ở đây mấy tháng đấy."

Lâm Thanh Dã cười lưu manh, không chút để ý: "Nói không chừng sau hôm này bị loại rồi."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @ChatterieHome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

"Thằng nhỏ này." Vương Khải dùng ngón trỏ chỉ anh, "Nghĩ bị đào thải sớm khả năng là rất thấp. Fans cháu so với những minh tinh hạng A kia còn nhiều hơn. Hiện tại những cô gái thích cháu cũng không ít đâu."

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Vương Khải lại suy nghĩ một chuyện khác.

Trong nhà ông còn có đứa con gái mới 15 tuổi, cũng không biết từ đâu thấy được ảnh chụp Lâm Thanh Dã trên mạng. Lại còn hâm mộ không thôi, hôm nay quần ông đòi đến công ty gặp mặt một lần nhưng bị ông cự tuyệt.

Hợp tác thì có thể nhưng để tiến thêm đến tình cảm là không thể được.

Đứa con hái ngọc kia của ông mất thế nào lại nhìn trúng được tôn Đại Phật – Lâm Thanh Dã này.

"Đúng rồi." Vương Khải lại hỏi, "Tiết mục tuyên truyền sắp tới khả năng độ hot của cháu cũng chưa giảm. Đời sống cá nhân không dễ dàng giấu như trước, cháu và cô bạn gái kia định làm như thế nào?"

Ông lúc trước cũng nhìn thấy Lâm Thanh Dã và tiểu cô nương kia nói chuyện vui vẻ.

Tuy không nói rõ ràng là bạn gái, nhưng ông đã sống đến tầm tuổi này rồi, cũng không khó đoán được.

Lâm Thanh Dã dừng một chút: "Cô ấy thích yên tĩnh, công khai ra sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô ấy. Cháu cũng không định nói cho người khác biết đời sống cá nhân cháu như thế nào. Chú Vương, phần tuyên truyền quảng bá phiền chú rồi."

"Hiện tại ngược lại cháu mới chịu gọi một tiếng chú Vương." Vương Khải nói đùa với anh, rất nhanh đáp ứng, "Cái này cháu yên tâm, sẽ không làm đảo lộn cuộc sống của cháu, cũng sẽ không loạn cắt nối biên tập, giống như giấy trắng mực đen viết trong hợp đồng."

Anh thản nhiên "Được" một tiếng.

"Nhưng mà, chú có thể không chế bên tổ tuyên truyền. Chờ lúc độ hot của cháu tăng mạnh, fans với bên truyền thông cũng không thể đào bới được, hiện tại phải chú ý cẩn thận hơn."

Anh lại đáp ứng một tiếng, nhú mồm, không biết đang nghĩ cái gì.

Vòng loại của mùa thu cuối cũng kết thúc, người xem cũng dần dần bỏ ra về.

Phiếu bình chọn phải chờ đến tháng tới mới công bố, các thành viên cùng nhau đi đến bữa tiệc.

Bên cạnh Lâm Thanh Dã có một người đàn ông đang ngồi, nếu quan sát kỹ cũng không lớn hơn anh là bao. Đỉnh đầu đeo một cái quần đầu.

Anh ta và Lâm Thanh Dã giống nhau, đều chưa được Debut, đều là những ca sĩ hát tại quán Bar được Vương Khải chiêu mộ. Mặc dù phiếu bình chọn ít hơn Lâm Thanh Dã nhưng độ nổi tiếng cũng không thua kém.

"Cái kia, chào cậu." Anh ta lại gần chào hỏi, "Tôi tên là Chu Cát."

Lâm Thanh Dã mang theo ly rượu, tay dừng một chút, nghiêng đầu nhìn anh ta: "Lâm Thanh Dã."

"Tôi biết, tôi biết. Tôi đã từng nghe qua cậu hát lúc trước tại quán Bar."

Chu Cát tính cách hào sảng, lời nói cũng nhiều, toàn bộ quá trình cơ bản đều là một mình anh ta nói chuyện. Lâm Thanh Dã tâm tình không tốt, không thích giao lưu nhiều, cũng chỉ thi thoảng thân nhiên đáp lời, cùng anh ta uống một vài chén rượu.

Chu Cát một bàn tay để lên mép bàn, Lâm Thanh Dã chú ý tới trên cánh tay anh ta có một hình xăm nhạt nhạt.

Chu Cát chú ý tới ánh mắt của anh, bật cười: "Cái này là do thợ trang điểm nói lên sóng truyền hình lộ hình xăm không được hay cho lắm. Nên trực tiếp lấy kem che khuyết điểm đánh lên. Nói thật, chương trình này cũng lắm chuyện thật, ngoại trừ thiết bị tốt; hát lên thật là hạn chế."

Lâm Thanh Dã đánh giá một câu: "Nhìn cũng rất được."

"Cậu cũng thích à?" Chu Cát hướng ánh mắt lên người anh, lộ ra hình xăm, "Cậu cũng có sao?"

"Không, tôi có quen chủ một tiệm xăm hình."

"Thật à, lần sau tôi muốn có một hình xăm mới. Cậu dẫn tôi đến đó coi một chút được không?"

Lâm Thanh Dã cong môi, cười cười, không từ chối cũng không nhận lời.

Hai người cùng chén rượu, lại uống cạn một ly, Lâm Thanh Dã hỏi: "Xăm cái này có đau không?"

"Chủ tiệm xăm kia chưa từng nói với cậu à?" Chu Cát nhướn mi, "Vị trí này tôi vẫn nhìn được."

Lại uống một lát, sự kiên nhẫn lúc này của Lâm Thanh Dã đã dùng hết, nói một tiếng đi vệ sinh rồi đứng dậy rời đi.

Đi xong phòng vệ sinh, anh cũng không ở lại bữa tiệc, trực tiếp bỏ đi.

Nơi này cách chung cư anh ở không tính quá xa, không có cách nào lái xe trở về, mang theo khẩu trang và mũ trực tiếp đi bộ trở về.

Anh không đi đường lớn mà đi theo lối nhỏ về.

Đường nhỏ này đã cũ kỹ, tường có chút dơ bẩn, trong không khí tràn ngập mùi của những ngày mưa tầm tã, cục đá bên đường cũng toát ra chút xanh đậm của rêu xỉ.

Anh không đi qua con đường này, kéo khẩu trang trên mũi lên.

Trời lúc này cũng đã tối, cảm giác trên người nồng mùi rượu, cả người say khướt.

Đi một nửa, Vương Khải gọi điện thoại đến, hỏi anh như thế nào còn chưa quay về.

"Về rồi."

"Về rồi?! Mọi người vẫn đang chờ cháu chụp ảnh chung đấy!"

Lâm Thanh Dã cười nhẹ: "Mọi người cứ chụp đi."

Hai ba câu kết thúc cuộc gọi, anh ngược mắt lên, nhìn phía đối diện có một bà lão, phía trước có để một cái bàn. Đầu đầy tóc trắng, trên tay là những nếp nhăn, nhìn qua một chút liền biết bà đã nhiều tuổi.

Bà ở cái hẻm nhỏ này làm gì nhỉ.

Lâm Thanh Dã đang chuẩn bị thu hồi ánh mắt, nhìn đến phía trên bàn có một quyển sách, là kinh Phật.

Nhìn rất quen mắt, anh nhớ Hứa Tri Nam cũng có một quyển.

"Đoán mệnh đoán mệnh, năm tị một lần." Nữ thần côn* từ trong cổ họng la hét to một tiếng.

*Bà đồng

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

Lâm Thanh Dã nhìn không chớp mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Bà đem cây ống trúc trong tay trực tiếp đưa qua: "Tính một quẻ đi."

"Không cần."

"Tôi nhìn mặt cậu có điềm xấu."

Lâm Thanh Dã bật cười, nhún mày: "Mang theo khẩu trang rồi bà cũng có thể nhìn ra?"

"Tâm luôn thành thật, tôi vừa thấy liền biết, về phần như thế nào hóa giải." Bà lại đem những que trúc được đựng trong ống tre đưa tới trước mặt anh, "Rút một que đi."

"Cháu không mang tiền."

"Quét mã cũng được." Bà nói, từ bàn trong ngăn bàn lấy ra một tờ QR rách rưới.

"..."

Lâm Thanh Dã nhìn chằm chằm quyển kinh Phật trên bàn, mà xui quýt khiến lấy điện thoại di động ra, quét mã: "Năm tẹ?"

"Một que năm tẹ, không lừa gạt trẻ nhỏ cũng không lừa gạt người già." Bà lão thần côn nói.

Gọng nữ máy móc nói, "Thanh toán thành công năm tẹ." Có âm thanh nhắc nhở, Lâm Thanh Dã rút một que.

Bà lão thần côn tiếp nhận, thần sắc cẩn thận nói: "Cậu đang ở trong tình yêu và tình dục, một mình sinh ra và chết đi, đau khổ và hạnh phúc, không ai có thể thế chỗ cho cậu."

Lâm Thanh Dã nghĩ thầm, nếu là Hứa Tri Nam ở đây, một tiểu ni cô và một lão ni cô có thể vui vẻ đàm đạo với nhau.

Anh cũng không có hứng thú hỏi lại lời kia của bà là có ý gì, coi như năm tẹ kia theo gió cuốn bay, cất bước muốn đi, bà lão thần côn lại hỏi: "Tôi coi cậu nhân duyên gần đây không được suôn sẻ."

Bước chân anh dừng lại, không đáp.

"Cậu tâm ma quá nặng, không tốt cho mình cũng không tốt cho người bên cạnh" Biểu tình Bà lão thần côn như cũ không thay đổi, "Người kia của cậu nhân duyên tốt, coi như cậu may mắn. Chẳng qua là phải phá bỏ tâm ma."

Lâm Thanh Dã nhìn, bà lại từ trong túi cầm ra một bao giấy có những hạt phấn nhỏ, đẩy về phía trước: "Nước ầm đun lên, có thể đem tâm ma loại bỏ. Đây là dược liệu bí truyền không đâu bán. Chỉ cần 500 tẹ có thể kết thúc mọi sầu não."

Lâm Thanh Dã cười nhạt một tiếng.

Cảm giác bản thân quả thực là có bệnh, mới ở chỗ này nghe cái bà lão thần côn làm nhảm lâu như vậy, anh trực tiếp xoay người đi.

Lâm Thanh Dã trở về chung cư.

Tắm rửa xong ngồi ở trước cửa sổ sát mặt đất, từ nơi này có thể đem cảnh vật khắp Yến Thành thu hết trong tầm mắt.

Anh cảm lấy di động, mở khung tin nhắn với Hứa Tri Nam ra.

Tin nhắn vẫn dừng ở buổi lễ tốt nghiệp hôm đó.

Hứa Tri Nam đi tìm anh, nhắn tin wechat cho anh hỏi anh đang ở đâu.

Ánh mắt anh nhìn đến phía trên tin nhắn, Hứa Tri Nam tìm anh luôn có một thói quen, rõ ràng là nói chuyện phiếm, nhưng cô gọi anh lúc nào cũng thêm "Anh Thanh Dã."

Nói chuyện cũng vậy, lúc nằm sấp trên người anh cũng gọi "Anh Thanh Dã."

Bọn họ nói chuyện phiếm tin nhắn không nhiều, bình thường cũng không hay nhắn tin.

Lâm Thanh Dã có thói quen xóa tin nhắn, rất nhanh đã kéo lên phía trên khung chat.

Lưng tựa vào ghế sofa, nhấp vào vòng tròn bạn bè của cô.

Vừa đúng lúc, Hứa Tri Nam vừa mới đăng một tin.

Không phải là hình ảnh cô xăm hình, mà là một biểu cảm ngẹn nết.

Lâm Thanh Dã thuận tay thả tim ảnh.

Ngay sau đó lại nhớ tới đêm hôm đó, cô không còn là "Anh Thanh Dã", mà là cả họ và tên "Lâm Thanh Dã", ánh mắt đầy tức giận và thất vọng, nhưng ngũ quan lại mang vẻ đẹp kinh tâm động phách*.

*惊心动魄-Rung động lòng người

Một chai nước kia tạt cũng vô cùng thuận tay.

Lâm Thanh Dã cười giễu một tiếng.

Lại đem lượt yêu thích ấy xóa bỏ.

- - - - -

Packha: Các cu nhang cứ vote nhanh là tui vui tui up chương mới nhoe ☐. Lóp diu chu cà mo =)))

~ Hết chương 14 ~

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Edit + Beta: Ivy packha03

Sau khi từ mộ viên trở về, mẹ Hứa mời Cố Tông Vọng ở lại cùng ăn cơm tối.

Cố Tông Vọng mặc dù là đại thiếu gia, nhưng ở phương diện đồ trường bồi vui về lại hết sức thuận buồm xuôi gió. Trên bàn ăn, mỗi lần gặp đồ ăn đều không quên khen tay nghề mẹ Hứa. Sau khi cơm nước xong lại vội vàng thu thập bát đĩa rửa bát.

Mặc cho mẹ Hứa khuyên như thế nào đều kiên trì rửa bát cho bằng được.

Không có biện pháp, mẹ Hứa vỗ lưng Hứa Tri Nam: "Con mau đi giúp nó một tay đi."

Hứa Tri Nam đáp ứng bà "Vâng" một tiếng, rồi đi vào bếp. Trong phòng bếp, Cố thiếu gia xắn tay áo ngồi rửa bát, vừa nhìn đã thấy không chuyên nghiệp. Bát đĩa đã được rửa nước nhiều lần, nhưng bọt xà phòng vẫn bám đều như cũ, nhìn thế nào cũng không thấy sạch sẽ.

Hứa Tri Nam nhìn anh một lát rồi cười: "Anh đứng dậy đi."

"Đừng đừng đừng." Cố Tông Vọng gơ bàn tay dính đầy xà phòng.

"Nhưng mà anh rửa như vậy bát đĩa không sạch."

"Vậy em đứng ở đây chỉ đạo, đừng động tay vào."

"...Nếu vậy anh đem bát đĩa rửa cả trong lẫn bên ngoài, tráng hai ba lần là được. Một lát nữa bát đĩa khô."

Cố Tông Vọng vung tay lên: "Quá đơn giản!"

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @ChatterieHome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

Đầu ngón tay dính đầy nước, bắn lên mặt Hứa Tri Nam, cô "Ai u" một tiếng, Cố Tông Vọng vừa cười vừa áy náy, muốn giúp cô lau nhưng trên tay anh còn đang đầy bọt xà phòng.

Hứa Tri Nam nhanh chóng đổi đề tài: "Mẹ anh nếu nhìn thấy anh như bây giờ khẳng định sẽ bị dọa nhảy dựng lên."

"Mẹ anh bà ấy còn không biết cách rửa bát nữa, nhà bếp chính là địa bàn của di giúp việc."

"Vậy sao anh còn đòi rửa bát."

"Tiểu thiếu gia anh trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt đời thường không được à?"

"..."

Cố Tông Vọng rửa chén xong, lại cùng Mẹ Hứa hàn huyên một lát rồi mới rời đi, sắc trời cũng đã chập tối.

Học kỳ này, những môn cần kiểm tra cũng không nhiều, chỉ có hai môn, áp lực ôn thi cũng không lớn, Hứa Tri Nam không tính toán quay trở lại ký túc xá.

Cô trở về phòng ngủ, đem quần áo buổi sáng mang về lấy ra. Lúc này mới phát hiện ra chiếc áo màu đỏ ngắn tay của Lâm Thanh Dã tặng cũng bị cô cầm về.

Bởi vì không dám để chiếc áo này ở lại phòng ngủ, cô thay ra vẫn còn chưa giặt.

Hứa Tri Nam dừng một chút, cầm quần áo lên, đi vào phòng tắm rửa một lần, rồi quay trở lại ban công.

Gió đêm nhẹ khẽ, vạt áo phiêu động đung đưa.

Cùng là bộ quần áo ấy nhưng cảm xúc cô đã hoàn toàn khác nhau.

Lúc này Mẹ Hứa đẩy cửa tiến vào, Hứa Tri Nam thu hồi ánh mắt: "Mẹ?"

"Nhà của Tiểu Cố cách nhà chúng ta có xa không con?"

"Rất xa, nhà anh hình như ở ngoại ô Thái Thành."

"Vậy sao con không tiễn đưa người ta." Mẹ Hứa giọng điệu có chút trách cứ.

Hứa Tri Nam: "Anh ấy cũng không đi tàu điện ngầm trở về, lại có tài xế tới đón anh ấy."

"Như vậy là có phải điều kiện gia đình nhà Tiểu Cố rất tốt không?"

"Vâng ạ, ba anh ấy có mở công ty." Còn cụ thể thế nào Hứa Tri Nam cũng không biết, cô cũng chưa bao giờ hỏi qua.

Mẹ Hứa cười nói: "Mẹ nhìn nó hình như là rất thích con."

Đề tài chuyển quá bất ngờ cô không kịp phòng bị, Hứa Tri Nam nhất thời phản ứng không kịp, ngơ ngác hỏi: "Ai cơ mẹ?"

"Còn có thể là ai, Tiểu Cố đó." Mẹ Hứa cười rộ lên, "Các con từ nhỏ đã học chung một trường học, cùng nhau lớn lên. Tuy rằng mẹ cũng không để ý tương lai con gả cho một người có tiền hay là không có tiền, có thể đối xử với con toàn tâm toàn ý mới là quan trọng nhất."

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

Chuyện này là sao đây?

Hứa Tri Nam vội kêu một tiếng "Mẹ" ngừng lời nói, cô giải thích: "Con và Cố Tông Vọng không phải là quan hệ kia, chỉ là bạn bè mà thôi ạ."

"Con chẳng mấy chốc nữa sẽ tốt nghiệp đại học, như thế nào còn nửa tỉnh nửa mê. Tiểu Cố nếu không thích con làm gì phải đối tốt với con như thế? Ở nhà không an phận làm đại thiếu gia, lại đến nhà chúng ta rửa bát, lại còn cùng đi thăm mộ ba con."

"Anh ấy là người tốt, con quen ấy nhiều năm như thế anh ấy vẫn luôn như vậy mà."

Mẹ Hứa giọng điệu bình tĩnh: "Con chưa yêu ai nên con không hiểu được."

"..."

Hứa Tri Nam nói không nên lời lời nói.

Con yêu đương rồi mà!

Thích lâu như vậy, nôm nóp lo sợ, thật cẩn thận giấu bà.

Nhưng đến bây giờ, mẹ cô nói có lẽ không có sai, cô xác thật không biết.

"Chính con suy nghĩ một chút đi, mẹ cảm thấy Tiểu Cố đặc biệt thích hợp với con." Bà Hứa khen những ưu điểm của Cố Tông Vọng, "Sắc vóc lương thiện lại còn chăm chỉ, hơn nữa người cũng sáng sủa, EQ còn cao, điểm ấy cùng bù đắp cho con."

"..."

"Dù sao nếu con thích nó, mẹ cũng yên tâm." Mẹ Hứa nói, "Còn những đứa được nhiều con gái thích, nếu thật sự ở với nhau lâu dài sẽ không kiên định. Con tuyệt đối không được để loại con trai này lời ngon tiếng ngọt lừa gạt."

Hứa Tri Nam ngoan ngoãn đáp ứng: "Con đã biết, mẹ."

"Xem này, mẹ lại nói với con những điều ai cũng biết thế nhỉ." Mẹ Hứa cười ngón trỏ đẩy đẩy đầu cô, "Con thì biết cái gì."

"..."

Mẹ Hứa rời đi, trong phòng ngủ chỉ còn lại mỗi mình Hứa Tri Nam.

Đêm hè gió mát, rất nhanh chiếc áo T-shirt mỏng manh ấy đã được hong khô, Hứa Tri Nam ngồi ở trước bàn nhìn chiếc áo ngoài cửa sổ ngẩn ngơ, một lát sau bèn đem quần áo thu vào.

Trên quần áo đã được giặt sạch, nhận nhậ mùi hương của xà phòng.

Không còn lưu giữ lại hương vị của Lâm Thanh Dã nữa.

Hứa Tri Nam gấp gọn bộ quần áo, lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ làm thế nào đem bộ quần áo này trả lại cho anh.

Cùng lúc đó, thông báo WeChat hiện lên chấm đỏ, cô thuận tay mở ra, sững sờ.

Là ảnh đại diện của Lâm Thanh Dã, anh thả tim ở bài đăng của cô.

Đây là lần đầu tiên cô và Lâm Thanh Dã liên hệ sau lần tạt nước kia.

Mà khi mở lại thì ảnh đại diện kia không thấy nữa, chỉ còn thông báo đã thả tim lúc trước.

Lâm Thanh Dã đã hủy bỏ lượt yêu thích.

Đoán chừng là lỡ tay bấm nhầm.

Hứa Tri Nam đầu ngón tay hơi ngừng, thoát khỏi màn hình. Đem quần áo gấp lại bỏ lại ngăn cuối cùng của tủ quần áo.

Bộ quần áo này cô đã mặc qua, đoán có lẽ anh cũng không muốn bộ quần áo này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15-2

Edit + Beta: Ivy packha03

Đêm nay Lâm Thanh Dã ngủ không được sâu giấc.

Rõ ràng khoảng thời gian lần trước Hứa Tri Nam tới đây đã qua mấy ngày, nhưng trong lúc ngủ mơ hồ lại có thể ngửi thấy được mùi hương của Hứa Tri Nam, rất đặc biệt.

Ban đầu anh tưởng rằng là do cô sử dụng sữa tắm có hương thơm ấy, nhưng sau này, khi cô tắm ở nhà anh, trên người cô vẫn lưu lại hương thơm ấy.

Không nồng đậm vị ngọt của kẹo, nhưng lại giống hương vị của đồ ngọt, bao quanh là vị bơ nhạt nhạt.

Lâm Thanh Dã sau này có hỏi qua, hương thơm ấy của cô là từ đâu mà có.

Mặt Hứa Tri Nam còn rất mơ hồ, hỏi lại, "Mùi hương nào cơ?"

Chính cô còn không nhận ra được mùi hương ấy.

Vì thế Lâm Thanh Dã cười cười, ngón tay sờ sờ mặt cô, nghiêng ngẫm trên chọc: "Mùi thơm của cơ thể."

Lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Trong phòng ngủ bức màn rèm đóng chặt, tối tăm không thấy một ánh sáng, anh cau mày ngồi dậy, cầm di động lên nhìn, là cha anh - Lâm Quan Thừa gọi tới.

Tối qua uống hơn nhiều, lúc này yết hầu khó chịu, anh bật nút nhận máy, tạm thời không lên tiếng trả lời, cầm lấy cái cốc bên đầu giường, đổ một một lượng nước lạnh.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @ChatterieHome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

Lâm Quan Thừa: "Này?"

"Có chuyện gì không?"

"Con tốt nghiệp, giữa trưa cả nhà cùng đi ăn một bữa cơm, chú và bá con cũng đều đến." Lâm Quan Thừa nói.

"Ở đâu?"

"Tỷ nữa cha sẽ gửi địa chỉ cho con, con tốt nghiệp, mấy người họ hàng muốn ăn một bữa cơm để chúc mừng con."

Anh tốt nghiệp, ăn cơm được mời cuối cùng ngược lại là anh, cũng thật lẩm chược.

Lâm Thanh Dã trào phúng, khóe miệng cười một tiếng, đáp ứng cho qua.

Lâm Quan Thừa trước kia có ý định làm giàu, sau này mở rộng đại bàn, nay cũng là nhân vật có tiếng ở Yên Thành.

Lâm Thanh Dã nhận được địa chỉ do Lâm Quan Thừa gửi tới, đến nơi anh mới biết, "mấy người họ hàng" chính là hai phòng bữa tiệc, ngồi chật kín người.

Cũng không biết là nghĩ như thế nào.

Người làm ăn ngại nhất là mặt mũi, hầu như tất cả giới làm ăn đều được mời đến đây.

Lâm Quan Thừa cũng sợ tính cách của đứa con, sợ tình huống này khiến ông không còn mặt mũi gặp ai, vừa thấy anh tích liến vội vàng nói: "Những người kia là tiện đường đi qua, cũng đều là người quen cả. Mọi chuyện bên này con không cần quan tâm, mọi người đều muốn chúc mừng con tốt nghiệp là được rồi."

Lâm Thanh Dã nghiêng đầu nhìn qua, cửa phòng bữa tiệc được mở, vừa đúng lúc có thể nhìn thấy người phụ nữ đang ở chính giữa đám người đang nói chuyện phiếm.

Phó Tuyết Minh mặc một chiếc váy dạ tiệc màu đen chữ V, trang điểm tinh xảo, khuyên tai kim cương giá trị xa xỉ, ẩn hiện dưới mái tóc đen, khí chất dịu dàng hào phóng.

Lâm Quan Thừa vỗ vỗ vai anh: "Mẹ con cũng tới rồi, đừng gây chuyện với bà ấy."

Lâm Thanh Dã không trả lời, đi thẳng vào.

"Ồ Lâm Thanh Dã, tới rồi à cháu, cháu chính là nhân vật chính của bữa tiệc này. Chúng ta cứ chờ cháu mãi."

Có người khen ngợi Phó Tuyết Minh nói: "Con trai của chị di truyền ưu điểm của chị và Quan Thừa, lớn lên thật đúng là tuấn tú lịch sự, trong trường học khẳng định có rất nhiều nữ sinh thích nó."

Nụ cười trên mặt Phó Tuyết Minh có chút cứng ngắc, không nói gì.

"Đúng rồi, lão Cố, con trai của anh và Thanh Dã có phải hay không cùng tuổi với nhau?"

"Tòng Vọng nhỏ hơn một tuổi, nó mới học năm ba đại học, thành tích không tốt Thanh Dã có thể học ở trường đại học Bình Xuyên. Lấy tiếng là đi du học, khoảng thời gian trước mới thi xong năm ba, không có việc gì làm nên mới về nước."

"Xuất ngoại cũng tốt, kiến thức rộng."

Ông khoát tay, khiêm tốn nói: "Cũng coi tạm vậy đi, dù sao cũng coi như là rèn luyện ngoại ngữ."

Lâm Thanh Dã lúc này mới chú ý tới ở một nơi sofa hẻo lánh, có một người đang ngồi, chính là con trai trong miệng "lão Cố", đang ngồi vắt chân chơi game.

Rất nhanh liền ngồi vào bàn ăn cơm.

Lâm Thanh Dã và Cố Tông Vọng được an bài ngồi bên cạnh nhau, bị các trưởng bối cùng đẩy ngồi xuống, dùng mỹ danh nói “Cùng đề tài nói chuyện.”

Cố Tông Vọng trong lúc chơi game rảnh rồi, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Thanh Dã, lại lần nữa cúi đầu tiếp tục nhìn màn hình, anh đeo tai nghe, mắt đồng đội: "Mẹ nó, mấy cậu đang đầu lên cho địch chặt à?"

Các trưởng bối cũng từng đoàn ngồi với nhau, nói chuyện phiếm không ngừng, bên cạnh lại có tiếng hỗn loạn do trò chơi phát ra.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

Lâm Thanh Dã nhú mày, nâng tay nhéo nhéo mũi.

Vừa mới tiến vào gian phòng được năm phút, anh đã cảm thấy nhàm chán.

Hôm nay nhân vật chính là Lâm Thanh Dã, đề tài tự nhiên cũng từ đầu đến cuối vây quanh anh.

Sau này cũng không biết là ai mở miệng hỏi: "Tôi nghe nói Thanh Dã muốn tham gia vào giới giải trí đúng không?"

Lời này là hỏi Phó Tuyết Minh, chẳng qua Phó Tuyết Minh không trả lời.

Mọi người ở đây đều là họ hàng và bạn bè quen biết, tự nhiên họ cũng biết một chút về sự bất hòa của hai mẹ con Lâm gia, chỉ là không ngờ Phó Tuyết Minh lại biểu hiện rõ như vậy.

Bà không trả lời, người kia đang cười ngượng ngùng nhìn về phía Lâm Thanh Dã.

Anh thản nhiên "Ừ" một tiếng.

"Rất tốt rất tốt, vào giới giải trí cũng là một bước chuyển biến tốt. Trước kia còn nghe nói cháu được giải thưởng lớn, hơn nữa sau này tiền của các ngôi sao lại rất cao. Không chừng sau này, cháu còn lợi hại hơn cha của cháu." Người kia còn hướng anh dựng ngón cái.

Lâm Thanh Dã: "Chỉ là tùy tiện tham gia thôi."

"Cháu quá khiêm nhường rồi."

Lâm Thanh Dã không lại đáp lời.

Cha Cố nhìn Cố Tông Vọng tức mà không biết phải nói làm sao, hướng lưng anh đập một cái, khiển trách nói: “Cha kêu con đến đây dự tiệc hay là ngồi đây chơi trò chơi!”

“Không phải con đã nói không đến, cha cứ muốn con đến.” Cố Tông Vọng nói.

Cha Cố dựng râu từng mắt nhìn anh, muốn cướp điện thoại đi động nhưng không nhanh bằng Cố Tông Vọng, anh né qua: “Cha định làm gì, dù sao cùng phải chờ con chơi nốt ván này.”

“Con không thể tạm dừng trước sao!”

Cố Tông Vọng cười ra tiếng: "Cha à, bây giờ làm gì có trò chơi gì đang chơi có thể tạm dừng chứ?"

Những người khác cũng khuyên nhủ: "Tông Vọng chịu đến đâu đã rất tốt rồi. lúc chúc tết tôi dẫn đứa con trai tôi đi nó còn không động dấy gì."

Cha Cố ghét bỏ nói: “Thôi đi, con anh có như nó không?”

Trình độ Cố Tông Vọng chơi game rất tốt, thuộc về cấp bậc đại thần trong game, một đường mang đồng đội đi đánh quái.

Đến vòng chung kết, trong đội ngũ của anh còn lại hai người, một đội khác phải sống chết mới thành công đến vòng chung kết.

Lúc này, tin nhắn Wechat hiện đến trên khung trò chơi.

[A Nam: Anh buổi tối có rảnh không?]

Cố Tông Vọng không chế khẩu súng K98 trong tay nhân vật trong game, sau đó nói với đồng đội: "Các cậu, tự chơi một mình đi."

Đúng lúc Lâm Thanh Dã đảo mắt qua nhìn một chút, liền thấy thông báo rõ ràng. Sau đó Cố Tông Vọng không để ý đến đồng đội vẫn còn đang gào thét trong game, trực tiếp thoát khỏi trò chơi, mở Wechat ra.

Lâm Thanh Dã neho mắt, mặt mày cau lại.

Cái avatar tin nhắn kia thực sự rất quen mắt.

Chính là avatar của Hứa Tri Nam.

Rồi sau đó anh nhìn thấy tên lưu lại: A Nam.

Thật đúng là khéo.

Anh nhìn điện thoại đi động trong tay, cũng để tên A Nam.

[Cố Tông Vọng: Anh hôm nay có rảnh, làm sao thế?]

[A Nam: Anh không phải ngày hôm qua đến giúp mẹ em sao. Mẹ em muốn mời anh ăn bữa cơm.]

[Cố Tông Vọng: Vẫn là đi suy nghĩ chu đáo. Chúng ta đi đâu ăn vậy?]

[A Nam: Em buổi chiều phải trở về trường học, hay là chúng ta đi canteen, em mời anh?]

Anh cười một tiếng.

[Cố Tông Vọng: Em thật không có lương tâm, anh còn tưởng rằng em muốn mời anh ăn đại tiệc.]

[A Nam: Nhà ăn canteen đồ ăn cũng rất ngon. Nếu không anh muốn đi nơi nào, anh chọn địa điểm đi.]

Cố Tông Vọng không đánh chữ tin nhắn, mà gửi trực tiếp voice chat cho cô: “Em bây giờ có nghe điện thoại được không?”

Anh gửi xong, lại chờ tin nhắn hồi âm.

Âm thanh trong di động với âm thanh bên ngoài có chút khác biệt.

Lúc này Lâm Thanh Dã ngược lại thông suốt.

Giọng nói này, chính là lúc trước kia anh đã nghe qua.

Cuộc thi sử cận đại ngày hôm đó, anh kéo Hứa Tri Nam vào căn phòng sát vách, có điện thoại gọi tới, giọng nam trong điện thoại ngày hôm đó, chính là của Cố Tông Vọng.

Lúc ấy Lâm Thanh Dã còn trực tiếp tắt chiếc điện thoại kia.

Hứa Tri Nam có lẽ đã đáp ứng, Cố Tông Vọng đứng dậy muốn đi ra ngoài, lại bị cha Cố gọi lại: “Lại định đi chỗ nào nữa.”

“Con có chuyện, bạn gọi cho con có việc.”

Lâm Thanh Dã cười nhạo một tiếng, biểu tình khinh thường.

Cái này mà gọi là “bạn”?

Anh mở điện thoại di động ra, đến phần hội thoại Hứa Tri Nam.

Ngược lại anh không phải tìm, anh lưu tên “A Nam”, chữ A nằm ngay dòng đầu tiên.

Ngay lúc Cố Tông Vọng định đi, anh gọi qua cho cô.

Tiếng chuông reo hơn mười giây, rồi sau đó một giọng nữ máy móc lạnh băng vang lên: “Số điện thoại quý khách đang gọi hiện đang bận, vui lòng gọi lại sau.”

Hứa Tri Nam từ chối nhận cuộc gọi của anh.

- - - - -

Packha: Nổi lòng ngược ánh của chị em bao lâu nay đã thành hiện thực ==))

~ Hết chương 15 ~

Bạn đang đọc truyện *Cường Luyện Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit + Beta: Ivy packha03

Lâm Thanh Dã mặt không thay đổi ấn nút tắt di động, trên người gió táp cuồng phong bao phủ, rồi sau đó anh trực tiếp đứng lên, đi ra ngoài.

"Con định đi đâu?" Người từ đầu đến giờ không nói lời nào, Phó Tuyết Minh bỗng nhiên mở miệng.

Lâm Thanh Dã quay đầu, ánh mắt cúi thấp xuống, ngũ quan càng trở nên sắc bén: "Bà không quản được đâu."

Giọng điệu Phó Tuyết Minh lập tức lên cao: “Thái độ con đây là gì?”

"Bà nghĩ tôi là thái độ gì thì chính là thái độ đó." Lâm Thanh Dã nói xong, trực tiếp cắt bước đi ra ngoài.

Cửa phòng yến hội đóng lại, sau đó anh vẫn nghe được những âm thanh an ủi Phó Tuyết Minh, từ trọng miêng của Phó Tuyết Minh còn nghe ra được những từ như ---tai họa, đưa con hồn xược.

Đi ra bên ngoài không được vài bước chân, anh nhìn thấy Cố Tông Vọng lưng dựa vào tường, đang gọi điện thoại, mặt đầy tươi cười.

Lâm Thanh Dã cảm thấy nực cười, bước chân không ngừng lại, nhàn nhạt trào phúng một tiếng.

Về cười nhạo ấy bị Cố Tông Vọng bắt gặp được, nghiêng đầu nhìn qua, Lâm Thanh Dã ngược lại không cho anh ta nửa cái ánh mắt, trực tiếp rời đi, rất nhanh chóng không nhìn thấy bóng dáng đâu.

Hứa Tri Nam chú ý tới đầu dây bên kia không thấy Cổ Tòng Vọng đáp lời, còn nghĩ rằng do tín hiệu di động không tốt, “Alo” một tiếng.

“Ừ.” Cổ Tòng Vọng thu hồi ánh mắt, “Không có gì, chẳng qua đụng phải một tên ngốc.”

Lâm Thanh Dã đêm qua giấc ngủ không được sâu, sau khi về đến nhà tắt hết các thiết bị điện tử, anh nằm dài trên giường.

Lúc này ngược lại rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, không những vậy anh còn mơ thấy một giấc mơ.

Mơ thấy lần đầu tiên anh gặp được Hứa Tri Nam.

Không phải tại quán Bar, cũng không phải là lúc đi cùng với Tần Đường tại quán net bắt gặp cô lần đó.

Mà còn sớm hơn nữa.

Lúc đó, anh và Phó Tuyết Minh tranh cãi âm ỉ một trận, từ cửa đóng sầm lại, bỏ nhà ra đi.

Khi đó anh còn chưa có lấy được giải thưởng, ban nhạc cũng chỉ là đàn hát cho vui, càng không có thu nhập. Anh và Lâm Quan Thừa không cùng chung quan điểm, nên chuyển ra ngoài ở, từ Lâm gia bỏ đi, ngay cả nơi dừng chân cũng không có.

Ngày đông, gió đêm gào thét qua những lá cây, rét buốt mà gió lạnh mang theo như cắt vào từng lớp da, lớp thịt, khí lạnh thấu xương.

Anh bỏ đi quá vội vàng, ngay cả áo khoác cũng không mang, ăn mặc phong pha phong phanh, phác hoạ ra dáng người cao gầy.

Đường dành riêng cho người đi bộ có một nhà cửa hàng tiện lợi gần đó, bên ngoài đèn đường đã bị hỏng, lại còn âm u. Anh mua bao thuốc lá đi ra, tùy tiện ngồi ở ghế dành cho người đi đường.

Đúng lúc đó Hứa Tri Nam xuất hiện.

Bên cạnh cô còn có một người bạn học đi cùng, hai người đều mặc trang phục mùa đông dành cho học sinh, màu xám xanh. Rõ ràng là rất không thấy rõ được khuôn mặt nhau, nhưng ngược lại Lâm Thanh Dã nhìn một cái vẫn nhận ra cô.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @ChatterieHome33. Những trang đăng tải khác đều là ăn cắp.]

Vốn dĩ ban đầu lần da trắng nõn bị gió thổi lạnh đến đỏ ửng, toàn thân đều bọc cực kì kín, nửa cái cằm cũng bị quấn trong khăn quàng cổ.

“Tiểu Cảnh, rốt cuộc ở chỗ nào vậy?” Hứa Tri Nam kéo cánh tay cô bạn, âm thanh ép đến mức nhỏ nhất: “Trời tối quá.”

“Rõ ràng ở đây mà, sao bây giờ lại không thấy đâu?”

Hai người cũng không biết là đang tìm cái gì, hơi hơi khom người, tìm ở khắp ngõ ngách.

Bỗng nhiên, từ một bên trong bụi cỏ phát ra tiếng mèo kêu, tiếng kêu vô cùng nhỏ, nếu không để tâm thậm chí sẽ không nghe thấy tiếng mèo kêu.

Khuôn mặt thiếu nữ nhanh chóng vui mừng, đi nhanh qua, ngồi xổm trước bồn hoa, nghiêng người, thò tay về phía trước. Mất một hồi lâu mới ôm được bé mèo con kia ra.

Là giống mèo nhĩ thê, người lại rất gầy.

Đối với mọi người mà nói, phần lớn đều thích những chú mèo mập mạp, nhưng mèo con kia hoàn toàn tương phản.

Mèo con này lớn lên cũng không dễ dàng gì.

Được thiếu nữ ôm, ánh mắt nó phát sáng lên, như nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của dải Ngân Hà.

Lâm Thanh Dã ngồi ở nơi tối đen, trong miệng ngậm miếng thuốc, đáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt. Sau đó hần thấy cô từ trong túi áo đồng phục học sinh, lấy ra một túi đồ, được bọc trong túi nilon, sau khi mở ra bên thấy đó là đồ ăn dành cho mèo.

“Mèo con này còn nhỏ như vậy, liệu có thể ăn được thức ăn dành cho mèo hay không?” Người bạn ngồi một bên chống tay hỏi.

Hứa Tri Nam nghĩ một hồi, rồi từ trong túi lấy ra một bình giữ nhiệt màu hồng, hướng túi đựng đồ ăn cho mèo đổ một chút. Có lẽ do mùa đông, nước nóng đổ ra tỏa ra một tầng sương mù mờ mịt.

Chờ thức ăn cho mèo mềm đi, rồi cô mới đổ cho mèo con ăn.

“A Nam, nó thật đáng thương, trời lạnh như vậy không nơi nương tựa, nếu không chúng ta nuôi nó đi?” Người bạn bên cạnh cô nói.

Hứa Tri Nam lắc đầu: “Tớ không nuôi được, mẹ tớ bị dị ứng với lông của động vật.”

“Như vậy à... Vậy để tớ gọi điện thoại hỏi mẹ tớ một chút, xem có thể nuôi được hay không.”

Cô ấy nói xong, rồi lấy điện thoại di động ra, đi đến một bên khác gọi điện thoại cho mẹ cô ấy.

Hứa Tri Nam vẫn như cũ ngồi xuống, cô đeo găng tay, nhẹ nhàng cời bỏ ra, sờ lông mèo, không phải mềm mại, lông đám có chút đau tay.

Mèo hoang cũng có chút cứng cỏi, phát ra tiếng “grừ grừ”, rồi liền duỗi móng vuốt vồ người.

Hứa Tri Nam bị dọa, nhanh chóng thu tay, nếu không cô đã bị cào trúng.

Trong lòng cô sợ hãi, ngay lập tức đeo găng tay lên, sau đó phồng má, chậm rãi thở ra một hơi.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, bởi vì đèn đường bị hỏng, nên nhìn không được rõ ràng. Chỉ có thể nhìn thấy chiếc ghế đối diện cách đó không xa có người đang ngồi, miệng ngậm điếu thuốc, tóc anh bị gió đêm thổi có chút lộn xộn.

Hứa Tri Nam nhìn không rõ mặt anh, nên cũng không phân biệt ra tuổi tác hiện tại của anh.

Nhưng mà, trên người anh chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, giống như người không nơi để về.

Được cái lưng anh thẳng tắp, giống như núi Thái Sơn.

Cô nheo mắt, muốn nhìn rõ, đáng tiếc thất bại.

Cứ việc nhìn thân hình kia giống người ăn xin, không nhà không cửa, cô lập tức nhớ đến tin tức trên báo mấy ngày hôm trước mới đưa tin về một người ăn xin chết vì lạnh. Vì để tránh tình huống đau lòng ấy, cô hướng về người phía bên kia hỏi: “Cái kia,... người bên đó có lạnh hay không?”

Âm thanh thiếu nữ mềm mại, nhẹ nhàng, giống như gió xuân đầu mùa.

Lâm Thanh Dã không nhúc nhích cũng không mở miệng, nhưng bởi vì âm thanh của cô, đồng thời thả khói trong miệng.

Hứa Tri Nam chú ý tới ánh lửa tàn thuốc của anh lóe một cái rồi tắt. cô khó hiểu nhưng cũng hơi sờ sợ, xung quanh trời lại tối đen như mực, cô ôm chú mèo lên, trời cũng không còn sớm nữa, cô sắp phải về nhà.

Vừa lúc người bạn kia của cô nói chuyện điện thoại xong, nói là mẹ cô ấy đồng ý nuôi, từ trong lòng cô tiếp nhận bé mèo con.

"Cậu vừa rồi nói chuyện với ai vậy?"

"Người ngồi bên kia." Hứa Tri Nam quay đầu nhìn lại, nói, "Thật đáng thương."

Cô đứng ở dưới ánh đèn chiếu xuống, ánh trăng treo ở trên đỉnh đầu của cô, nhưng trong ánh mắt cô trong veo, không một gợn sóng, so với ánh trăng còn tĩnh lặng hơn nữa.

Sự im lặng giữa hai người dường như đã tạo ra một đường ranh giới vô hình, anh là bóng đêm, đơn bản mà hỗn tạp – còn cô, thanh khiết không một vết nhơ.

Cô cao cao tại thượng, phổ độ chúng sinh, đối anh để lại ba chữ —— thật đáng thương.

Lâm Thanh Dã bật cười, thanh âm chậm chọc lại khinh thường.

Sau này, Lâm Thanh Dã có gặp lại cô vài lần, đêm đó anh nhìn thấy trên ngực cô có ghi phù hiệu “Nhất Trung Yên Thành”, biết được cô học ở Nhất Trung. Bởi vậy sau này gặp lại, anh cũng không xác định được rốt cuộc là ngẫu nhiên gặp được, hay là do bản thân trăm phương nghìn kế sắp đặt.

Anh không có tới gần cô, vĩnh viễn chỉ dám đứng từ xa nhìn.

Cũng không tính là theo dõi, hoàn toàn chỉ là thái độ người ngoài đứng nhìn.

Cô từ đầu đến cuối đều cười với người bạn bên cạnh, lúc nào giọng nói cũng nhẹ nhàng, ngọt ngào, giống như cuộc sống không có một tia tăm tối nào.

Anh là một người mâu thuẫn, một mặt kiêu căng ngang bướng, đối với ánh mắt đồng tình và câu nói "Thật đáng thương" của cô vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhìn thấy cô, cả người đều có một giọng nói thôi thúc anh, "muốn phá hủy cô".

Một mặt vừa giống như một con dã thú từ trong vùng bùn tăm tối, từ chỗ sâu nhất trong hang động nhìn trộm cô, vừa nhìn thấy liền né tránh.

Lại tới sau này, anh bắt gặp một nam sinh đi bên cạnh cô.

Hai người bọn họ dường như quan hệ có vẻ vô cùng tốt.

Hứa Tri Nam hướng người bên cạnh cười, nhìn càng thêm đẹp mắt.

Sau đêm hôm đó, Lâm Thanh Dã nằm mơ thấy, hai người nằm cạnh nhau, da thịt cuộn lấy, nhiệt độ không ngừng tăng lên, anh thấy được từ đôi môi mềm mại của cô nói ra ba chữ “Thật đáng thương”.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả]

Nhưng cũng cùng lúc, đôi môi xinh đẹp ấy quay về phía người khác cười cười.

Anh cúi người xuống bên cạnh, cắn mạnh vào gáy cô, cho đến khi nếm được mùi máu tươi.

Sau đó anh giật mình tỉnh lại.

Lâm Thanh Dã nằm ở trên giường, lồng ngực phập phồng, hô hấp nặng nhọc, nhớ lại đáng về ban ngày Hứa Tri Nam cười với người nam sinh kia, mặt mày dịu dàng, trong mắt đều ngập tràn đầy ý cười.

Anh một bên khinh thường nhìn, nhưng một bên trong lòng lại ghen tị đến phát điên.

Giống như cô chỉ nhờ giọng nói nhỏ nhẹ một câu “Thật đáng thương”, anh bị ánh sáng dưới đáy mắt cô làm tổn thương lòng tự trọng, lần đầu tiên sinh ra cảm giác muốn chinh phục, cũng là lần đầu tiên sinh ra cảm xúc không thể nói rõ thành lời.

Đêm đó anh rất cuộc ngủ không yên, vì thế viết xuống bài hát 《Cây hòe gai》.

"Ồ trong thế giới của anh

Em là cánh chim, là bầu trời rộng lớn

Anh là người dưới đáy vực sâu thẳm

Em là ánh sáng vĩnh hằng

Người con gái ấy...

U ám thay thế bằng ánh sáng cuộc đời.

Em cầm dao, còn anh trở thành người hiến tế

..."

- -----

Packha: Nhiều lúc không hiểu sao đã đọc đi đọc lại rồi mà vẫn bị sai lỗi chính tả đôi chút. Các cậu có đọc được hoặc câu cú chưa ổn thì góp ý mình nhé.

(͡° ͜ʖ ͡°) □ Yêu

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-2

Edit + Beta: Ivy packha03

Thiếu nữ trong bài hát của anh trở thành một bí ẩn không ai biết.

Thiếu nữ ấy quá đẹp, quá mức chói mắt người khác, Tần Đường cuối cùng phát hiện ra cô. Hắn nói với anh muốn theo đuổi cô.

Lâm Thanh Dã khinh thường, mặt không đổi sắc nói: "Vậy cậu theo đuổi đi."

Lại đến sau này, Tần Đường thất vọng rồi từ bỏ theo đuổi, Hứa Tri Nam cũng kết thúc cuộc sống học sinh cấp 3, đồng thời thi đỗ vào đại học Bình Xuyên.

Đêm đó, tại quán Bar, anh lại gặp được cô, cô cùng với những người bạn mới khác, nam nữ đều có. Lâm Thanh Dã thờ ơ lạnh nhạt, Tần Đường ghé vào lỗ tai anh lúi rúi âm ỉ, anh đều coi như không nghe thấy.

Hứa Tri Nam hiển nhiên là lần đầu tới chỗ như thế này, không am hiểu uống rượu, uống mấy chén vào bụng, mặt đã đỏ ửng.

Lâm Thanh Dã chú ý tới cô đi vào phòng vệ sinh, anh không nhanh không chậm đi theo, đứng hút thuốc lá, dựa lưng vào tường.

Cần đây anh đã lâu rồi không nằm mơ thấy Hứa Tri Nam, đối với anh mà nói là một chuyện tốt.

Chẳng qua đêm nay nhìn thấy bộ dáng cô say rượu đỏ mặt, Lâm Thanh Dã nghĩ một chút liền cảm thấy đau đầu, sợ đêm nay lại mất ngủ.

Anh búng ra một làn khói thuốc lá, lẫn vào trong tiếng hò reo của quán Bar là tiếng tiếng Bass từ những DJ. Bỗng nhiên anh nghe được âm thanh của một tên đàn ông, ngôn từ thô tục, anh nheo mắt nhìn lại, thấy được một người đàn ông đang đứng đối diện Hứa Tri Nam.

Lâm Thanh Dã kẹp điếu thuốc lá vào tay, cất bước đi qua.

"Này."

Thanh âm anh nhẹ nhàng băng qua, quả thật chỉ giống như là đi ngang qua.

Người đàn ông nhàu mày nhìn anh: "Cái gì?"

"Cô ấy là người của tao." Lâm Thanh Dã nói.

Thái độ của người đàn ông kia khi nghe lời anh không quá tin tưởng lắm, nhưng biết anh là tay hát chính trong ban nhạc, cũng không dám gây chuyện, hậm hực bỏ đi.

Không ai biết anh dùng trăm phương ngàn kế, lại dùng theo mô típ cũ rích “anh hùng cứu mỹ nhân” không thú vị này chứ.

Lâm Thanh Dã đứng yên tại chỗ, nhìn Hứa Tri Nam trong chốc lát, sau đó tiến lên nắm giữ cánh tay cô, bình tĩnh hỏi: "Còn có thể đi sao?"

Cô ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt mơ màng không rõ, Lâm Thanh Dã cũng nhìn cô, yết hầu khẽ động, dục vọng dần lớn lên: “Hay cùng tôi đi về?”

Loại dục vọng này đã cắn nuốt anh, qua nhiều năm như vậy, anh giống như đã thú trong đêm tối, vô số lần muốn kéo cô xuống hang động tăm tối ấy, muốn đem sự tốt đẹp của cô kéo xuống địa ngục.

Nhưng cô lại tươi đẹp không thể nào với tới, cho đến tận thời điểm hiện tại.

Thời cơ của anh cuối cùng cũng đã tới.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @Chattiehome33, những trang khác đều là ăn cắp.]

***

Sáng sớm hôm sau, đôi môi đã từng nói với anh “Thật đáng thương”, luôn cười với người khác, khiến anh vừa hận vừa yêu đôi môi ấy. Bởi vì luồng cuồng và khóc nức nở nên khẽ run, hốc mắt đỏ bừng nói với anh: "Thực xin lỗi, em sẽ phụ trách với anh."

Trái tim Lâm Thanh Dã như bị ai nắm lấy, kịch liệt nhảy lên, anh ở trong lòng buồn cười điên cuồng.

Nhưng sự thật là, anh đúng là đã cười ra tiếng, lưng trần dựa vào thành giường, cười đến lồng ngực chấn động, tàn thuốc liên tiếp từng đoạn khói bụi rơi xuống, phiêu tán mờ mờ.

Anh nhìn xem cô cười nói: “Được, đừng quên phụ trách với anh.”

Lâm Thanh Dã đối với cô tình cảm âm thầm lớn lên, phát triển đến dị dạng vặn vẹo, nhưng cho tới bây giờ không có người nói cho anh biết như thế nào thật tâm đối xử với cô ấy.

Trước đây, anh vẫn cho là, anh đối với Hứa Tri Nam chỉ đơn thuần là dục vọng về thể xác.

Thậm chí nhiều lúc, anh cho rằng anh đối với tình cảm của Hứa Tri Nam, càng giống như là đang đánh cờ với bản thân mình.

Lúc anh cãi nhau với Phó Tuyết Minh, bà hét to kêu anh “Cút đi”, người mẹ ấy đem những lời nói ác độc, tàn nhẫn nói với người con trai của mình. Người thiếu niên ấy lại bị Hứa Tri Nam vô tâm nói một câu "Thật đáng thương" triệt để nghiền nát lòng tự trọng của anh.

Anh sinh chấp niệm, rồi cuộc quên không được biểu tình của cô khi nói ra ba chữ này.

Mềm mại, dịu dàng, nhưng cũng mang theo sự đồng tình, cao cao tại thượng, trong mắt anh giống như bổ thí cho người nghèo.

Lâm Thanh Dã muốn đem cô từ ánh nắng tươi sáng trên cao kia kéo xuống. Ngày đó Hứa Tri Nam đôi mắt phiếm hồng, đem nước bọt đến trên mặt anh thì cô lại trở về bộ dáng cao cao tại thượng đó, không một chút lưu luyến.

Lâm Thanh Dã khi tỉnh lại đã là tám giờ đêm.

Buổi sáng đau đầu do không ngủ đủ giấc, lúc này lại đau đầu khi ngủ quá nhiều.

Anh rời giường, đem nước lạnh tạt lên mặt.

Từng giọt nước trên má rơi xuống, nhỏ giọt trên thảm trải sàn nhà.

Anh gạt mình lại nhớ tới buổi tối mấy ngày hôm trước gặp bà thần côn kia, "Cậu tâm ma quá nặng, bắt lợi cho mình, bắt lợi người bên cạnh", bà lão ấy còn nói, “Chỉ cần 500 tệ mọi chuyện đều có thể giải quyết những muộn phiền.”

Muốn lợi trừ tâm ma, bột phấn cũng vô dụng, chỉ có Hứa Tri Nam mới có tác dụng.

***

Cuối cùng Hứa Tri Nam vẫn ở trường học ăn bữa cơm tối với Cố Tông Vọng.

Nhà ăn đại học Bình Xuyên rất nổi tiếng, Hứa Tri Nam dẫn anh đi đến một nơi, không phải khu cơm tập thể, nhưng có thể tự mình làm bữa ăn, mọi ghế ngồi đều là sofa, không khác biệt lắm với canteen.

Các cô bình thường sẽ thường đến đây bàn luận xem mai sẽ ăn gì.

Sau khi cơm nước xong, Hứa Tri Nam dẫn anh đến cổng phía nam của trường học, nhìn anh lên xe nói lời tạm biệt rồi mới bước đi.

Vừa mới xoay người chuẩn bị về ký túc xá, Triệu Thiên và Khương Nguyệt không biết từ đâu xuất hiện, mặt cười tràn đầy mập mờ chạy tới, cũng không nói lời nào, tươi cười đung vào vai cô.

Khả năng đã vụng trộm theo dõi hai người bọn họ cả đoạn đường đi.

Hứa Tri Nam vừa thấy biểu tình của hai người liền sáng tỏ các cô ấy đang nghĩ cái gì, lập tức bật cười, giải thích: "Không phải như các câu nghĩ đâu.”

Triệu Thiên vỗ vỗ bả vai cô: "Nói mau! Thành thật khai báo! Vị soái ca kia là ai?"

"Bạn bè của tớ, từ nhỏ đã quen biết.”

Khương Nguyệt mờ to mắt: "Hóa ra là thanh mai trúc mã!"

"..."

Triệu Thiên cười hi hi: "Còn đẹp trai như vậy! Mau ôm bấp đùi người ta đi.”

"Thật không phải như các cậu nghĩ, anh ấy bình thường đều học ở nước ngoài. Hôm nay tớ dẫn anh ấy đi ăn một bữa cơm, các cậu đừng suy nghĩ lung tung, trước đây tớ đã nhắc anh ấy với các cậu rồi.”

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả.]

Đáng tiếc hai người kia rõ ràng mang về mặt "không tin", "cậu không cần giải thích gì nhiều".

Quen biết Hứa Tri Nam đã nhiều năm như vậy, không biết bao nhiêu nam sinh theo đuổi, đáng tiếc người này chính là dầu muối không ăn, tự mang bức tường vô hình, không cho người khác phải tới gần.

Trường hợp này là trăm năm khó gặp.

Hai người một bên mập mờ trên chốc Hứa Tri Nam, một bên cùng nhau trở về ký túc xá.

Đến ngã rẽ, các cô mỗi người một ngã, Khương Nguyệt đi đến thư viện, Hứa Tri Nam và Triệu Thiên cùng nhau trở về ký túc xá.

Vừa rồi cùng Cố Tông Vọng ăn cơm cũng mất không ít thời gian, trời lúc này đã tối đen.

Vừa vặn vào lúc kiểm tra cuối kỳ, tất cả mọi người rất bận rộn, lúc này trên đường ngược lại yên tĩnh, không có nhiều người.

Triệu Thiên quả thật là trên chốc một đường, Hứa Tri Nam đến cuối cùng đều không biết nên giải thích thế nào, cách nhanh nhất chính là im lặng.

"A Nam"

Từ đâu truyền đến âm thanh.

Hứa Tri Nam nghe được âm thanh này, bước chân như bị ai kéo lấy, tim ngừng đập một giây, nghiêng đầu nhìn lại.

Lâm Thanh Dã ngồi ở bậc thang bồn hoa bên cạnh, áo trắng quần đen, ngón tay kẹp điều thuốc, khuôn mặt chìm trong khói thuốc mờ ảo, lạnh thấu xương.

Anh ngồi, cô đứng.

Anh ngẩng đầu nhìn lên cô.

Triệu Thiên một giây trước còn vì soái ca xuất hiện bên cạnh Hứa Tri Nam mà kích động, một giây sau nhìn thấy đại nhân vật truyền kỳ của đại học Bình Xuyên – Lâm Thanh Dã, không những thế đại nhân vật ấy còn quen biết bạn cô.

Hơn nữa! CMN! Còn gọi!!!

A Nam!!!!

Bà nó, rốt cuộc thế giới đang xảy ra chuyện gì thế.

Triệu Thiên mặt đầy kinh ngạc, nhưng nhìn biểu tình của Hứa Tri đối với chuyện này không giật mình chút nào.

Lâm Thanh Dã âm cuối mang theo giọng mũi, dùng âm thanh nhẹ nhàng lại ôn nhu “A Nam.” Anh lại gọi một tiếng tên của cô.

Cười đến có chút thỏa hiệp: “Em đi theo anh đi.”

~ Hết chương 16 ~

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit + Beta: Ivy packha03

Không riêng gì Triệu Thiên, Hứa Tri Nam cũng bởi vì những lời nói của anh mà ngại ngùng cả người.

Giữa bọn họ, sau cái đêm khó miêu tả kia, Hứa Tri Nam lại hướng anh nói sẽ phụ trách với anh, sau đó hai người họ trao đổi số điện thoại nhau.

Ngẫu nhiên nói chuyện, sau này dần quen thuộc hơn một chút.

Quan hệ bắt đầu kỳ quái, phát triển cũng trở nên kỳ quái, dường như chưa từng có lúc nào bọn họ xác định quan hệ rõ ràng.

Hứa Tri Nam hạ mi nhìn Lâm Thanh Dã ngồi trên bậc thang, hỏi: “Anh có ý gì?”

"Đi với anh." Anh đáp vô cùng rõ ràng.

Hứa Tri Nam khẽ cười một tiếng, cũng trả lời dứt khoát: "Không muốn."

Triệu Thiên toàn bộ quá trình đều mơ hồ, thậm chí hoài nghi liệu có phải mình nghe không hiểu tiếng Trung hay không. Cô ấy còn chưa kịp phản ứng, Hứa Tri Nam đã trực tiếp lôi kéo cô ấy rời đi.

Loại trạng thái mơ hồ này vẫn tiếp tục cho đến Hứa Tri Nam mở khóa, đi vào phòng ngủ.

"Không đúng." Triệu Thiên ngăn ra hỏi, "Người vừa rồi không phải Lâm Thanh Dã sao?"

"..."

"Anh ấy tỏ tình với cậu à? Không đúng, tại anh ấy đột nhiên lại tỏ tình với cậu?" Triệu Thiên càng nghĩ càng cảm thấy sai sai ở đâu, "Hơn nữa anh ấy vì cái gì gọi cậu là A Nam?"

Hứa Tri Nam còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nên nói chuyện này như thế nào với Triệu Thiên, bèn bị Lâm Thanh Dã đánh úp tới, trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên giải thích mọi chuyện từ đâu.

Triệu Thiên nhìn biểu cảm của cô, đột nhiên như được khai thông mọi chuyện.

Nhớ lại đêm hôm đó cô gọi điện thoại cho Hứa Tri Nam thì có một giọng nam bắt máy. Lúc đó cô nói với Khương Nguyệt là giọng nói đó vô cùng dễ nghe, dường như vô cùng giống với giọng nói của Lâm Thanh Dã, nhưng trước đó cô lại không nghĩ tới đó là Lâm Thanh Dã thật.

Cái này CMN ai mà nghĩ đến được???

Bạn cùng phòng luôn ngoan ngoãn, buổi tối đêm khuya hôm ấy không trở về ký túc xá, cô gọi điện thoại tới, Lâm Thanh Dã còn nói cậu ấy đã ngủ rồi.

Như vậy...

[Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad và wordpress @Chattiehome33, những trang khác đều là ăn cắp.]

Triệu Thiên hít sâu một hơi: "A Nam, cậu sẽ không phải đã đem Lâm Thanh Dã ngủ đi!!!"

Hứa Tri Nam quýnh lên, che miệng cô nàng: "Cậu nhỏ tiếng chút!"

"Ôi thần linh ơi."

Triệu Thiên tự tát mình một cái, lại "Gào" một tiếng, không phải bản thân mình đang nằm mơ.

"Cậu cũng quá trâu bò đi, vậy mà không nói với tớ. Không thành thật gì cả."

"... Không phải như cậu nghĩ."

Chuyện tới nước này, Hứa Tri Nam cũng không định giấu giếm nữa.

Huống chi hiện tại, cô đã quyết định sẽ không dính líu gì đến Lâm Thanh Dã, cũng không cần lo lắng trước sau, mở miệng là thấy xấu hổ như xưa.

Đoạn thời gian đó, những hành động của cô thật điên rồ.

Hứa Tri Nam chỉ nói qua quá trình hai người quen nhau, Triệu Thiên lúc này mới mơ hồ nhớ lại, đúng thật là Hứa Tri Nam chỉ có một đêm không về.

Chẳng qua lúc đó các cô cũng chỉ vừa mới quen biết, cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Triệu Thiên hỏi: "Vậy hai người hiện tại...?"

Hứa Tri Nam không nói chuyện, chỉ lắc đầu, qua một hồi lâu mới nói: "Các cậu nói rất đúng, nữ sinh chân chính thích Lâm Thanh Dã đều rất thâm. Cho nên hiện tại tớ sẽ không thích anh ta nữa, sẽ cùng anh ta tách ra."

Mất Triệu Thiên giật giật mấy cái, nhớ tới trước đây vô tình thuận miệng nói chuyện phiếm với Khương Nguyệt.

Không nghĩ đến lúc ấy các cô chỉ vô tâm một câu, nhưng vào tai Hứa Tri Nam lại nghe ra một ý nghĩa khác.

Triệu Thiên khó có thể tin hỏi: "Vậy là cậu với anh ta chia tay à?"

"Là tách ra." Hứa Tri Nam sửa lại cho đúng.

Quan hệ hai người bọn họ, dùng từ chia tay không thích hợp.

Triệu Thiên cảm thấy hai từ này chả có gì khác nhau cả, trực tiếp dựng ngón cái: "A Nam, cậu thật lợi hại! Cậu chính là nữ sinh duy nhất có thể tạt nước vào mặt Lâm Thanh Dã đấy."

Hứa Tri Nam: "..."

Cô ban đầu còn có chút lo lắng Triệu Thiên sẽ bởi vì cô giấu diếm không nói mà cảm thấy không vui, nhưng hiện tại cô bị sự nhiệt tình của chính cậu ấy lẫn lộn, cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chờ giải thích toàn bộ mọi chuyện xong, Triệu Thiên cũng có vài phần thản thối, vỗ vỗ lưng của cô, hỏi: "Vậy cậu bây giờ định làm như thế nào?"

"Cái gì?"

"Lâm Thanh Dã không phải muốn quay lại với cậu sao!!!" Cô ấy vỗ bàn.

Hứa Tri Nam dừng một chút, nhớ tới dáng vẻ của Lâm Thanh Dã vừa rồi.

Lẻ loi ngồi ở trên bậc thang, không còn những tiếng vỗ tay, những tiếng hét chói tai và cả những bông rực rỡ, chỉ áo trắng quần đen, giống như một thiếu niên sạch sẽ không nhiễm chút bụi trần, bộ dáng còn có phần... Nghèo túng.

A Nam, em đi theo anh đi.

Hứa Tri Nam cúi đầu xuống, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Anh ấy rất biết cách làm cho người ta rung động.

"Tớ sẽ không hồ đồ như vậy nữa." Giọng nói của cô mềm nhẹ, giống như đã nhận ra lỗi sai của mình.

"Có cốt khí lắm!" Triệu Thiên cũng không biết như thế nào, tuy lòng đầy căm phẫn, "Diễn đàn không phải mọi người đều nói sao, hai người mà đứng cùng một chỗ giống như thiên sư với ác ma. Không thể dễ tiện nghi cho ác ma được, cậu phải xứng đáng với hoàng tử."

Cô ấy lập tức lời chuyển đề tài, "Vẫn là thanh mai trúc mã kia của cậu thuận mắt nhất."

"..."

Nguyễn Viên Viên gần đây đều không có trở về ký túc xá, đến buổi tối mười giờ Khương Nguyệt từ thư viện trở cũng biết việc này, phản ứng không khác gì Triệu Thiên.

Đối với chuyện này khó mà tin được, thậm chí đứng lên không biết nói như thế nào.

Thật khó mở lời.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả.]

Sáng sớm hôm sau, Khương Nguyệt rời giường đầu tiên, đi thư viện ôn bài.

Hứa Tri Nam cũng đã tỉnh, ngày mai sẽ là ngày kiểm tra môn cuối cùng của cô. Cô chậm rãi đứng lên, lười biếng duỗi eo, đang muốn leo xuống giường, di động bỗng nhiên nhanh chóng rung liên tục.

Khương Nguyệt gửi liên tiếp tin nhắn đến cho cô.

[Khương Nguyệt: A Nam!!!!]

[Khương Nguyệt: Tớ vừa rời xuống lầu dưới ký túc xá nhìn thấy Lâm Thanh Dã!!! Đang ngồi dưới bồn hoa!]

[Khương Nguyệt: Không phải là đang đợi cậu đi???]

[Khương Nguyệt: Tớ chắc chắn là Lâm Thanh Dã! Nữ sinh đi bên cạnh tớ cũng nói thế!!]

Qua hai giây, Khương Nguyệt lại gửi tới một tấm ảnh chụp.

Giống như hôm qua, Lâm Thanh Dã vẫn mặc bộ áo đó, tay chống đầu ngồi ở trên bậc thang.

Hứa Tri Nam ngẩn người, vậy là ngày hôm qua còn chưa có trở về sao, ngay cả quần áo cũng không thay đổi.

Cô cũng không suy nghĩ thêm tại sao Lâm Thanh Dã lại ngồi ở kia vì cái gì nữa, ép bản thân phải tỉnh táo đối với chuyện này.

Anh ta chắc là chỉ muốn lấy lại cái áo lần đó tắm xong lại bị cô mang về trường học.

Hứa Tri Nam ngồi ở trên giường, nhìn chằm chằm chiếc vali hành lý cô dựa vào góc tường.

Hứa Tri Nam xuống giường, nhẹ nhàng đến vali, cầm chiếc áo đó ra, sau đó đi thay bộ quần áo ngủ trên người xuống rồi xuống lầu.

Lúc này vẫn còn rất sớm

Trong khuôn viên ký túc xá yên tĩnh, sân trường cũng không có bao nhiêu người.

Chẳng qua Lâm Thanh Dã hôm nay không mang khẩu trang và mũ, ngồi ở đó, từ sáng cho tới giờ có vài bạn học đi thư viện ngang qua chú ý tới.

Những tia nắng bình minh ban mai của ngày sáng sớm

Cô quẹt thè đi ra khu công viên thấy Lâm Thanh Dã ngồi đối diện, ánh bình minh đem bóng của anh kéo dài trên mặt đất.

Mí mắt thiếu niên cúi xuống, mày hơi nhíu lại, ngũ quan mang thần sắc lãnh đạm, nhìn qua có chút không kiên nhẫn với không cần sự thương hại của người khác.

Hứa Tri Nam hít một hơi thật sâu, ôm bộ quần áo trước con mắt mọi người đang nhìn chăm chú, đi tới trước mặt anh.

Lâm Thanh Dã ngồi cả đêm ở đây không ngủ, ánh nắng sáng vào mí mắt anh, anh không mở được mắt ra.

Tận đến khi trong tầm mắt anh xuất hiện một đôi giày, rất sạch sẽ màu trắng, mắt cá chân thon gầy lộ ra bên ngoài, nhìn thẳng lên phía trên là hai bắp chân trắng nõn, thẳng tắp.

Lâm Thanh Dã nhận ra. đây là chân của Hứa Tri Nam, rất xinh đẹp.

Vì thế yếu hèn anh hơi động, ánh mắt tiếp tục nhìn lên trên.

Hứa Tri Nam đem chiếc áo trắng T-shirt ném vào lòng anh: "Lần trước mượn quần áo của anh, tôi đã giặt sạch."

Anh hơi kéo khóa miệng, nói tiếng "Cám ơn".

Hứa Tri Nam không nói nhiều, xoay người chuẩn bị rời đi, đúng lúc cô xoay người bị anh nắm lấy cổ tay.

Hai người bọn họ vốn là nhân vật nổi danh của Đại học Bình Xuyên, đứng chung một chỗ càng thêm hút người khác, Hứa Tri Nam lập tức rút tay lại.

Nhưng hai người họ khoảng cách thể lực là quá xa, cô dùng sức lui về phía sau, Lâm Thanh Dã chỉ cần hơi lôi kéo nhẹ, dưới chân Hứa Tri Nam mất trọng lực, lập tức hướng anh ngã qua.

Cánh tay cô để trên vai anh, tóc cũng không buộc, những lọn tóc nhẹ nhàng chạm qua gò má anh.

Khoảng cách vô cùng gần, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Thanh Dã không đỡ cô, thậm chí còn thuận thế đem hai tay để sau lưng, từ xa nhìn giống như là Hứa Tri Nam chủ động "yêu thương nhưng nhớ".

Ở nơi này khoảng cách gần như thế này này, Hứa Tri Nam phát hiện mí mắt của anh đã thay đổi, khóe mắt nhọt nhọt, giống như không ngủ đủ giấc.

Bình thường, ánh mắt của anh mang lại cảm giác lạnh lẽo, nhìn ở khoảng cách khách nhau lại mang lại những cảm giác khác nhau, ở khoảng cách này cô cảm thấy có chút đào hoa.

Sau đó đuôi mắt anh hơi hạ xuống, hiện ra ý cười: "Em không có việc gì đi?"

Mặc dù hỏi là không có việc gì đi, nhưng giọng điệu lại cố tình có chút gì đó vui vẻ.

Hứa Tri Nam nhanh chóng đẩy anh ra đứng lên, do dùng lực lớn nên cả hai người ngã lên bồn hoa, Lâm Thanh Dã do dùng tay chống xuống đất nên bị bắn.

Anh tùy ý phui bụi trong lòng bàn tay, giọng điệu cuối cùng nhân nhượng: "Em định cùng anh tức giận đến khi nào?"

"Tôi không phải là đang cùng anh tức giận." Tiểu cô nương vô cùng bình tĩnh, giọng điệu rõ ràng, ánh mắt không một chút né tránh, "Tôi về sau sẽ không ôm bất kì ảo tưởng nào về anh nữa."

So với Lâm Thanh Dã cả một đêm không ngủ, tóc cũng bị gió thổi có chút lộn xộn, anh ngồi cô đứng, càng trở nên chật vật.

Anh lôi kéo tay cô không buông.

Dường như không một chút để ý đến ánh mắt của những người xung quanh.

Hứa Tri Nam yên lặng, bỗng cô hỏi ra điều cô vẫn luôn băn khoăn: "Lần đầu tiên gặp anh ở quán Bar đêm hôm đó, có phải anh cố ý hay không?"

Anh rất thẳng thắn thừa nhận "Đúng".

Hứa Tri Nam giọng trầm xuống: "Lâm Thanh Dã, anh quả nhiên là tên khốn kiếp."

"A Nam, xăm hình cho anh đi." Anh bỗng nhiên chuyển đề tài, giọng điệu thoải mái, "Mọi chuyện đều nghe em, em xăm tên em trên lưng cho anh đi."

Hứa Tri Nam khi đối mặt với anh vẫn luôn bảo trì tâm trí cảnh giác, không nghĩ tới lại rơi vào bẫy của anh.

Cô nhún mày lại: "Tôi sẽ không tha thứ cho anh."

"Vậy thì không tha thứ cho anh."

Anh đứng lên, cao hơn cô một cái đầu, lúc ánh nắng chiếu rọi xuống, đôi mắt anh mang màu hổ phách nhân nhật, gương mặt biến hóa, không thấy rõ cảm xúc.

"Em là ánh sáng của Đại học Bình Xuyên, lừa em, dù sao cũng phải trả giá." Lâm Thanh Dã nói.

Hứa Tri Nam im lặng một lát, gật đầu: "Được."

Hứa Tri Nam dẫn Lâm Thanh Dã đi tới tiệm xăm của mình.

Bọn họ quen nhau đã lâu như vậy, nhưng để thật sự mà nói, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Thanh Dã chân chính bước chân vào cửa hàng này.

Hứa Tri Nam lựa chọn giải quyết việc công, tạm gác lại việc tư, đi tới cái giá bên cạnh, đeo khẩu trang và găng tay y tế, hỏi: "Muốn gây tê không, nếu trong quá trình không chịu được sẽ ảnh hưởng đến hình xăm."

"Không cần."

"Được." Hứa Tri Nam cầm máy kim xăm lên, bật công tắc: "Anh ngồi bên kia đi, cời áo ra."

Lâm Thanh Dã cười nhẹ một tiếng, cánh tay giơ lên, đem áo cởi ra.

Hứa Tri Nam đầu ngón tay hơi dừng lại, dùng lực hơi mím môi, nhớ lại cảnh tượng anh tại phòng làm việc lần trước. Khi đó cô chỉ nhìn anh một chút sẽ đều cảm thấy mặt đỏ tim đập dồn dập, thích đến mức không chịu được.

Trước giờ, chính cô chưa bao giờ nghĩ tới một ngày nào đó cô sẽ thích một người như vậy.

Nhìn anh ở trên khán đài hào quang vạn trượng, đáng vẻ thoải mái khi sáng tác lời bài hát, cô liền cảm nhận được nữ sinh chân chính thích một người là như thế nào.

Cho nên cho dù biết rõ bản thân và anh không thuộc về cùng một thế giới, cô cũng luyến tiếc buông tay.

Sau khi chịu những tổn thương, cô cũng không còn ôm những ảo tưởng vô nghĩa nữa.

Được mọi người mong chờ như vậy, về sau Lâm Thanh Dã ở thế giới giải trí hỗn loạn thành công như thế nào, cũng không còn quan hệ với cô.

Hứa Tri Nam khịt khịt mũi, từ sau lưng anh ngồi xuống.

Lưng anh của rất đẹp, đường cong rõ ràng, xương bả vai phập phồng lên xuống, tuyến cột sống hơi lồi vào, từ eo đằng sau nhìn ra đằng trước có thể nhìn thấy những đường cơ bụng và tuyến nhân ngư.

"Anh định xăm ở đâu?" Hứa Tri Nam hỏi.

"Tùy em lựa chọn."

"Nếu vậy anh đừng hối hận." Hứa Tri Nam ấn một ngón trỏ xuống xương bả vai của anh, "Vậy xăm ở đây đi, nơi này xăm đau hơn."

- -----

Tác giả có lời muốn nói:

A Nam xăm hình không phải tình cũ vương vấn không dứt, chỉ đơn thuần khiến anh trả giá vì đã lừa gạt cô khi xưa.

Có lẽ chuyện xưa ngược thân~.

~ Hết chương 17 ~

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Edit + Beta: Ivy packha03

Nghe xong câu nói kia của cô, Lâm Thanh Dã lập tức nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn, từ cổ họng anh phát ra. Nếu không phải mối quan hệ hai người bọn họ bây giờ đã chia tay, thì người nghe thậm chí có thể nghe ra được sự dung túng trog tiếng cười ấy.

"Được." Lâm Thanh Dã tùy ý nói.

Hứa Tri Nam mở công tắc máy xăm lên, từ đầu kim truyền đến tiếng động cơ của máy.

Lâm Thanh Dã bỗng nhiên cất tiếng nói với Hứa Tri Nam, nhưng Hứa Tri Nam không nghe rõ, tắt công tắc đi, hỏi: "Anh nói cái gì cơ?"

"Không xăm 'Hứa Tri Nam'."

"Vậy xăm cái gì?"

"A Nam." Lâm Thanh Dã thản nhiên nói, "Anh thích gọi em như vậy."

Hứa Tri Nam cảm thấy người này thật sự là quá đáng ghét, giống như ngày trước, lúc nào cũng làm bộ đáng nước chảy mây trôi không làm gì cả.

Cô cũng không tranh luận theo anh, thuận thế gạt đầu, hỏi: "Tốt, anh còn có yêu cầu nào khác không?"

"Không có, em xem thể nào thì làm"

Lâm Thanh Dã biết rõ Hứa Tri Nam là một bậc thầy xăm hình, cửa hàng mặc dù quy mô nhỏ, nhưng danh tiếng không tồi.

Hứa Tri Nam một lần nữa mở công tắc máy lên, kiểu xăm này cô đã làm qua rất nhiều lần.

Tiệm xăm mở bên cạnh là trường đại học, có rất nhiều cặp đôi tình nhân đến đây xăm hình xem như đánh dấu một sự kiện quan trọng nào đó lên cơ thể, có những người xăm tên của đối phương, hoặc chuỗi ngày kỉ niệm ý nghĩa, có thể là một dòng chữ đơn giản nào đó.

Xăm hình ngoại trừ cần con mắt thẩm mỹ cao, còn cần phải có trình độ về thư pháp.

Cô từ trước khi mới bắt đầu luyện tập nâng cao trình độ, đã mua các bảng ký tự chữ khác nhau về luyện, từ chữ Khải [1] cho đến chữ Thảo [2], loại nào cũng đều có. Khi nào có thời gian rảnh cô lại lôi ra luyện tay một lần.

Với cá tính của Lâm Thanh Dã, dùng chữ Khải thư ngay ngắn có vẻ không hợp với anh, mà chữ Thảo xăm trên lưng anh nhìn có chút lộn xộn.

Hứa Tri Nam cuối cùng xác định, dùng chữ Hành thư [3], khắc hai chữ 'A Nam'.

Sau khi đã xác định được kiểu chữ, công đoạn sau đơn giản hơn nhiều, Hứa Tri Nam dựng các kí tự sẵn trong đầu. Cô tiến lại gần, đặt tay lên bả vai Lâm Thanh Dã, dùng đầu kim mực đen đâm xuống.

Vị trí của vai khá nông, lại gần voi xương sống, đã thế hai chữ 'A Nam' lại nhiều nét, vừa đúng lúc xương bả vai nhô lên.

Mỗi một mũi kim đâm xuống da đều mang theo đau đớn.

Không có dùng thuốc gây tê, trực tiếp xăm xuống, đồ ừng một vùng da.

Mới đầu, Lâm Thanh Dã không thay đổi sắc mặt, càng về sau càng căng mặt không bật lên tiếng. Đường cong cằm kéo căng, nhớ lại lúc trước Hứa Tri Nam nói với anh, phản ứng nổi người khi xăm hình là không giống nhau.

Cả quá trình xăm hình hai người không nói một lời, cả căn phòng một mảng im lặng.

Thủ pháp [4] của Hứa Tri Nam rất thành thạo, vớt bỏ những suy nghĩ tạp niệm ra sau đầu, rất nhanh đã xăm lên lưng anh hai chữ ‘A Nam’.

[4] Tay nghề

Chữ Hành thư, màu đen, đường nét khỏe khoắn, xung quanh là một mảng da đỏ phấm hồng. Làn da anh lại đặc biệt trắng, vô cùng khiến người khác chú ý đến.

Hứa Tri Nam lấy khăn tay lau máu ở hình xăm đi, vớt vào trong thùng rác, lột gang tay y tế ra, đứng lên: “Được rồi.”

Lâm Thanh Dã do duy trì một tư thế hồi lâu không nhúc nhích, một hồi sau khẽ động nhẹ cũng ảnh hưởng đến hình xăm trên lưng, anh nhúu mi, hít vào một ngụm.

Hứa Tri Nam đem gang tay ném vào thùng rác, ngược mắt nhìn anh một cái, lại phát hiện hốc mắt anh phấm hồng, đáy mắt một vòng ánh sáng, hình như là sắp khóc.

Vừa rồi lại không kêu tiếng nào, đoán chừng vẫn ở mức chịu đựng được.

Hứa Tri Nam lần nữa gục đầu xuống, nói: "Khi tắm không nên để xà phòng động đến vết thương, kiêng rượu bia và đồ cay. Vị trí xăm kia làn da khá mỏng, sau một hai ngày có khả năng sẽ có tơ máu chảy ra. Đây hoàn toàn là điều bình thường, hạn chế lấy tay sờ lên miệng vết thương."

Lâm Thanh Dã mặc chiếc áo ngắn tay sạch sẽ mà Hứa Tri Nam ném cho anh.

Ngoài ra, còn có một mùi hương nước giặt quần áo khác hẳn với những bộ quần áo khác của anh.

Lâm Thanh Dã lớn như vậy cũng không phải chưa từng bị thương qua, cảm giác bản thân đối với cảm giác ban nãy cũng không phải là vượt mức chịu đựng.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả.]

Lúc này mới cảm giác được đau đớn.

Có lẽ do vị trí Hứa Tri Nam đã chọn tốt.

Như theo lời cô mà nói —— nơi này tương đối đau.

Lâm Thanh Dã ngồi bên cạnh nghiêng đầu, ấn bả vai đứng lên, đi đến trước mặt cô, lấy điện thoại di động ra: "Hết bao nhiêu tiền?"

"Không cần." Hứa Tri Nam lắc đầu, đem đầu kim thay ra, bình tĩnh nói, "Về sau chúng ta không còn liên hệ gì cả. Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi."

Lâm Thanh Dã nhướn mi, một lát không nói chuyện, rồi sau đó bước lên một bước, tới gần cô: "Em có thể không."

Giọng nói anh mang ý cười, nhưng đè ép rất thấp, người nghe có thể nghe ra được một ý vị khác, cả lo phát phờ nói: "Xuống tay ác như vậy, quay đầu liền nói lời này."

Anh mỗi bước đi đều rất dài, mũi giày chạm đến mũi giày của Hứa Tri Nam, dường như dính vào nhau.

Hứa Tri Nam phản xạ có điều kiện lui về phía sau một bước, phía sau lưng đụng vào cái giá, lưng lay sắp rơi, một cái hộp khăn giấy rơi xuống bên chân.

Cô lồng ngực hơi hơi phập phồng, sau đó ngẩng đầu, từng chữ nói ra: "Lâm Thanh Dã, anh cũng nên chịu cảm giác đau này."

Ánh nắng chiếu xuống, chiếu sáng lên đôi đồng tử trong suốt của cô.

Sau khi Lâm Thanh Dã nghe xong lời cô, dần dần đứng thẳng lên.

Ngày mai sẽ là ngày kiểm tra môn cuối cùng của trường, ngày hôm nay cô cũng không hẹn bất kì khách hàng nào. Sau khi Lâm Thanh Dã rời đi một lát, cô bình phục lại tâm tình, khóa chốt cửa rồi quay trở lại trường học.

Buổi sáng cô và Lâm Thanh Dã ở dưới ký túc xá, hiện tại diễn đàn trường dường như sắp bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2

Edit + Beta: Ivy packha03

Triệu Thiên vừa mới tỉnh dậy, mở điện thoại ra nhìn diễn đàn trường học, cô rút cuộc mới biết chuyện gì vừa mới xảy ra, lập tức cô đem link bài viết gửi cho Hứa Tri Nam.

Trên diễn đàn còn có ảnh chụp chung, chính là lúc Lâm Thanh Dã ngồi trên bậc thang, còn Hứa Tri Nam thì đứng trước mặt anh. Sau đó còn có ảnh chụp Lâm Thanh Dã nắm lấy cổ tay cô.

Có lẽ là do ảnh chụp liên tục, dường như có thể trực tiếp làm thành một video.

《 Khiếp sợ!! Hai vị thần tiên của đại học Bình Xuyên đứng chung một khung hình! Lâm Thanh Dã sáng sớm đã đứng dưới ký túc xá chờ Hứa Tri Nam!!! 》

【 WTF??? Hai người họ thật sự có gian tình sao??? 】

【 Lúc trước còn không phải nói là không có ảnh chụp chung Lâm Thanh Dã và Hứa Tri Nam sao? Làm sao lại đốt cháy giai đoạn thế?? 】【

【Đột nhiên xuất hiện drama kịch tính quá. Truyền thái y!!!】

【Chủ thớt đừng nói như vậy. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra rồi?】

...

【Chủ thớt vừa đi ăn cơm về, quay lại đã nhiều người như. Kìng ngạc.jpg】

【Thật ra hai vị thần tiên này nói cái gì tôi cũng không nghe được (Đó là do áp thấp xung quanh Lâm Thanh Dã quá mạnh, thật sự tôi không dám tới gần. Kinh sợ.jpg...) Dù sao cũng là ánh sáng của Đại học Bình Xuyên, sau khi ném lên người Lâm Thanh Dã bộ y phục, sau đó Hứa Tri Nam đang định quay người rời đi, lại bị Lâm Thanh Dã nắm lấy cổ tay, tiếp đó Lâm Thanh Dã hơi dùng lực một chút, ánh sáng Đại học Bình thiếu chút nữa ngã vào trong lòng Lâm Thanh Dã (A A A A! Tâm hồn thiếu nữ tôi sắp nổ tung!! Mọi người mau bỏ não một chút đi!! Như phim thần tượng tình cảm xuất hiện trước mặt tôi vậy đó!!)】

【Dù sao toàn bộ quá trình đều là gương mặt lạnh lùng của Ánh sáng Đại học Bình Xuyên, siêu cấp lãnh khốc luôn đó! Sau đó, tôi cảm thấy Lâm Thanh Dã cười có điểm cung chiêu trong đó!】

【Sau đó, không biết Lâm Thanh Dã nói cái gì không biết, Ánh sáng Đại học Bình Xuyên rời đi cùng anh ấy. Nghe một người bạn của tôi nói, hai người đó hình như đến tiệm xăm của Hứa Tri Nam】

【!!!! Cô nam quả nữ!! Họ sẽ làm cái gì đây!!!】

【Ngượng ngùng.jpg. Nghe chủ thớt nói như vậy, tôi nghĩ hai người này không chỉ quen biết bình thường thôi đâu, hơn nữa dường như hai người họ còn có khúc mắc gì đó khó nói.】

【Nghe lâu trên nói như thế. Tôi đột nhiên nhớ lại buổi tốt nghiệp hôm trước. Sẽ không phải là Hứa Tri Nam chính là bạn gái trước của Lâm Thanh Dã chứ? Sau đó người tát nước chính là Hứa Tri Nam?】

【Nghĩ thôi đã thấy phấn khích!!!】

【Da đầu run lên!!!!】

【Tôi có sao nói vậy, tát nước lên mặt Lâm Thanh Dã chỉ có thể là Ánh sáng của Đại học Bình Xuyên làm được. Nhìn những bức ảnh này mà xem, hoàn toàn không có rung động! Tôi mà vừa gặp được soái ca khăng định mồm không ngậm được....】

...

Bởi vì không nghe được cụ thể hai người nói cái gì, cho nên tất cả chỉ là suy đoán. Kết luận lại cũng không thể nói ra được nguyên do.

Mà ca khúc 《Vi em mà hát》ngày đầu tiên được công chiếu, giai đoạn trước sức nóng của Lâm Thanh Dã mấy năm nay lại một lần nữa được lọt vào top tìm kiếm của Weibo. Tất cả các diễn đàn và trường học đều bàn luận sôi nổi.

Rất nhanh, bài post kia dần bị lãng quên.

Chẳng qua diễn đàn trường học có quy định, những chuyện không hay sẽ tự động được gỡ bỏ, nhằm ngăn chặn dư luận.

Hôm sau là ngày thi môn cuối cùng của trường.

Hứa Tri Nam, Triệu Thiên và Khương Nguyệt cùng nhau quay trở lại ký túc xá.

Nhà Khương Nguyệt ở phương Bắc, nghỉ hè tính toán sẽ ở lại trường học tập không về nhà. Triệu Thiên đã sớm mua xong xuôi về tàu, sẽ khởi hành vào buổi chiều, còn Hứa Tri Nam cũng đến làm thủ tục ở lại ký túc xá trong kỳ nghỉ hè.

Đến kỳ nghỉ hè, cô sẽ thường xuyên ở lại tiệm xăm. Lúc trước đã sớm ghi danh vào cuộc thi xăm hình toàn quốc. Khoảng cách từ nhà cô đến địa điểm thi khá xa, tình huống xấu nhất là có thể chậm trễ cuộc thi, cho nên cô quyết định sẽ ở lại ký túc xá thuận tiện cho mọi việc.

"Cuối cùng cũng được nghỉ hè rồi!" Triệu Thiên vui mừng, cả một đường đi nhảy nhót, "Học tập mấy ngày nay khiến tớ choáng hết cả đầu."

Khương Nguyệt cười nói: "Nhìn cậu như vậy, hẳn là thi rất tốt."

Triệu Thiên khoát tay: "Trình độ tớ thế này không biết có rớt môn không nữa, nhiều môn tớ làm bừa. Mà cũng mặc kệ đi, giờ tớ muốn xả. Thi lại cũng là chuyện của học kỳ sau."

Hứa Tri Nam: "Thời gian còn nhiều như vậy, cậu nhất định có thời gian ôn tập lại đó."

Khương Nguyệt cũng khích lệ nói: "Đúng vậy đúng vậy, cậu nhìn Lâm Thanh Dã kia, cả một học kì đều không lên lớp, thi sử cận đại cũng..."

Nói được một nửa, cô bỗng nhiên ý thức được lỡ lời.

Trước kia, khi đề cập đến Lâm Thanh Dã chỉ là bát quái tám chuyện cho vui, hiện tại mọi thứ đã không như vậy nữa.

Khương Nguyệt dừng lời nói lại, mắt nhìn Hứa Tri Nam, ngậm miệng.

Hứa Tri Nam lắc đầu, không để ở trong lòng: "Không cần để ý đến tớ, các cậu cứ như trước kia, muốn nói gì thì cứ nói thôi."

Ngày hôm qua ở tiệm xăm hình, cô nói với Lâm Thanh Dã câu cuối cùng kia, anh nhìn cô, sau đó lùi lại một bước, hơi thở không còn áp chế cô nữa.

Anh gật gật đầu, cười một thoáng, nói "Được." Rồi xoay người rời đi.

Tận đến đêm hôm nay, Hứa Tri Nam nằm ở trên giường, nhớ lại chuyện xảy ra cô vẫn còn cảm thấy như đang nằm mơ.

Cô vậy mà thật sự xăm lên lưng Lâm Thanh Dã tên của bản thân.

Chỉ là, anh từ trước đến nay không đem cô để trong lòng, vậy theo lời anh nói muốn khắc cốt ghi tâm đi.

Nếu sau này anh có cô gái khác, sớm muộn cũng đem hình xăm đó xóa đi mà thôi.

"CMN."

Triệu Thiển vừa bước vào ký túc xá, nhìn cảnh tượng trước mặt liền mắng một câu thô tục.

Trong phòng ngủ mặt mắng hỗn độn dưới đất, không những sách vở và bút lông xộn, còn có những mảnh kính vỡ, tán loạn khắp nơi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Khương Nguyệt từ phía sau cô thò đầu vào, vừa nhìn thấy cũng ngây ngẩn cả người, "... Chẳng lẽ có trộm đột nhập vào? Tớ phải đi hỏi dì quản lý một chút."

Triệu Thiển giữ chặt cô nàng: "Không phải do trộm."

Trong phòng ký túc xá chỉ có một chiếc bàn học bị đổ, đồ vật rơi lung lung, các bàn khác đều bình thường, sao có thể là trộm được.

Mà đồ rơi trên mặt đất đều là của Hứa Tri Nam.

Cô nhìn một lát, rất nhanh liền biết được là ai làm.

Nguyễn Viên Viên buổi tối đêm tốt nghiệp ra thông báo sẽ tỏ tình với Lâm Thanh Dã. Hiện nay trên diễn đàn lại thấy thảo luận mối quan hệ Hứa Tri Nam và Lâm Thanh Dã như vậy.

Lại nhớ lại trước kia còn nói với Hứa Tri Nam biết mọi chuyện, cho nên dưới con tức giận chắc chắn đã làm ra loại chuyện này.

"Bà nó chứ." Triệu Thiển cũng kịp phản ứng, "Nguyễn Viên Viên con mẹ nó có phải bị mắc bệnh công chúa không? Trường học do nhà cô ta mở à? Muốn làm gì thì làm?"

Khương Nguyệt giúp cô đem những giấy tờ trên mặt đất nhặt lên, phụ họa nói: "Còn phải nói sao, bình thường còn cùng A Nam nói nói cười cười, nói trờ mặt liền trờ mặt."

Hứa Tri Nam rũ ánh mắt, lấy chổi đến quét những mảnh thủy tinh trên mặt đất, "Cũng là tớ không đúng."

Triệu Thiển lập tức hồi thần, không cho phép cô nói như vậy, lập tức đáp lại: "Cậu có cái gì mà không đúng!"

Hứa Tri Nam đem mảnh vụn thủy tinh đổ vào thùng rác, xách ra túi rác ra bên ngoài rồi trở về.

[Đọc truyện ở trang chính chủ chính là tôn trọng công sức của dịch giả.]

Giọng cô như cũ chậm rãi nói: "Tớ biết rõ Lâm Thanh Dã sẽ không đáp ứng cậu ấy, nhưng chưa từng khuyên cậu ấy. Cuối cùng cậu ấy chạy đến, còn hỏi tớ Lâm Thanh Dã ở nơi nào. Tớ biết khi đó thái độ Lâm Thanh Dã rất kém."

"Cô ta cũng đã trưởng thành rồi, đâu phải con nít. Chuyện mình đã quyết định làm, hậu quả thế nào thì chính mình phải tự gánh vác. Chúng ta cũng đâu phải bỏ mẹ cô ta, hậu quả thế nào còn phải gánh vác thay cô ta."

Triệu Thiển càng nói càng tức giận, "Lại nói, chính cô ta nói không cần Lâm Thanh Dã đáp ứng bệnh công chúa của cô ta. Chuyện cậu và Lâm Thanh Dã cũng là chuyện riêng tư của hai người, dựa vào cái gì dưới tình huống đó còn phải đi khuyên cô ta. Vốn quan hệ chúng ta với cô ả đó cũng chả tốt đẹp khi ho gì."

"Cậu tin hay không, coi như cậu có khuyên cô ta. Sau lưng cậu, không biết cô ta còn nói cậu thế nào đâu."

Triệu Thiển mắng một trận, Khương Nguyệt giúp cô đem đồ vật trên đất nhặt lên.

"A Nam." Triệu Thiển nhìn cô chân thành nói, "Yêu nhau là chuyện bình thường, có ít người làm chuyện chính chắn, đợi đến khi có mối quan hệ khác rồi mới nói cho người còn lại biết. Đây đều là bản chất con người, chia tay cũng là sự thật, anh ta hay Lâm Thanh Dã đi chẳng nữa, còn không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao?"

Hồi trước mỗi ngày nghe Triệu Thiển trong ký túc xá khen Lâm Thanh Dã đẹp trai, bây giờ lại có thể nghe được từ miệng cậu ấy "Cũng chỉ là một người đàn ông", thật sự khó mà tin được.

Mà Hứa Tri Nam trước đây vẫn luôn khó mở miệng với đoạn quan hệ kia, sau khi nghe Triệu Thiển nói như vậy, dường như cô cảm thấy thất bại trong tình yêu cũng chỉ là việc rất đổi bình thường mà thôi.

"Cám ơn cậu." Hứa Tri Nam cũng rất nghiêm túc nói lời cảm ơn đối với cô nàng.

Triệu Thiển vừa rồi mắng người khí thế hừng hực, lúc này lại bị lời nói cảm ơn trong nháy mắt như pháo hoa bị tắt, khoát tay nói: "Bạn bè với nhau, cần gì phải nói lời cảm ơn."

Hứa Tri Nam kiên trì: "Cần chứ."

"..."

Triệu Thiển không có thói quen giữa bạn bè nghiêm túc nói những lời này, nhanh chóng đổi đề tài khác: "Nói thật, A Nam mà yêu đương với người khác, không biết lại tiện nghi cho tên đàn ông nào nữa."

Cô về ra một cuộc sống tương lai tốt đẹp cho Hứa Tri Nam: "Sau này cậu muốn tìm bạn trai, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, mỗi ngày lại có người vui vẻ chạy đến dỗ cậu."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18-3

Edit + Beta: Ivy packha03

Khương Nguyệt tròn trắng mắt: "Thôi đi, A Nam mà cùng nam sinh khác yêu đương, không biết lại tiện nghi cho tên nào nữa."

"Nói cũng phải." Triệu Thiên cầm di động đi ra ngoài, "Không nói nữa, tớ phải đi chiến đấu."

Hứa Tri Nam sững sốt: "Chiến đấu cái gì?"

Triệu Thiên bước chân không ngừng lại, hướng các cô vẫy tay, đầu cũng không quay lại, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ, giống như một nữ chiến binh.

Khương Nguyệt thay cô giải thích: "Nhất định là đi mắng Nguyễn Viên Viên."

"..."

Nửa giờ sau, Triệu Thiên thần sắc vui vẻ quay về, ngẩng cao đầu tuyên bố: "Tớ đại chiến 300 hiệp với công chúa Nguyễn, cuối cùng cũng khiến cô ta học kỹ sau đổi phòng ký túc xá khác."

Hứa Tri Nam: "..."

Khương Nguyệt: "..."

Ngừng vài giây, Hứa Tri Nam hỏi: "Xe cậu mấy giờ chạy?"

Triệu Thiên "Gào" một tiếng: "Thôi xong rồi!!"

Cô nhanh chóng đem đồ đạc và quần áo gấp qua qua bỏ vào vali hành lý với vận tốc ánh sáng. Cuối cùng cũng không kịp kiểm tra lại lần cuối xem còn sót món đồ nào không.

May mà Khương Nguyệt và Hứa Tri Nam nghỉ hè cũng sẽ ở lại ký túc xá, đến lúc đó có thể gửi đồ về giúp Triệu Thiên gửi đồ về.

Tính cách Hứa Tri Nam từ nhỏ đến lớn chưa từng cùng ai cãi nhau, Nguyễn Viên Viên là người đầu tiên.

Mới đầu cũng có chút không được tự nhiên, nhưng sau khi nghe Triệu Thiên nói một phen, cô cảm thấy chuyện này không cần suy nghĩ thêm gì nữa.

Môn kiểm tra cuối cùng cũng kiểm tra xong, Nguyễn Viên Viên cũng xin đổi ký túc xá khác. Ca khúc 《Vi em mà hát》cũng chính thức được truyền bá, nghỉ hè cuối cùng cũng đến.

《Vi em mà hát》khi được đăng tải trên mạng xã hội, ti lệ người xem tăng đột biến.

Ngoại trừ những fans vốn theo dõi những idol từ trước, tất cả đều chú ý đến Lâm Thanh Dã.

Cũng không có người nào cảm thấy kỳ lạ, bất luận là về nhan sắc, thực lực hay khí chất, Lâm Thanh Dã đều hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hứa Tri Nam vài ngày nay bề bộn nhiều việc, lúc trước bởi vì là kiểm tra cuối kỳ nên cô đã hẹn với khách dời lịch vài ngày sau quay lại. Bận rộn là thế, cô cũng không chú ý đến buổi biểu diễn, những cũng có vô vàn khách đến đều xem đoạn video trên mạng.

Khách hàng mới đến là một nữ sinh 20 tuổi, là một nhiếp ảnh gia, đây là lần đầu tiên cô ấy đến xăm hình, muốn xăm một đóa hoa trên lưng.

Hứa Tri Nam đã sớm nói với cô ấy rằng, xăm hình nên chú ý đến tính chất công việc của mình, cũng dặn dò xăm hoa lưng sẽ tốn nhiều thời gian, kêu cô ấy có thể chuẩn bị trước một số video giải trí để tiêu khiển.

Không nghĩ đến, video cô ấy chuẩn bị chính là đoạn video 《Vi em mà hát》.

Nữ khách hàng nằm trên bàn làm việc, Hứa Tri Nam hết sức chuyên chú xăm hình trên lưng cô ấy, bên tai chính là ca khúc của Lâm Thanh Dã.

Lâm Thanh Dã lúc đi ra, cô ấy "A!" Một tiếng.

Hứa Tri Nam lập tức dừng động tác lại, nghiêng đầu hỏi: "Đau à?"

"Không phải không phải." Cô gái cười cười chỉ chỉ màn hình di động, "Đẹp trai quá, em không không chịu được!"

Hứa Tri Nam vừa nhìn chính là lúc cô ấy dùng điện thoại chụp hình ảnh của Lâm Thanh Dã.

Gương mặt anh không mang lại một chút gợn gợn nào ở mọi góc độ, nhưng lại bị khí chất của hấp dẫn, nhìn một lần là không thể rời mắt được.

Gương mặt tinh xảo nhưng không lộ ra nét nhu hòa, mà lại sắc bén, lạnh thấu xương.

Hứa Tri Nam thu hồi ánh mắt, lần nữa mờ mịt lên: "Bây giờ chị sẽ tiếp tục, em đừng động gì cả."

Hòa quyện cùng động cơ máy xăm là âm thanh di động của cô gái truyền đến ca khúc của Lâm Thanh Dã.

Hứa Tri Nam nghe được, là ca từ của ca khúc « Cây hòe gai ».

Mấy năm nay, Lâm Thanh Dã thật ra rất ít khi hát bài này, mấy bài hát ở quán Bar mấy năm gần đây đều là những bài hát mới.

Phong cách của bài hát « Cây hòe gai » không thích hợp với những âm thanh âm ỉ của quán Bar, nhưng lại vô cùng thích hợp với buổi biểu diễn trên gameshow.

Màn hình di động ngẫu nhiên lướt đến khán đàn, có thể thấy được những ánh đèn fans giờ lên.

Bài ca kết thúc, cô gái nói: "Chết rồi, em rơi vào lưới tình rồi."

"..."

Hứa Tri Nam vẫn chưa đáp lời, cô gái lại hỏi, "Những thợ xăm hình như chị lúc làm việc không thể nói chuyện à?"

"... Có thể." Hứa Tri Nam nói.

Cô gái liền bắt đầu yên tâm tán gẫu: "Đúng rồi, chị xem đoạn video này chưa?"

"Chị chưa coi."

"Tiếc vậy, bài hát này hay lắm. Trong mùa này, khẳng định anh nhà em sẽ đạt quán quân mùa nay."

"Anh nhà em?"

"Chính là Lâm Thanh Dã đó chị, vừa vào gia phả nhà em mấy phút trước."

"..."

Cô gái chịu không nổi thân run run, kêu lên nói: "Đẹp trai quá, đây nhân định là nhan sắc thần tiên. Gương mặt này mang lại cảm giác rất lạnh lùng, vừa nhìn đã có khí chất badboy, nhìn kỹ lại chính là cảm giác tôi cũng lười nói chuyện với cô, khí chất cao ngạo cuồng vọng."

Hứa Tri Nam bị động tác và lời nói của cô gái thiếu chút nữa mũi kim đi lệch đường, bị dọa nhảy dựng lên.

"Đúng rồi, em nghe nói Lâm Thanh Dã học ở Đại học Bình Xuyên, hơn nữa còn là học bá?"

"Ừ."

Cô gái cũng không biết Hứa Tri Nam cũng là học sinh của Đại học Bình Xuyên, lại càng không biết những chuyện trên diễn đàn kia, lại hỏi, "Cửa hàng của chị gần trường đó như vậy, chị đã gặp anh ấy bao giờ chưa."

Hứa Tri Nam không am hiểu nói dối, gật gật đầu, "Đã gặp."

Cô gái lập tức tinh thần phấn chấn: "Thật sao?"

"Thật, anh ấy trước kia có hát ở quán Bar gần đây."

"Em lát nữa phải đi coi mới được!"

Hứa Tri Nam nhắc nhở: "Vừa xăm hình xong, phải kiêng bia rượu."

"..."

Hứa Tri Nam đã xăm qua nhiều người, nhưng người này chính là người xăm đầu tiên không đau, không kêu lấy một tiếng, còn tinh thần phấn chấn cùng cô nói chuyện phiếm.

Cô giật mình nhớ lại lần trước xăm hình cho Lâm Thanh Dã, hốc mắt anh ghen đỏ như sắp khóc.

Vị trí xương bả vai.

Hứa Tri Nam mắt nhìn màn hình điện thoại của cô gái, sau khi trình diễn xong ca khúc chính là màn phỏng vấn. Lâm Thanh Dã cầm microphone đang tiếp nhận phỏng vấn trực tiếp từ MC.

Hứa Tri Nam bình tĩnh nhìn, nghĩ thầm, hiện giờ sau lưng anh đang xăm tên cô sao?

Có lẽ chỉ là xúc động nhất thời, qua một thời gian nữa anh sẽ đi xóa thôi.

Loại hình xăm khác khi tẩy sẽ tương đối dễ dàng.

Chẳng qua là tẩy hình xăm kia, so với lúc xăm còn đau hơn.

Cô gái lại hỏi, "Đúng rồi, chị đã gặp được Lâm Thanh Dã chưa? Chị cảm thấy Lâm Thanh Dã như thế nào? Sau khi không trang điểm có đẹp trai không?"

Hứa Tri Nam thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt lên tiếng: "Vẫn nhìn được đi."

~ Hết chương 18 ~

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Luyến Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

